

май '95

HARLEQUIN®

Романс®

125

В БУРЯТА НА СТРАСТТА

Сандра К. РОУДС

САНДРА К. РОУДС В БУРЯТА НА СТРАСТТА

Превод: Наталия Иванова

chitanka.info

За да плати обучението си, Шарлот Харпър работи като сервитьорка на коктейли. Работата не ѝ е по сърце, а положението се усложнява и от факта, че новият управител на хотел „Футхилс“ се оказва мъжът, в когото Шарлот някога е била влюбена. Младата жена е убедена, че го мрази, ала въпреки множеството неразбирателства помежду им, двамата не са безразлични един към друг. Страстта им не е угаснала, но Харис вече е сгоден...

ПЪРВА ГЛАВА

Шарлот влезе в слабо осветения салон на бара „Блек Стелиън“ в хотел „Футхилс“ и стомахът ѝ отново се сви. Работеше като сервитьорка тук повече от година, но още не беше свикнала с притеснението, което винаги я обхващаше, откакто за първи път влезе в салона с оскъдното облекло, наречено от управата на хотела униформа. Първите няколко минути винаги ясно усещаше върху себе си похотливите мъжки погледи, плъзгащи се по гърдите ѝ, разкрити от дълбоко изрязаното деколте, и дългите ѝ бедра изпод съвсем късата рокля.

Тя не издаде с нищо притеснението си и докато пресичаше салона, машинално се усмихна на някои от постоянните клиенти. Стигна до бара, сложи крак върху месинговия праг пред него и поздрави бармана. Той приближи и въпросително повдигна вежди.

— Тази вечер си в добро настроение. На какво се дължи това?

— Мислех си как ще напусна работа, а това винаги повдига настроението ми.

— О, Чарли, престани. Няма ли да ти липсвам? — смъмри я Тони, стиснал устни в престорено огорчение. Шарлот решително поклати глава и мъжът продължи: — През септември, като се изправиш пред цял клас крещящи малчугани, ще съжаляваш, че си изоставила всичко това. — Мъжът обхвана с жест помещението.

Шарлот взе огромния поднос и на лицето ѝ грейна широка усмивка.

— С нетърпение очаквам този ден! Единствено мисълта за тези малчугани ми помогна да издържа тук през цялото това време. Ако не бяха те, отдавна да съм си намерила друга прилична работа.

Усмивката се задържа на лицето ѝ. Беше доволна и горда, че най-сетне успя да завърши образованието, макар да ѝ бе отнело пет години и половина, вместо четири. Ала се бе справила отлично, като се вземе предвид, че през цялото време работеше — най-напред миеше чинии, а след това продължи като сервитьорка с по-висока заплата.

Но постигнатата цел оправдаваше всички жертви. През есента щеше да поеме първите си първокласници в местното основно училище. Още от дете мечтаеше да стане учителка и знаеше, че ще преподава на малките деца с любов. Освен това нямаше да носи впити дрехи и високи обувки.

Шарлот се извърна и срещна погледа на Тони, който с дяволита усмивка кимна към картината зад бара.

— След като твърдо си решила да станеш учителка, можеш да ни оставиш нещо за спомен. Хотелът вече има нов собственик и може би ще ми разрешат да нарисувам нова картина за това помещение. Би могла да ми позираш?

Тя поклати глава и го погледна насмешливо. Картината наистина беше доста пошла — гола жена, излегнала се във викториански фотьойл. Гърдите ѝ бяха огромни и несъразмерни с тялото. „Съблазнителната“ ѝ усмивка беше похотлива, а „изкушаващият“ поглед — нагъл. Без съмнение Тони можеше да нарисува много похубава картина, но Шарлот нямаше желание да му позира.

— Без шеги, Тони!

— Говоря сериозно. — Той я погледна изпитателно.

— Не се съмнявам, че говориш сериозно. А какво ще каже Ан, твоята съпруга, ако се съблека гола пред теб?

— Всъщност с Ан обсъдихме този въпрос. Тя смята, че идеята е страхотна.

Шарлот недоверчиво повдигна вежди. Ала като поразмисли, реши, че Ан вероятно наистина не би имала нищо против. На нея можеше да се разчита. Когато се сприятели с Тони, Шарлот донякъде се притесняваше от реакцията на съпругата му. Не беше самонадеяна, но наистина се мислеше за доста привлекателна. С дългата си сребристоруса коса, големите виолетови очи и великолепното си тяло, Чарли не беше от типа момичета, които повечето жени биха приели като приятелки на съпрузите им.

Но Шарлот и Тони бяха близки приятели, нищо повече. И за щастие, Ан прояви разбиране.

Но независимо какво мислеше Ан, Шарлот нямаше никакво намерение да позира гола на Тони.

— Това няма да стане, така че не ме интересува мнението на Ан.
— Тони я погледна възмутено и тя бързо смени темата. — Кога ще

дойде новият собственик?

— Засрами се! — с престорен ужас рече барманът. — Искаш да кажеш, че днес не си била на срещата, организирана от новото ръководство? Що за безотговорност? Значи не са ти известни изискванията на новия шеф?

— Знаеш, че не съм била на срещата! Какво каза новият шеф? Как изглежда той?

— Откъде да знам? — сви рамене Тони. — Аз също не присъствах.

— И ти ме критикуваш? — Възмутена, Шарлот красноречиво вдигна поглед към тавана.

— Не беше необходимо да ходим — увери я Тони. — Не знам дали си видяла графика, но тази вечер сме с Линда. Тя ще ни осведоми и за най-малките подробности.

— За съжаление — отговори Шарлот раздражено. — Бързо, дай ми парите за ресто и може би ще успея да започна работа, преди Линда да е пристигнала.

Потропвайки нетърпеливо, тя проследи с поглед как Тони отиде до касата и извади парите. Нямаше голямо значение дали ще избегне Линда, но тази вечер не искаше да изслуша една от многословните й тиради за събитията в хотела. Линда бе доста приказлива и харесваше работата си. Преди да постъпи в бара, била сервитьорка в кафене и смяташе, че се е издигнала с преместването си в „Блек Стелиън“. Намираще „танцьорските“ им костюми за малко разголени, ласкаеше се, когато някой посетител се занасяше с нея и прие като много вълнуващо сбиването между двама редовни клиенти, които бяха пийнали повечко. Прекаленото й усърдие можеше да бъде и забавно, ако към него не се прибавяше и славата на най-голяма клюкарка в целия хотелски комплекс.

Шарлот не успя да се избегне срещата с Линда, която изникна на бара точно когато Тони подаваше парите на колежката ѝ. Шарлот припряно поздрави младото момиче и се зае да преброи банкнотите. Надяваше се, че така ще отблъсне опитите на Линда да започне разговор. Но за беда, това не стана.

— Не те видях следобед на срещата. Бях ти запазила място.

— Бях заета — промърмори Шарлот. — Петнадесет, шестнадесет...

— Трябваше да дойдеш! Беше много интересно — въодушевено продължи Линда.

— Шестнадесет... — Шарлот се поколеба. Не го ли каза вече? Погледна намръщено банкнотите в ръката си, обърна ги и започна отначало. Стигна до три, когато нетърпеливото суетене на Линда я убеди, че трябва или да я изслуша, или никога няма да преброи парите.

— Добре, и какво толкова пропуснах? Ще има ли много промени?

— О, за промените говориха доста, но си заслужаваше да дойдеш само за да видиш новия шеф! — Линда замечтано притвори очи. — Страхотен е! Притежава първичен магнетизъм!

Тони и Шарлот се спогледаха учудено. Линда трябва много да се бе увлякла по новия шеф, за да пропусне другите подробности от срещата. Обикновено разказваше всичко толкова изчерпателно, че те се чудеха дали не си записва случките по минути. Тя продължи:

— Той е толкова сексапилен... Магнетизмът струи от него! Обзалагам се, че би могъл да стане кинозвезда, ако поиска. Мъри каза, че освен това е червив с пари. Цяло лято ще живее в хотела. Чудя се какво мога да направя, за да ме забележи? — промълви тя замечтано.

Мислейки за едно и също, Тони и Шарлот едновременно се обърнаха и тръгнаха в различни посоки. Сплетните на Линда бяха неприятни, но новото ѝ прехласване по „звезди“ беше непоносимо. Обикновено тя кокетираше пред всеки прилично облечен клиент, но досега не се бе увличала толкова! Шарлот дори я съжаляваше. Преди време и тя познаваше един много красив мъж, който я беше поразил с първичния си магнетизъм. Това ѝ беше урок, който едва ли някога щеше да забрави.

Когато се върна на бара с поръчките си, салонът вече бе претъпкан и нямаше време за по-нататъшни разговори. Някой беше пуснал грамофона-автомат и носовият глас на кьнтри певица се бореше за надмощие с говора и смеха на клиентите.

Беше петък вечер и местните жители, излезли да празнуват края на работната седмица, се надпреварваха за места с гостите на хотела. Шумът се увеличи неимоверно и Шарлот беше изцяло заета с точното изпълнение на поръчките си.

— Не обичам, когато има толкова много клиенти — промърмори тя. — Краката ме болят, не ги усещам.

— Не забравяй бакшишите — напомни ѝ Тони и постави пълните чаши на таблата ѝ. — Без клиенти няма бакшиши.

— Така е — каза Шарлот, взе таблата и се приготви да тръгне, когато Тони я повика.

— Между другото, по-добре се стегни. Току-що видях Кларк да влиза със свои приятели. Седнаха на една от твоите маси. Доколкото знам, той все още е управител тук, така че побързай да отидеш при тях.

— Добре, той поне винаги дава големи бакшиши — въздъхна Шарлот. Не желаше повече клиенти, дори такива, които даваха големи бакшиши.

— Може би мъжът с него е новият шеф — намигна ѝ Тони. — Може да спечелиш повече от един голям бакшиш, ако описанието на Линда е вярно. Внимавай много да не те подмами неговият „първичен магнетизъм“.

— Бъди спокоен, аз винаги внимавам — увери го тя с усмивка и се загледа в отдалечения ъгъл. Гъстият цигарен дим се стелеше като мъгла над масите и в помещението не се виждаше почти нищо. Шарлот успя да различи само лъскавото плешиво теме на Кларк. С него бяха още две жени и един мъж, но тя не можеше да ги види добре. Предположи, че ако този мъж е новият шеф, изключителната му сексапилност не „струи“ на такова голямо разстояние и на тъмно.

Тя тръсна глава да отпъди тези мисли и тръгна към масите.

— Четири долара и осемдесет цента — каза тя няколко минути по-късно на двама мъже. Докато чакаше да ѝ платят, повтори наум новите си поръчки. Онази жена наистина ли си поръча текила и кола? Това съчетание изглеждаше отвратително.

— Аз ще платя, Джейк — предложи единият и като бъркаше в джоба за портфейла си, се наклони леко към Шарлот. Рамото му се отърка в бедрото ѝ. Той се ухили и откри пожълтелите си зъби, когато тя се отдръпна. Загледан в деколтето ѝ, той извади една банкнота. Шарлот не обърна внимание на похотливия му поглед и посегна да вземе парите. Мъжът се възползва и пхна банкнотата в деколтето ѝ, като одраска с грубите си пръсти нежната ѝ кожа.

— Задръж рестото, скъпа — похотливо намигна той, когато Шарлот рязко се отдръпна. Приятелят му се изхили.

Със свити от яд устни Шарлот извади банкнотата и я изглади. Пет долара. Младата жена се намръщи. Отвратително бе да сервираш

на нагли типове, а пък похотливите скъперници бяха непоносими. Взе две монети от разпилените по таблата ѝ пари и ги хвърли пред двамата.

— Благодаря, не приемам бакшиши от влечуги!

Те сякаш се забавляваха. Какво си мислеха тези двама стари развратници? Че ѝ харесва да я опипват?

Удовлетворена, Шарлот вирна брадичка и се отправи към бара. За беда, приятелят на Джейк вече се беше съвзел. Отмъсти ѝ за острите думи като плъзна ръка по бедрото ѝ и нагло я потупа, веднага щом тя се обърна.

Стресната, Шарлот рязко се обърна, чашите на таблата ѝ звъннаха. Червенина заля лицето ѝ и тя хвърли смразяващ поглед към мъжа. Беше на косъм да го удари с таблата, когато забеляза, че посетителите от съседните маси наблюдават с интерес случилото се. Можеше да загуби работата си, ако се поддадеше на гнева. Господин Кларк, който бе седнал наблизо и вероятно наблюдаваше разигралата се сцена, много държеше на правилото, че клиентът винаги е прав.

Едва обуздавайки гнева си, Шарлот се отдалечи. С мъка се овладя, докато приближаваше към масата, където беше седнал господин Кларк и дори успя да се усмихне любезно.

— Добър вечер — поздрави тя всички на масата, но внимателно наблюдаваше шефа си. Можеха да възникнат проблеми, ако бе чул, че нарече онези двамата „влечуги“, макар да го бяха заслужили. — Какво ще желаете?

Господин Кларк я погледна въпросително и кимна към масата, от която току-що се бе отдалечила.

— Има ли нещо нередно, Чарли?

— Не, сър, няма нищо — увери го тя.

— Много добре. Трябва да се стараем клиентите винаги да останат доволни от нас.

— Да, сър — промърмори Шарлот. Зачуди се как ли би се почувствал той, ако трябваше да обикаля из салона полугол и да търпи да го опипват непознати. Може би тогава нямаше да твърди, че клиентите винаги заслужават любезно обслужване!

За Шарлот търпението бе част от доброто възпитание и вместо да изкаже недоволството си, тя се обърна към по-възрастната дама на масата, за да вземе поръчката ѝ. Записа я и се обърна към другата

жена. Но това е момиче, помисли си тя и сърцето ѝ се сви. Възмутено погледна господин Кларк. Питаше се дали не я проверява по някакъв начин. От дълго време работеше като сервитьорка и разпознаваше инстинктивно непълнолетните клиенти.

Ще напусна работа и ще чакам пенсията си, ако това момиче е навършило двадесет и една години, зарече се Шарлот. Тя не може да посещава заведение, където се сервира алкохол!

Но господин Кларк явно не виждаше нищо нередно и чакаше Шарлот да вземе поръчката на момичето. Тя я записа. „Розова катеричка“! Само децата пият такъв коктейл. Сладък и с много плодове, той имаше вкус на млечен шейк, дори когато се прибавеше много алкохол. Всеки знае, че ако човек иска да изглежда по-възрастен, най-малкото трябва да положи усилия, а това момиче дори не беше подходящо облечено. Тъмната коса — бе прибрана назад и откриваше лице без никакъв грим. Роклята на девойката беше бледорозова с дантели на яката и ръкавите. Сякаш отиваше на неделно училище!

Шарлот беше възмутена, но отхвърли идеята да поиска от момичето документ за самоличност.

Господин Кларк не би приел това като любезно обслужване на клиента. Шарлот много добре знаеше кого ще обвинят, ако при проверка в заведението откриеха непълнолетен клиент. Нея естествено, защото тя му е сервирала.

Докато обмисляше как да се справи със създалото се положение, насочи вниманието си към другия мъж на масата. От пръв поглед разбра, че това е новият собственик. Той действително отговаряше на възторженото описание на Линда и без съмнение беше привлекателен и изключително сексапилен. Имаше високи скули и волева брадичка. Срещнала погледа му, Шарлот прочете неумолима решителност в студените му стоманеносиви очи. Шокирана, младата жена осъзна, че го познава!

Дори след толкова години тя потръпна от вълнение. Нетърпеливо разгледа лицето му. Не се бе променил много и тя се учуди, че не го е познала веднага. Но все пак бяха изминали шест години. Двадесет и три годишният младеж, когото тя помнеше, се бе превърнал в зрял мъж; лицето му, набраздено от трудностите в живота, изглеждаше по-решително, а тялото му — по-мъжествено. Въпреки това чертите му ѝ

бяха до болка познати. Харис — мъжът, за когото някога бе сгодена и чието дете беше носила.

Младата жена поруменя и навлажни устни, за да прошепне името му, но сякаш предусетил желанието ѝ, той внезапно се обади:

— За мен уиски със сода. — Той се обърна към Кларк.

— А за теб, Джеймс?

— И за мен същото.

Двамата мъже отново подхванаха прекъснатия си разговор, напълно забравили за сервитьорката. Шарлот стоеше като вкаменена. Нима Харис не я позна? Не си ли спомняше за нея?

— Ще ни донесеш ли питиетата, Чарли? — подкани я рязко господин Кларк.

— Да, разбира се. — Тя се отърси от унеса си. Обърна се и за миг отново срещна погледа на Харис. Да, той я беше познал! В очите му се четяха горчивина и гняв. Тя бързо се отдалечи, за да скрие собствената си болка.

Шарлот беше доста притеснена, докато чакаше Тони да изпълни поръчката ѝ. Често се беше питала как ли ще се държи Харис, ако един ден случайно се срещнат отново. Но в представите ѝ той никога не се преструваше, че не я познава. Може би беше несправедливо да се чувства засегната от това, особено като се има предвид как беше завършил годежът им. Но това не я успокояваше. И досега Шарлот смяташе, че решението ѝ да разтрогне годежа им беше разумно.

Или поне тя мислеше така. Всъщност двамата не бяха разговаряли, а пък и какво ли имаха да обсъждат? Харис щеше да се ожени за нея единствено защото беше бременна.

Без дете нямаше да има и сватба.

Странно беше, че дори след толкова години споменът за онези няколко седмици, когато бяха заедно, ѝ причиняваше болка. А бяха прекрасни дни! Понякога, връщайки се назад в миналото, тя си мислеше, че това са били най-щастливите дни в живота ѝ. Но тогава двамата бяха деца, играещи си на влюбени. Когато действителността ги притисна, играта свърши с гръм и трясък.

Срещнаха се на изложението в Денвър. Бащата на Шарлот — дребен фермер с големи амбиции, беше закарал стадото си на големия панаир. Колко мразеше Шарлот тези крави! Може би всичко щеше да бъде по-различно, ако майка ѝ не бе починала, още преди Шарлот да

проходи. Като дете Шарлот си мислеше, че единственото нещо, от което се интересува баща ѝ, са тези крави. Той им беше посветил цялото си време, всичките си пари, дори любовта си! На седемнадесет тя вече мразеше както кравите, така и баща си.

Не искаше да отиде с него на изложението, защото трябваше да отсъства от училище и да бъде около неговите крави, които ненавиждаше. Но той настоя да го придружи. Беше тъжна и недоволна, когато я принуди да се срещне с голям хотелиерски магнат, на когото се надяваше да продаде няколко телета. В края на краищата, бащата на Харис не купи телетата, но пък Шарлот се влюби в сина му.

В самото начало се срещаше с Харис само за да дразни баща си. Той гневно наблюдаваше флирта ѝ, но не можеше да направи нищо, защото се боеше да не обиди потенциалния купувач. Шарлот пък наблюдаваше мълчаливото му недоволство, докато се усмихваше и разговаряше с красивия младеж. Независимо от манията си към кравите, баща ѝ беше много строг. Не ѝ даваше голяма свобода и обстойният разпит, на който подлагаше бъдещите ѝ приятели, обикновено отпъждаше повечето от тях.

Трудно беше да определи кога престана да приема Харис като средство да отмъсти на баща си и кога се привърза към него. Не беше първата вечер, но не беше и много след това, когато разбра, че е лудо влюбена. Знаеше, че за него това е само поредната авантюра, приятен начин да прекара времето си, докато е на изложението, но това не ѝ попречи да се влюби. За първи път в живота си.

Шарлот прехапа устни, като си спомни колко силно беше увлечена тогава по Харис. Той беше двадесет и три годишен и все още лудуваше като хлапак, истински донжуан. Но едва ли би завел в леглото седемнадесетгодишната Шарлот, ако тя самата не го бе подтикнала. Краят на изложението приближаваше и Шарлот с отчаяние мислеше, че това ще сложи край и на връзката ѝ с Харис. И тя като много други неопитни момичета на нейната възраст, се опита да го задържи по най-простия начин — със секса.

Смяташе, че не е искала да забременее през тази нощ и да го принуди да се ожени за нея. Едва по-късно се запита дали това не е било неосъзнатото ѝ желание. Тя обичаше Харис и бе готова на всичко, за да го задържи, но нима беше отишла толкова далеч в любовта си? Не можеше да си отговори на този въпрос и през краткото време,

когато бяха сгодени, тя се обвиняваше, че може би сама е създала неприятната ситуация.

— Какъв одеколон използва след бръснене? — попита Тони.

Шарлот изумено се взря в него. Мъжът се усмихваше широко, а очите му дяволито проблясваха.

— Моля? — намръщи се тя.

— Попитях за одеколona, който използва. Ако е от флаконче, искам да знам какъв е. Така ще успея да направя чудеса за брака си.

— За чий одеколон питаш? — раздразнено попита Шарлот и машинално провери дали поръчката е изпълнена правилно. Не стига, че беше объркана от внезапната поява на Харис, ами сега трябваше да търпи и глупавите подмятания на Тони!

— За одеколona на новия собственик, естествено. Ти изглеждаш по-зле и от Линда.

Шарлот изобщо не го слушаше. Видя чашата с пенестия розов коктейл и си спомни за момичето до Харис. Но тя сигурно е с него! Неволно сви устни. Тя също беше непълнолетна, когато бяха заедно и доколкото си спомняше, той нито веднъж не я заведе на бар, въпреки че го помоли. Харис се притесняваше, че е толкова по-млада от него и законът ѝ забранява всички онези неща, които по-възрастните от нея жени могат да правят. Въпреки репутацията си на донжуан, Харис не искаше да ѝ съдейства в нарушаването на закона.

— Чарли, барът гори! — продума спокойно Тони.

Шарлот дори не го чу. Явно Харис вече се бе отърсил от скрупулите си. Но тя нямаше да му позволи да води тук непълнолетни момичета с кукленски лица и да очаква да бъдат обслужени!

Чарли решително грабна препълнената табла и се отдалечи от бара, без да забележи учудения поглед на Тони. Когато стигна до масата на господин Кларк, вече кипеше от гняв. Постави уискито със сода пред госпожа Кларк, но ръката ѝ леко трепна и част от течността се плъзна по външната страна на чашата. След това трябваше да сервира на момичето, но тя първо обслужи мъжете на масата.

Поколеба се за миг, връхлетяна от внезапни съмнения. Не е ли сбъркала в преценката си? Все пак салонът бе слабо осветен и може да се е заблудила. Погледна внимателно момичето, което се бе навело към Харис. Той се усмихваше на празния ѝ поглед. Нямаше и ден над

шестнадесетте! Харис би трябвало да се срамува от себе си! Стар развратник!

Шарлот заобиколи масата и щом стигна до момичето, леко се препъна. Единствената чаша на таблата ѝ се плъзна до ръба и се обърна. Розовата течност се изля в скута на момичето.

Девојката бързо скочи от стола си, щом ледената течност намокри роклята ѝ. Избухна в ругатни, които бяха двойно пошокиращи, като се имаше предвид колко е млада. Вбесена се нахвърли върху Шарлот.

— Ти... глупава, непохватна... идиотка! Как може да си толкова несръчна!

— О, ужасно съжалявам! — припряно рече Шарлот. Дори не се опита да бъде саркастична. Не предполагаше, че момичето ще реагира толкова бурно. Мислеше, че по този начин ще изгони девојката от бара, без да ѝ сервира.

— Наистина трябва да съжаляваш, глупачка такава! — отвърна язвително момичето. Опипа петното на роклята си и отново изруга. — Не разбирам как позволяват на толкова непохватни хора да работят тук! Трябва да те уволнят!

— Наистина не знам какво да кажа. Ужасно съжалявам! — отговори задавено Шарлот. Пресегна се да вземе една салфетка, за да помогне на момичето да почисти роклята си.

Момичето я удари по ръката. Шарлот безпомощно стоеше и наблюдаваше несръчните ѝ движения. Както беше ядосана, девојката изглеждаше много по-възрастна. Шарлот усети как стомахът ѝ се сви. Сигурно е сбъркала!

Госпожа Кларк стана и прегърна ласкаво момичето.

— Джанис, успокой се. Случват се и такива неща. Петното не е толкова голямо. Сигурна съм, че ще се изчисти, щом изпереш роклята.

— Винаги давам тази рокля на химическо чистене — поясни раздражено Джанис и хвърли унищожителен поглед на Шарлот.

— Аз, разбира се, ще платя за почистването — предложи Шарлот. — А ако петното не изчезне, ще ви платя и роклята — добави тя, като видя, че изражението на момичето не се промени.

— Съмнявам се, че можеш да си го позволиш! — промърмори сприхаво Джанис и огледа презрително униформата ѝ.

Шарлот усети как надигацият се в нея гняв се бори с чувството ѝ за вина. Наистина постъпи глупаво, като разля чашата върху непознатата, но тя се държеше като невъзпитано и разглежено хлапе!

Шарлот беше на път да извърши нещо още по-неразумно, което несъмнено щеше да ѝ струва работата, когато Харис бързо се намеси.

— Престани, Джанис. Достатъчно те слушахме. Знаеш, че стана случайно. Защо просто не забравиш инцидента и не отидеш да се преоблечеш?

Джанис се поколеба, готова да спори с него, но накрая се примири и се нацупи.

— Добре, Хари, щом така искаш. Хайде, ела, Мериън.

Тя гневно излетя от салона, а възрастната жена пое след нея. Шарлот ги проследи, докато се изгубиха от погледа ѝ, и се обърна към мъжете на масата. Изпълненият ѝ с благодарност поглед, отправен към Харис, бе посрещнат с ледено мълчание. Смутена, тя насочи вниманието си към господин Кларк.

— Много съжалявам за случилото се — измънка Шарлот.

— Случват се и такива неща — неохотно рече той. Едва прикриваше недоволството си. — Не си го направила умишлено.

Шарлот не знаеше какво да отговори. Страните ѝ горяха от срам. Наведе се да прибере разхвърляните по масата салфетки. Крадешком погледна Харис. Мъжът я наблюдаваше. Сивите му очи бяха твърди като гранит, изражението му бе също толкова сурово. Тя преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ, и бързо отмести поглед. Имаше ужасното усещане, че той е отгатнал как неслучайно разля питието върху приятелката му. Тръпки полазиха по гърба ѝ.

— Извинете, по-добре да се заема отново с работата си. — Тя едва се сдържа да не побегне и бавно се отправи към бара.

— Какво се случи, по дяволите? — попита Тони веднага щом тя приближи.

— Стана случайно — излъга в своя защита Шарлот. — Освен това мисля, че тя е непълнолетна. Можем да изгубим разрешителното си за продажба на алкохол, ако сервираме на непълнолетни, затова по-добре, че тя си отиде.

— Сигурна ли си, че е непълнолетна?

— Е... почти съм сигурна.

— Следващия път искай документ за самоличност, преди да се опиташ да удавиш приятелката на шефа.

— Какво искаш да кажеш? Аз не залях госпожа Кларк. Освен това момичето... — Тя замълча, когато една ужасна мисъл се промъкна в съзнанието ѝ. Обърна се и погледна двамата мъже, след което се втренчи в Тони. — Искаш да кажеш, че Харис... Че мъжът с господин Кларк е новият собственик?

— Мислех, че си разбрала.

Шарлот преглътна и се олюля. Значи Харис бе новият шеф.

ВТОРА ГЛАВА

По-късно вечерта Шарлот седеше в стаята за почивка. Потънала в мисли, младата жена се бе втренчила неவிждащо във вечерята си. Не можеше да изяде дори киселото мляко, ябълката и бисквитите. Играеше си с ножчето за белене на плодове, което намери в пакетчето с вечерята. Наблюдаваше играта на светлината върху металното му острие и си мислеше за Харис.

Беше изненадана от поведението му тази вечер. За какво се сърдеше? В края на краищата, той я изостави, след като прекараха нощта заедно. Тя се прибра в ранчото на баща си, но Харис не я потърси. Беше съкрушена от мъка. Накрая тя му се обади по телефона, всъщност не един, а няколко пъти. Той разговаря с нея, но се държеше хладно и резервирано. Така студено и сдържано, сякаш беше на Северния полюс, а не на осемдесет километра в Денвър.

Тъкмо беше започнала да свиква с болезнената истина, че Харис не желае да я види повече, когато разбра, че е бременна. Тези две седмици бяха за нея истински кошмар. Беше самотна, не знаеше как да постъпи и към кого да се обърне. И тогава баща ѝ разбра, че е бременна.

Винаги се бе страхувала от баща си. Мислеше, че ще я убие, като разбере, че „си е навлякла неприятности“. Но реакцията му я шокира. Той беше щастлив. Естествено, знаеше кой е бащата. Шарлот нямаше друг сериозен приятел, освен Харис.

Тя прие със смесени чувства настояването на баща си да каже на Харис. И без да е пророк, човек можеше да се досети, че неочакваната подкрепа на господин Харпър е продиктувана от алчност. Той щеше да извлече огромна полза, ако омъжеше дъщеря си в богато семейство.

Но Шарлот се притесняваше най-вече как ще реагира Харис на тази новина. През последните седмици той недвусмислено ѝ бе показал, че ако за нея това е най-голямата любов в живота ѝ, за него е само флирт с няколко срещи, малко удоволствие и край.

Но много млада и наивна, Шарлот вярваше в щастливия край.

Надяваше се, че Харис ще промени отношението си, като разбере, че е бременна и носи неговото дете. Ще осъзнае, че я обича точно толкова, колкото и тя него.

Когато се сгодиха, тя се опитваше да повярва, че бъдещият ѝ съпруг не играе ролята на годеник така, сякаш някой го е принудил с опрян в гърба пистолет. Беше трудно да поддържа тази илюзия и стана невъзможно, след като загуби детето.

Тихото щракване на вратата сякаш прогърмя в стаята и изтръгна Шарлот от мислите и. Представи си колко странно изглежда, седнала сама пред непокътнатата си вечеря. Грабна ябълката и ножчето за белене и се обърна да види кой е влязъл.

Ръката ѝ замръзна във въздуха, когато младата жена срещна погледа на Харис.

Няколко секунди двамата не откъсваха очи един от друг. Шарлот усети ускорения ритъм на сърцето си и трепета, който събуди в нея неговото присъствие.

Линда е права. Наистина е много сексапилен, помисли си тя малко отвратена от себе си заради желанието, което изпитваше към него след всички тези години.

Цяла минута измина, без мъжът да проговори и накрая Шарлот подхвърли:

— Здравей... Харис. — Произнесе името му леко иронично. Порано вечерта той не ѝ беше позволил да се обърне към него по име, не бе показал, че се познават.

Сигурно си мисли, че дори сега, когато са насаме, тя трябва да го нарича господин Джордан, след като той явно е новият шеф.

— Чарли... — поздрави той и леко кимна:

Тя потръпна от резкия му тон и отново се зае да бели ябълката. Между тях имаше тайно споразумение да не използват умалителните си имена. И двамата ги ненавиждаха. Не че много хора го наричаха Харис, но всички ѝ казваха Чарли. С изключение на него. Той винаги я бе наричал Шарлот, защото знаеше, че така предпочита тя.

— Измина много време — каза Шарлот вяло. Тишината беше започнала да става потискаща. Не можеше да обели ябълката. Реши да я нареже, но ръцете ѝ не спираха да треперят.

— Не достатъчно, ако питаш мен. Какво правиш тук? — попита той. Беше се приближил и заплашително се извисяваше над нея. Тя

потисна смущението си и го погледна.

— Вечерям — отговори невинно.

Раздразнение помрачи лицето му подобно на лятно небе, затъмнено от дъждовни облаци.

— Много добре знаеш, че нямам това предвид. Попитах те защо работиш тук, в моя хотел?

— Едно момиче трябва все някъде да работи, за да изкарва прехраната си. — Тя отрязва парче от ябълката и го ухапа. Беше горчива и кисела.

— Разбирам — отвърна той рязко и Шарлот се зачуди какво точно разбира. Явно не разбираше нуждата на бедните хора да имат храна на масата пред себе си.

Тя го погледна въпросително. В отговор срещна само ледения блясък на очите му.

— Какво ще те накара отново да се върнеш под камъка, от който си изпълзяла? — попита той.

Знаеше, че той умишлено я провокира, но беше неподготвена за неговата жлъчност.

— Моля? — възкликна тя.

— Много добре чу какво казах! Не се прави на глуха! Този номер съм го виждал и преди години. Не си станала по-добра оттогава. Искам да знам какво трябва да направя, за да те прогоня веднъж завинаги от живота си. Последния път направи много поразии. Не искам това да се повтори. Няма да го понеса.

Вбесена, Шарлот едва не се задави с ябълката. Хвърли остатъка на масата, но все още стискаше ножчето за белене в ръка. Завъртя се на стола и се обърна към мъжа.

— Надут мухльо! Ти разби живота ми! Премина като ураган и остави след себе си само хаос! И ти се чувстваш засегнат!?

— Доколкото си спомням, ти развали годежа ни!

— Само не ми казвай, че съм разбила сърцето ти — иронично отвърна тя. — Много добре знаеш, че никога не си искал да се ожениш за мен. Направих това, което се очакваше от мен. Ако не бях развалила годежа, ти щеше да го сториш. — Може би беше само игра на флуоресцентното осветление в стаята, но лицето на мъжа преbledня.

— Затова ли го направи? — дрезгаво попита той.

— А за какво друго?

Очите ѝ се наляха със сълзи. Тя яростно запремига, за да ги прогони. Взе остатъка от ябълката. Сигурно щеше да се задави с нея, но нямаше да му позволи да разбере истинските ѝ чувства.

— Не трябваше да го правиш? — нежно рече Харис. — Аз исках да се оженя за теб!

Шарлот изсумтя възмутено. С кого си мисли, че си прави шеги той?

— Да, вярвам ти, че си искал да се ожениш за мен! Колкото искаш да отидеш в ада! Всичко свърши, вече е минало. Нека просто го забравим.

Тя усещаше погледа му, докато се насилваше да изяде парчето ябълка.

— Права си, това е минало — рече той след малко. — Сега се интересувам от настоящето. Какво целеше с гениалната си идея да залееш Джанис?

— Стана случайно — сви рамене Шарлот.

— А няма ли тук пръст старото зеленооко дяволче в теб?

— Какво означава това?

— Това означава — отвърна той, без да откъсва поглед от младата жена, — че може би си ревнувала, задето Джанис е с мен. Спомням си, че това беше една от най-големите ти грешки и преди години.

— Да, но сега не е преди години! Ти... надут глупак! — просъска през зъби Шарлот. — Не ме интересува твоята приятелка! — Той продължи да я гледа с ледено спокойствие и тя се вбеси. — Тя е добре дошла при теб, но не и в бара. Очевидно все още харесваш млади момичета, но не очаквай от мен да им сервирам! Имам нужда от тази работа и не искам заведението да бъде затворено заради сервиране на алкохол на малолетни. — Тя го погледна с насмешка. — Независимо, че хотелът е твой. Или може би вече си толкова богат, че не те интересува дали барът ще работи, или не?

— Да не искаш да кажеш, че си помислила Джанис за непълнолетна? — попита той, без да обърне внимание на последната ѝ забележка.

— Да не би да не е? — тросна се Шарлот, отхвърляйки и последните си съмнения. Искаше ѝ се да не беше повдигала този въпрос. Да, но той я обвини в ревност! Защо да ревнува?

— Всъщност тя не е малолетна — с усмивка отвърна мъжът. — Но ще бъде поласкана. Джанис полага много усилия да изглежда като младо момиче.

Следователно Джанис не е девойка, а само една стара вещица. Шарлот отмести поглед от мъжа към купичката с киселото мляко на масата. Явно не бе в състояние да хапне нищо. Отново започна да си играе с ножчето за белене.

— Вече ме смъмри за това, че залях приятелката ти. Ако си свършил, може би ще ми позволиш да вечерям спокойно?

Шарлот се надяваше да чуе как той си отива. Вместо това, мъжът приближи. Наведе се над нея, сложил ръце на масата, и тялото му закри светлината.

— Още не съм свършил. Не сме се виждали от дълго време. Искаше ми се да е още по-дълго. Ти си призрак от миналото и точно сега е най-неподходящият момент да се появиш отново в моя живот.

— И какво трябва да направя? — попита тя.

— Добре би било да изчезнеш. Напусни работа.

— Ти наистина си нагъл — изсмя се презрително тя. — Освен всичко друго, както ти казах, аз се нуждаю от тази работа.

— Намери си друга. Ще ти помогна, ако това е, което искаш. — Той посегна към вътрешния джоб на спортното си яке.

Разбрала намека му, Шарлот се ядоса, кръвта ѝ закипя и пропъди досегашната студена безчувственост на краиците ѝ. Тя скочи на крака.

— Задръж си парите! Нямам нужда от твоята, или на когото и да било друг, милостиня! Аз работя и печеля сама! И работя тук! Извинявай, че съм скелет, изпаднал от килера ти, но няма да напусна само защото ти преча! Можеш да ме уволниш, ако искаш. Тогава ще видим какво ще каже по въпроса профсъюзът.

— Успокой се и мисли трезво! — заповяда той. Беше извадил и приготвил портфейла си. — Няма да загубиш нищо, ако напуснеш.

— Ти бъди разумен! — отсече тя. Чувстваше се притисната. Мразеше работата си. Мразеше нахалните клиенти. Ненавиждаше дългите часове, когато трябваше да стои права, и оскъдната униформа, която трябваше да носи. При други обстоятелства веднага би се възползвала от възможността да напусне. Но не и при условията, които Харис ѝ поставяше. Да напусне само защото нейното присъствие

усложняваше живота му. Нима нямаше право да живее собствения си живот без всемогъщото разрешение на Харис Джордан?

Очите ѝ приличаха на аметисти, когато срещнаха неговите — сиви и бурни. Няколко секунди двамата се гледаха втренчено. После Харис погледна към ръцете ѝ и на лицето му се изписа учудване.

Шарлот също сведе поглед. Между пръстите ѝ, свити в юмрук, се процеждаше кръв и капеше на пода. Разтвори пръсти и ножчето за белене падна на пода. Кръвта бликна от дълбоката рана на дланта ѝ.

— По дяволите! — промърмори тя и притисна раната, за да спре кръвта.

Пронизващата болка я накара да изохка и тя прехапа устни, за да не извика. Харис приближи и сложи нежно ръце върху раменете ѝ. Побутна я към умивалника в ъгъла, но Шарлот се възпротиви:

— Без паника. Остави ме, сама ще си сложа лепенка.

— Много ще ти помогне, няма що! — мрачно подхвърли той. Когато стигнаха до умивалника, той дръпна ръката ѝ от раната. — Как можа да направиш такава глупост! — избухна раздражено. — Как може да си играеш с ножа? Сега ще трябва да зашият раната. — Отвори кранчетата, провери дали водата е достатъчно студена и сложи ръката на младата жена под течащата вода.

— Не съм го направила нарочно — промърмори Шарлот. Болеше я ужасно, докато водата течеше върху раната и очите ѝ се насълзиха. Харис е прав — голяма глупачка е! Да си играе с нож!

— Единственото, което мога да кажа, е, че си без късмет. Не мога да си представя как си оцеляла толкова време!

— А ти се иска да не съм, нали? — остро рече тя. — Сега нямаше да усложнявам живота ти.

— Престани да говориш глупости! — Отдръпна ръката ѝ от водата и започна внимателно да я подсушава със салфетка. Водата временно беше спряла кръвта, която отново бликна, щом мъжът отдръпна салфетката. Харис взе нова. Сгъна я и я сложи върху раната. След това сви пръстите на Шарлот, за да я притиснат.

— Тук някъде трябва да има аптечка. Ще те превържа, а после ще те откарам в болницата да зашият раната.

— Не мога да отида в болницата — възрази Шарлот. Беше се отдръпнала от него и притискаше наранената си ръка. Ала въпреки пулсиращата болка в раната, усещаше неговото докосване, чувстваше

неговите ръце върху кожата си. Те събудиха трепет, който беше почти толкова болезнен, колкото и раната.

Единственият му отговор беше раздражен поглед, преди да се озърне, търсейки аптечката. Най-сетне я забеляза и я взе.

— Ела тук — нареди той.

Сложи аптечката на масата и я отвори.

Шарлот се примири, че ще трябва да му позволи да превърже ръката ѝ. Раната беше на дясната длан и нямаше как да се справи сама.

— Трябваше да съм в бара преди пет минути. Нямам време да ходя в болницата.

— Няма да работиш повече тази вечер — каза той и постави памук върху раната ѝ. — Ще обясня на бармана какво се е случило и ще се върна да те взема.

Тя го погледна раздражено, но от сериозното му изражение разбра, че е излишно да спори. И опита друга тактика.

— А твоята приятелка? Няма ли да ѝ липсваш? Аз ще взема такси.

Той се усмихна пренебрежително.

— Аз ще те закарам, но все пак благодаря за напомнянето. Ще ѝ оставя бележка къде отивам.

— Няма да изляза отгук облечена по този начин — троснато възрази тя.

— Не ставай смешна — смърри я Харис. — Лекарите са свикнали да виждат кръв.

Шарлот погледна роклята си. Златистият сатен беше изцапан с кръв, но не заради това младата жена не желаше да носи униформата извън „Блек Стелиън“. Роклята едва покриваше горната част на бедрата ѝ. Освен това ясно очертаваше всяка извивка на тялото ѝ и беше с дълбоко изрязано деколте.

— Не мога да нося тази рокля извън бара! Неприлично е!

— И това те притеснява? — продължително я изгледа той.

Тя го погледна с ненавист и тръгна към гардеробчето си, за да се преоблече. Харис не откъсваше поглед от нея и тя отново се обърна.

— Щом толкова те притеснява униформата, защо я носиш и защо работиш тук? Намери си друга работа. Казах, че ще ти помогна. Приеми моето предложение.

— Ще бъдеш много доволен, нали? — подразни го тя и, събирайки целия си кураж, тръгна към вратата на съблекалнята. — Не се притеснявай, Харис. Малките ти тайни са погребани. Явно и двамата не се гордеем с това, което се случи преди години.

Намерила сигурно убежище в съблекалнята, Шарлот опита да свали ципа на роклята си. Не беше лесно да се съблече и при най-благоприятни условия. Понякога се чудеше дали не би било по-удобно роклята да се нанася върху тялото ѝ с четка за боядисване. Така след това можеше да я сваля с ацетон. Както изглеждаше, беше почти невъзможно да я съблече само с една ръка, при това лявата.

Дръпна нетърпеливо ципа и чу как платът се скъса. Надяваше се да успее да се преоблече, преди Харис да се върне, след което да вземе такси. Колкото и да мразеше униформата си, все пак не си струваше да я скъса само за да се отърве от бившия си годеник. Сервитьорките носеха отговорност за униформите си и ги плащаха, ако ги повредяха. Независимо че не бяха направени от много плат, не бяха евтини. С малко повече късмет и със студена вода може би петната от кръв ще се изперат и ще може да я носи.

Шарлот си пое дълбоко въздух и започна отново, но вече побавно. След няколко минути и доста проклетия успя да я съблече. С една ръка съумя да свали чорапогащника си и се обърна да вземе сутиена си. Не беше чула отварянето на вратата.

Замръзна, когато погледът ѝ срещна очите на Харис. Изглеждаше малко стъписан. Дори тенът не можеше да скрие, че е преbledнял.

Очите му бавно се плъзнаха по тялото ѝ. Погледът му беше като ласка! Огледа стегнатите ѝ гърди, тънката талия и стройните бедра.

Кръвта ѝ закипя. Видя блясъка на желанието в сивите му очи, но не можеше да помръдне. Времето сякаш спря. Тя нямаше представа дали този миг продължи секунди, или часове. Минало и настояще се бяха слели.

Най-сетне тя събра сили и попита:

— Какво правиш тук?

Той поклати глава като насън. Влезе в тясното помещение и затвори вратата зад себе си. Неговото присъствие отне силите на

младата жена, краката ѝ се подкосиха. Стараейки се да запази самообладание, тя се прикри с блузата си.

— Недей, Шарлот — каза той бързо, но нежно. Посегна към блузата ѝ. Погледите им се срещнаха. — Моля те, недей — прошепна той. — Такава красота не трябва да се крие. Казвал ли ти е някой, че имаш съвършено тяло? По-красива си, отколкото си спомнях.

Той не дръпна блузата ѝ, но плъзна ръка по тънката материя. Пръстите му изгаряха кожата на Шарлот. Би трябвало да го зашлеви, да извика, но не можеше да помръдне. Беше свалил якето си и тя усещаше топлината на тялото му. Знаеше, че желанието, което бе съзряла в очите му, гори и в нейните.

— Не трябва да си тук. Опитвам да се преоблека — рязко каза Шарлот.

Той не отговори. Ръката му се плъзна под блузата. Докато палецът му галеше твърдото зърно на гърдата ѝ, мъжът притисна Шарлот към себе си. Зарови лице в копринените ѝ къдрици и прошепна:

— Подлудяваш ме.

Някъде дълбоко в съзнанието си Шарлот знаеше, че трябва да е обезумяла, но инстинктивно се притисна към него. Нямаше никой друг в живота ѝ, освен Харис. Като гладен човек, внезапно поканен на банкет, тя искаше да погълне неговото докосване, неговата близост.

Отметна глава, отдавайки се на чувствения допир на устните му.

— Хари, скъпи, тук ли си? — чу се приглушен женски глас, който развали магията.

Шарлот усети как Харис се напрегна, докато слушаха отсеченото потракване на токчета в съседната стая. После вратата се затвори и настъпи тишина.

Шарлот го погледна крадешком. За миг чертите му се изопнаха. Той тихо изруга и отблъсна младата жена. Тя се изплаши, че ще я удари, но Харис отпусна ръце. Блузата ѝ бе паднала на пода и той се наведе да я вдигне.

— Облечи се! — заповяда, като ѝ хвърли дрехата.

— Не съм те канила! — Шарлот я притисна с ръка пред себе си.

— Но не ме изгони!

Прав е, не го отблъсна. Овладяна от неудържима лудост, тя прие ласките му. Но той я беше съблазнил, а не тя него.

— Не съм виновна аз. Не виждам защо се притесняваш толкова? Твоята приятелка не разбра, че си тук — отвърна тя иронично.

— Джанис не е моя приятелка! — тросна се той. — Тя е бъдещата ми съпруга. Неотдавна се сгодихме и след това, което се случи преди малко, сигурно разбираш защо не искам да продължиш да работиш тук.

През последните години Шарлот си мислеше, че той се е оженил. Повечето мъже се женеха, преди да навършат тридесет. Не би трябвало да е изненадана от годежа му.

Но тя бе шокирана. Сякаш я удари ток.

— Ти... Ти си като зла магьосница, която ме лишава от разум. — Той поклати глава, отвратен от себе си. — Няма да позволя това да се случи отново. Сега се облечи. Ще те чакам в бара. Раната ти все пак трябва да се зашие.

Харис погледна ръката ѝ. Превръзката бе напоена с кръв.

— Ще отида с такси — решително рече Шарлот.

— Не, аз ще те закарам — настоя той и излезе.

ТРЕТА ГЛАВА

Няколко минути по-късно Шарлот влезе в бара. Старият грамофон-автомат свиреше и силната музика, която я посрещна от вратата, ѝ се стори като ударна вълна.

Имаше доста посетители и трябваше да заобиколи няколкото танцуващи по дансинга двойки, за да стигне до бара. Видя Харис и годеницата му на същата маса. Щеше да е по-добре, ако можеше да не го вижда и да не говори повече с него. Трябваше да предотврати случилото се в съблекалнята, но все пак не само тя имаше вина. За разлика от него, не беше сгодена. Той имаше годеница! И той беше влязъл неканен в съблекалнята!

Стигна до бара и Тони приближи.

— Съжалявам, че те поставям в затруднено положение — извини се Шарлот. — Направих голяма глупост.

— Не се притеснявай, господин Джордан повика сервитьорка от кафенето да те замести. — Тя не отговори и той погледна ръката ѝ. — Не мислиш ли, че вече трябва да отидеш да зашият раната. Сигурно боли ужасно.

— Да, адски боли — намръщи се Шарлот. Може би затова се почувства леко замаяна, когато видя Харис да приближава зад нея. Не искаше да го погледне, но се насили и се обърна.

Джанис беше с него, стиснала ръката му като спасителен пояс. На силната светлина около бара Шарлот разбра колко много е сгрещила в преценката си. Жената беше с тежък грим, който скриваше бръчките около очите ѝ. Беше се преоблякла пак с детска рокличка, но този път Шарлот не се заблуди. Джанис бе поне на тридесет години, а не на седемнадесет, както първоначално ѝ се беше сторило.

— Готова ли си? — Краткият въпрос прекъсна огледа на Джанис.

— Да, но не е нужно да ме откарваш в болницата. Винаги има спрели таксите пред входа. Ще помоля Мъри да ми извика едно...

— Казах, че ще те закарам! — упорито повтори той.

Шарлот го погледна слисано. Твърдоглав е като магаре! Отмести очи към годеницата му. Джанис също не изглеждаше доволна от неговото упорство.

— Скъпи, ако Чарли... — усмихна ѝ се Джанис. — Ако Чарли иска да вземе такси...

— Аз ще я закарам — настоя той. — По-добре да прекратим спора и да тръгваме.

Хвана Шарлот за лакътя, за да я изведе от салона, когато Джанис раздражено се обади:

— Но, Хари...

Шарлот се запита дали това обръщение го подразни толкова, колкото и нея. Сигурно. Тонът му наистина беше много рязък, когато се обърна към годеницата си.

— Джанис, не желая да обсъждам въпроса!

Джанис го погледна стреснато и Шарлот забеляза как Харис прехапа устни.

— Съжалявам, скъпа, не исках да те обидя. Няма да отнеме много време и когато се върна, ще дойда при теб в стаята ти. — Той се усмихна — умоляващо и многообещаващо.

Джанис раздражено погледна Шарлот и отмести очи към годеника си. Поднесе лице и той целуна леко разтворените ѝ устни. Прошепна ѝ нещо, което Шарлот не успя да чуе. Но каквото и да беше казал, Джанис изглеждаше доволна и гальовна като котка.

— Както кажеш, скъпи.

Харис отново се обърна към Шарлот и я поведе към изхода. Докато прекосяваха ярко осветеното фойе, младата жена рече:

— Ако бях на мястото на твоята годеница и ти ми говореше по този начин, преди да излезеш с друго момиче, със сигурност нямаше да те приема в стаята си, когато се върнеш. Нямаше да ти помогнат и целувките.

— Да, но ти не си вече моя годеница. Може би точно поради тази причина — безразлично рече Харис и задържа вратата, за да направи път на Шарлот.

Тя излезе от хотела и се потопи в топлия въздух на нощта, но това не я успокои. Харис знаеше как да я нарани! Ала тя би предпочела да умре, но да не му позволи да разбере, че това я засяга. Стигнаха до колата, младата жена спря за миг и го погледна право в очите.

— Навремето бях така отчаяно влюбена в теб, че само мислех какво да направя, за да те накарам и ти да ме обикнеш. Но и през ум не ми мина, че трябва да стана твоя изтривалка. Не, благодаря! Тогава може да съм била много глупава и млада, за да опитам. Джанис не ме интересува, но все пак я съжалявам. — Шарлот демонстративно седна в колата и дръпна вратата.

Харис намръщено се настави зад волана на големия кадилак.

— Джанис не е моя изтривалка! А дори да е така, смятам, че не е твоя работа. Колкото до това, че си ме обичала преди... — Той впи в нея хладните си стоманеносиви очи. — Признавам, доста се постара да ме принудиш да ти направя предложение за женитба, но не мисля, че това беше продиктувано от любов. Как върви бизнесът на баща ти? Още ли те използва като примамка, за да продава кравите си? — Харис се наведе и запали мотора. Чакаше подходящ момент, за да се включи в движението и продължи: — Без съмнение ти ми даде урок, който всеки млад мъж трябва да научи — никога не показвай истинските си чувства. Какво щастливо съвпадение беше, че сватбата се провали скоро след като баща ти разбра как няма да може да оскубе бъдещите си роднини.

Наистина беше съвпадение, но Шарлот не си направи труда да му го каже. Беше скъсала с баща си още тогава, така че Харис не можеше да я обиди. Баща ѝ беше побеснял, че е върнала пръстена и развалила годежа. Едва тогава тя научи за сделката, която се е надявал да склучи с бъдещите си роднини. Те трябвало да финансират програма за отглеждане на говеда, която той да контролира, и след това да осигурят пазар за готовото месо в своите хотели. Обвиняваше нея, че с разтрогването на годежа е провалила сделката му. Каква ирония на съдбата! След толкова години да разбере, че не това е била причината.

Но това едва ли би променило нещата. Горчиво разочарована, тя така или иначе щеше да напусне дома си, но ако тогава знаеше истината, не би се чувствала изгонена. Заинтересован единствено от провалените си сделки, баща ѝ изобщо не обърна внимание на факта, че дъщеря му бе преживяла срыв — физически и психически наранена от аборта. Освен това и сватбата ѝ бе провалена. Ала единственото, което го интересуваше тогава, беше, че надеждите му да направи състояние с помощта на семейство Джордан бяха пропаднали. Стана ѝ

още по-тежко, като разбра как баща ѝ я бе използвал и топлото му съчувствие, когато научи, че е бременна, е било престорено.

— Нищо ли няма да кажеш? — остро попита Харис.

Странно беше, че той се чувства толкова наранен от миналото. Харис излезе от тази бъркотия сравнително незасегнат, докато на Шарлот ѝ бяха необходими години, за да стъпи отново на крака и да остави всичко зад гърба си. Понякога се питаше дали въобще е успяла.

— Защо настоя да ме закараш до болницата? За да се караме? Да ме обвиняваш и да се ровиш в миналото? — отегчено попита тя.

Той не отговори веднага, насочил вниманието си върху паркирането на големия кадилак пред болницата. В настъпилата тишина, след като моторът изгасна, мъжът се обърна към нея и внимателно разгледа лицето ѝ на бледата светлина от уличната лампа.

— Не, не затова настоях да те закарам — призна накрая. — Нямах намерение да се караме. Може би исках да те накарам да се почувстваш виновна, да докосна струната на доброто в теб. Не разбираш ли, че е невъзможно да продължиш да работиш във „Футхилс“, след като хотелът вече е мой?

Отново се върнаха на този въпрос. Но не можеше да спори с Харис. Гледаше го и усещаше как предателско желание се събужда в нея. Беше прочела някъде, че наркоманите, привикнали към хероина, никога не могат да се излекуват. И дори след години остават пристрастени. Напълно разбираше това чувство. Знаеше, че дори след толкова години отново ще се държи като глупачка заради него, както когато беше седемнадесетгодишна.

Защо се появи отново? Каква лоша шега на съдбата го накара да купи точно този хотел, когато в Колорадо имаше стотици други? Беше се установила тук, животът ѝ беше добре подреден. Несправедливо беше да иска от нея да направи жертва и да се премести.

— Значи аз трябва да напусна? И през ум не ти минава, че би могъл да продадеш хотела. Аз вече работех в него, когато ти го купи.

— Невъзможно е да го продам. Месеци наред преговарях, за да го купя. Вече съм започнал и преместването на централния офис на фирмата си на горните етажи на хотела. За теб ще бъде много по-лесно да напуснеш.

Това беше загубена битка и тя го знаеше. Обхвана я слабост и пулсиращата болка в ръката ѝ изведнъж се усили. Младата жена се

облегна назад и разтри слепоочия.

— Точно сега ли трябва да обсъждаме това? Мислех, че изминахме целия път дотук, за да се погрижат за ръката ми.

Забелязал уморено отпуснатите ѝ рамене, той рече нежно:

— Извинявай, Шарлот. Права си, можем да говорим и утре. — Излезе от колата и заобиколи да отвори вратата на Шарлот. Тя се олюля леко, щом се опита да стане. — Няма ли да е по-добре да те занеса? — предложи той.

Шарлот се изправи и се втренчи в него. Да се притисне до гърдите му, обгърната от силните му ръце! Тя почти се изсмя на глас при самата мисъл за това. Нима Харис не знаеше как ще ѝ въздейства това? Знаеше, че и той не беше безразличен към нея. Доказваше го случилото се в съблекалнята. Да се отпусне в прегръдките му щеше да бъде игра с огъня и за двамата.

Тя се обърна и тръгна към ярко осветения вход на отделението за спешна помощ, преди да е направила нещо още по-глупаво от това да си пореже ръката.

В болницата работеха бързо и ефективно. За кратко време раната на Шарлот беше професионално затворена с три шева и бинтована със стегната превръзка. Бяха „замразили“ ръката ѝ, за да я зашият, и сега дори не усещаше болка. Дадох ѝ шишенце с обезболяващи таблетки, ако през нощта усети болки.

Няколко минути по-късно Шарлот стоеше на рецепцията и внимателно разглеждаше педантично изготвената сметка за услугата. Искаше ѝ се счетоводният отдел да не бе на същото високо ниво като отделението за спешна помощ. Кой би помислил, че една тъй проста процедура е толкова скъпа?

Шарлот вдигна глава и се усмихна мило на дежурното момиче на рецепцията.

— Ще бъде ли възможно да ми изпратите сметката по пощата?

— Предпочитаме да уредите сметката веднага — намръщи се момичето, но щом забеляза недоволното изражение на Шарлот, добави: — Ако не можете да платите в момента, елате сутринта да разговаряте с някой от счетоводителите. Може да ви изготвят график за изплащане на сметката.

— Добре... — Шарлот прехапа устни.

Винаги беше избягвала капана на месечните вноски и предпочиташе веднага да урежда сметките.

Имаше малко пари в спестовната си книжка и ако ограничише разходите си до следващата заплата, може би щеше да успее да плати сметката. Тя бръкна в чантата си за чековата книжка, като се молеше от счетоводния отдел да не са толкова бързи в осребряването на чековете, както в изготвянето на сметките. Трябваше да внесе пари, за да покрие чека си.

Още не бе извадила портфейла си, когато Харис се появи зад нея.

— О, ето къде си била. Слязох до кафенето и като се върнах, теб вече те нямаше.

Добре, толкова за сметката и за такси до вкъщи. Може би така беше по-добре, помисли си тя и погледна още веднъж общата сума. Известно време нямаше да може да си позволи такси.

Не забеляза кога Харис е бръкнал във вътрешния джоб на спортното си яке, тъй като търсеше портфейла в чантата си. Когато вдигна поглед, мъжът вече беше извадил чековата си книжка и я попълваше.

— Какво правиш? — възмутено попита тя.

— Плащам сметката — отговори Харис и продължи да пише.

— Благодаря, но сама си плащам сметките — твърдо заяви Шарлот, сложи книжката си на плота и взе химикалка, за да попълни чека.

Без да ѝ обръща внимание, Харис се подписа и едва тогава вдигна поглед.

— Слушай, чувствам се отговорен за случилото се. Ако не се бяхме скарали...

— Вината е изцяло моя. Не желая да ми плащаш сметките — рече тя и решила, че въпросът е приключен, започна да попълва чека. Усети погледа на мъжа и се смути. Не беше лесно да пише с бинтованата си ръка, все още безчувствена от местната упойка. Сгреси първия чек, откъсна го, въздъхна раздражено и започна да попълва нов, като опита да се съсредоточи. Най-сетне го попълни сравнително четливо и го откъсна от чековата книжка.

— Не мислиш ли, че трябва аз да уредя сметката? — тихо попита Харис, обърнат с гръб към администраторката, така че да не може да го чуе.

— Казах, че аз ще платя — гневно му напомни Шарлот. — Не желая милостиня.

— Наистина ли? — скептично попита той и сведе очи към отворената чекова книжка. Шарлот проследи погледа му и стисна устни. Винаги водеше точен отчет на парите, за да знае колко има в банковата си сметка. И сумата беше тук, черно на бяло, и съвсем не беше достатъчна, за да покрие чека, който току-що бе написала.

Старият всезнайко Харис беше видял!

— Всичко е наред — промърмори тя, побутна го и подаде чека. Докато чакаше, Шарлот усещаше подигравателния поглед на мъжа. Щом формалностите бяха уредени, тя се насочи към изхода.

Едва навън Харис я настигна и подхвърли:

— Знаеш, че е незаконно да попълваш чек без покритие, нали? От банката ще го върнат като невалиден.

— Това не е твоя работа! И няма да го върнат. Имам пари в спестовната си книжка, трябва само да ги прехвърля.

— Сигурна ли си? — недоверчиво попита той.

Шарлот не отговори, само ускори крачка. Бузите ѝ бяха леко зачервени. Нямахше достатъчно пари, но ако вземеше добри бакшиши този уикенд, щеше да се справи.

Стигнаха до колата и докато отключваше вратата, Харис попита безцеремонно:

— Имаш ли достатъчно спестявания да покриеш чека?

— Няма ли да престанеш да си пъхаш носа в живота ми? — раздразнено го погледна тя. — Това не те засяга. — Без да изчака да ѝ отвори вратата, тя я дръпна и се стовари на предната седалка. С рязко движение затръшна вратата и колата се разклати.

Харис се втренчи за миг в младата жена, след това заобиколи колата и седна. Бръкна в джоба си и извади пачка банкноти.

— Внеси ги утре на сметката си — нареди той.

— Няма да взема парите ти.

Мъжът я изгледа гневно и тя потръпна, леко изплашена. В последвалата напрегната тишина Харис пусна парите в скута на Шарлот.

— Приеми ги като аванс. Ще се погрижа да ги удържат от следващата ти заплата.

Шарлот мълчаливо съзерцаваше намачканите банкноти в скута си. Без да ѝ даде възможност да оспори решението му, Харис запали колата и потегли към изхода.

— Накъде? — попита рязко.

Шарлот посочи надясно и сърдито рече:

— Ще се погрижиш ли да ги удържат от заплатата ми?

— Да, ще се погрижа.

— Добре, тогава... благодаря ти — неохотно промълви тя. Събра парите и оправи гънките им, преди да ги прибере в чантата си.

Наистина ѝ бяха нужни. Трябваше да признае, че ако не бяха тези пари, дори с баснословни бакшиши трудно би могла да плати сметката. Съгласи се, че след като са аванс от заплатата ѝ, няма нищо лошо в това да ги вземе.

Докато пътуваха към апартаента ѝ, Шарлот безмълвно насочваше Харис, докато внезапно се сети за нещо.

— Мислех, че искаш да напусна работа? Ако го направя, как ще ти върна парите, които ми зае?

Той не отговори веднага — явно не беше помислил за това. Младата жена го погледна крадешком и посегна към чантата си, за да му върне парите.

— О, за Бога, нека не започваме отново! — възкликна той, досетил се за намерението ѝ. — Задръж парите... Задръж и проклетата си работа, щом е толкова важна за теб! Хотелът е голям... Ще стоим далеч един от друг.

— Аз... — Шарлот не знаеше какво да отговори. Сега, след като се беше съгласил, тя пък копнееше да напусне!

Как щяха да стоят далеч един от друг? „Футхилс“ наистина бе голям хотелски комплекс, но напомняше малко градче. Всеки знаеше какво правят другите, а и клюките, особено за шефовете, се носеха навсякъде. Не би могла да понесе всекидневните „бюлетини“ за Харис и Джанис. И без това ревнуваше. Сякаш нож прободеше сърцето ѝ, когато бяха в бара и Харис целуна годеницата си.

Представи си как всяка вечер Линда идва и разказва най-подробно за подготовката на сватбата им. За всички нощи, когато са били заедно.

Шарлот забеляза, че приближават улицата, на която живееше.

— Тук завий. Третата къща от дясната страна — промълви тя. — Ще си потърся друга работа. Не знам как точно ще ти върна парите, но бъди сигурен, че ще ги получиш.

Харис паркира пред старата викторианска сграда, в която се намираше апартаментът на Шарлот.

— Както искаш. — Той посегна към вратата, но Шарлот припряно рече:

— Не ме изпращай. — Без да чака отговор, тя излезе от колата.

Ала само след миг Харис я настигна.

— Не обичам да оставям една жена да влиза сама в празен апартамент късно вечер — обясни той и пое с нея по алеята.

— Правя го повечето от вечерите, въпреки че апартаментът рядко е празен.

Вече бяха стигнали вратата и звукът на включен телевизор подкрепи думите ѝ.

— Не разбрах, че живееш с друго момиче.

— Не е момиче — спокойно рече Шарлот. Забеляза, че мъжът се втренчи в ръката ѝ. — И не съм омъжена.

— Но живееш с мъж, това ли искаш да кажеш? — хладно попита той.

— Точно така!

Тя извади ключа си. Досещаше се какво мисли Харис. Умишлено го заблуди относно отношенията между нея и Джими. Така спаси гордостта си. Не искаше той да остане с впечатлението, че през тези няколко години е тъгувала за него. Той явно не бе страдал. Бил е с Джанис. Шарлот също не се бе измъчвала, но той можеше и да не повярва, ако узнаеше, че в живота ѝ няма друг мъж.

Когато младата жена отвори вратата, Харис вече си беше отишъл.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Единствената светлина в стаята идваше от големия цветен телевизор в ъгъла. Звукът беше усилен докрай и Шарлот потръпна от силния шум. Съседите сигурно отново щяха да се оплачат! Джими, както обикновено, нямаше да им обърне внимание. Усмихна се на тихо хъркащия мъж на канапето и отиде да изключи телевизора. Джими за нищо на света не би признал, че е започнал да недочува. Единственият и последен път, когато тя повдигна въпроса и му предложи да носи слухов апарат, той така се ядоса, че Шарлот бе принудена да се примири.

Настана тишина и Шарлот огледа бъркотията в стаята. Неодобрително сбърчи нос, доловила миризмата на застоял цигарен дим. Пепелникът беше препълнен с фасове. Джими винаги заспиваше със запалена цигара и Шарлот се притесняваше, че някоя вечер ще подпали цялата къща.

Отиде до масата и взе пепелника да го почисти. Когато се обърна, възрастният мъж се размърда и седна.

— Къде беше? — попита той. Сините му като на китайска фигурка очи бяха все още замъглени от съня, а белият кичур на плешивото му теме — разрошен.

— Бях на работа. Тъкмо се прибрах — спокойно обясни Шарлот. Въпросът му вече не я изненадваше както някога. Наистина беше много объркващо. Можеше невероятно точно и пълно да възпроизведе някоя случка от преди петдесет години, но ако го попиташе за нещо, което се е случило днес, не си спомняше. Сякаш непохватна секретарка беше разместила файловете на настоящето и миналото в паметта му, така че той да не може да ги намери.

Прям и откровен, Джими никога не беше отговарял на представата за мил старец, но напоследък тя виждаше объркването и безпомощната ярост, която го обземаше, щом осъзнаеше, че е трябвало да знае къде е била.

— Ще направя кафе — припряно предложи тя в стремежа си да избегне гневния изблик.

Когато не си спомняше, той винаги обвиняваше някой друг — а единствено Шарлот беше подръка.

Без да дочака отговора му, тя бързо се отправи към кухнята. Чу врявата на телевизора веднага щом вратата на кухнята се затвори след нея. Опита се да не мисли как ще реагират съседите. Отиде до шкафа и извади всичко необходимо, за да приготви кафето. Кухнята беше просторна и приятна. Шарлот бе посветила една цяла лятна ваканция, за да я боядиса в светложълто и да ушие ленените карирани завеси за прозорците. Линолеумът беше стар и протрит на места, кухненската мивка — напукана, а дървените шкафове — старомодни. Понякога Шарлот обмисляше възможността да се преместят в друг апартамент, в по-нова сграда, където канализацията не бучи и фурната на печката винаги работи. Но Джими бе свикнал с този апартамент. Каза, че му напомнял за родния дом и Шарлот се примири с неудобствата, щом на него му харесваше. Джими бе прехвърлил осемдесетте и заслужаваше щастие и спокойствие в последните си години, а тя се чувстваше задължена да му ги осигури. Преди време, когато тя беше на дъното, той на практика ѝ беше спасил живота.

Това се случи скоро след като напусна дома си. Нищожните спестявания, които имаше и бе взела със себе си, почти бяха свършили, а не можеше да си намери и работа. Ала най-лошото беше, че не бе в състояние да се справи с бедственото положение, в което се намираше. След като загуби детето и развали годежа, беше толкова отчаяна, че дори нямаше желание за борба. Щяха да я изгонят от долнопробния хотел, където беше отседнала, защото не беше плащала от седмици. Дни наред не беше яла. Ала не я бе грижа. Прекарваше дните си в парка. Купуваше галета с последните си центове, за да храни гълъбите.

Там срещна Джими. Беше го виждала няколко пъти през последните дни, но потънала в мисли, не му беше обърнала внимание. Този ден той дойде и седна до нея на пейката. След няколко минути мълчание я попита, както по-късно щеше да открие, по типичния за него пряк начин:

— Защо толкова хубаво момиче се мотае в парка всеки ден? Защо не сте на училище или на работа?

Шарлот не му обърна внимание. Защо възрастните си мислят, че само защото са живели по-дълго от другите, могат да бъдат груби и досадни колкото си искат?

— Млада госпожице, зададох въпрос. Няма ли да получа отговор поне от учтивост?

Точно той говори за учтивост! Но въпреки възмущението си, Шарлот отвърна:

— Ако искате да знаете, тази година завърших гимназия и не мога да си намеря работа!

— Нима се надявате някоя от тези охранени птици да ви осигури работа? — намръщи се старецът. — Храненето на гълъбите в парка е занимание за старци като мен, не за млади и силни хора като вас.

Шарлот го погледна раздразнено, нахалството му преминаваше всякакви граници. От месеци нищо не бе в състояние да я изтръгне от вцепенението. Живееше откъсната от действителността като в невидим балон. Днес този своенравен и чудат старец сякаш го проби. Изведнъж младата жена остави наполовина пълния плик с галета в скута на непознатия.

— Добре тогава, хранете ги сам. Само ме оставете на мира! — Стана и си отиде.

След това цяла седмица не стъпи в парка. Дори тръгна да си търси работа и жилище. Но и в двете начинания нямаше успех и накрая пак стигна до парка, отново обзета от депресия и напълно безразлична към всичко.

Старецът отново беше там.

Общуването им беше трудно в началото, но двамата се сприятелиха, защото имаха нужда един от друг. На Шарлот ѝ трябваше някой, който да се грижи за нея, защото бе загубила интерес към живота, а на Джими — той беше доста възрастен и съвсем сам на този свят — някой, за когото да се грижи...

Когато Шарлот занесе кафето във всекидневната, Джими отново бе задрямал. Главата му бе отметната назад и силното му хъркане се прибавяше към врявата от екрана. Шарлот отново изключи телевизора, настани се на овехтелия фотьойл и отпи от кафето.

Изкуши се да събуди Джими, но после размисли. Той щеше да се разстрои, че си е порязала ръката. Раната болезнено пулсираше, а Шарлот не искаше да се впуска в подробни обяснения. Освен това може би нямаше да се сдържи и щеше да признае, че е срещнала Харис.

Джими знаеше всичко за Харис. Тя му разказа цялата тъжна история няколко месеца след като се срещнаха. Старецът беше изцяло на нейна страна и обвиняваше Харис, който според него се беше възползвал от Шарлот. Възгледите на Джими за живота бяха старомодни и той не одобряваше секса преди брака. Като чу разказа ѝ, той отреди на Харис ролята на коравосърдечния звяр. Историята не беше лесна за обяснение, но може би беше по-добре, че му я разказа, иначе той може би щеше да я смята за пропаднала жена.

Знаеше, че Джими е привързан към нея и не искаше да обсъжда с него неочакваното появяване на Харис. Беше доста обърквана, чувствата ѝ бяха като заплетено кълбо, и имаше нужда да ги анализира първо сама, без външно влияние, преди да говори за бившия си годеник с когото и да било.

Шарлот изпи кафето си и сложи чашката на масата. Ръката я болеше непоносимо. Младата жена стана от фотьойла, взе вълненото одеяло и зави Джими.

Намери дамската си чанта, извади болкоуспокояващите таблетки и изпи една, преди да изгаси лампите и да си легне.

— Чарли! — извика Линда веднага щом Шарлот влезе в салона на бара следващата вечер. — Как мина снощи срещата ти с господин Джордан?

Шарлот я погледна и поклати глава. Не вярваше на ушите си! Излишно беше да се зальгва, че снощният инцидент и последвалото пътуване до болницата няма да бъдат основната тема, дискутирана днес по „безжичния телефон“.

— Нима наричаш среща откарването в болницата? — заядливо попита тя и заобиколи Линда, за да отиде до бара.

— Но той те закара до болницата — настоя Линда и тръгна след нея. Явно изгаряше от любопитство. — Изчака ли те след това? А закара ли те до вкъщи?

— Да — отсече Шарлот и направи знак на Тони да ѝ даде парите за ресто. Тази вечер не бе в настроение да слуша Линда. Снощи не спа добре. Искаше ѝ се да обвини за това порязаната си ръка, но болкоуспокояващите ѝ поддържаха чудесно. За беда, таблетките не можаха да прогонят мислите ѝ. Събуди се късно и нямаше време да потърси друга работа, както възнамеряваше.

— Покани ли те да излезете отново? — попита Линда тъкмо когато Тони приближи.

Без да обръща внимание на младото момиче, Шарлот взе парите, които ѝ подаде барманът, и започна да ги брои. Линда продължи настоятелно:

— Бих искала да го накарам да ме забележи. Той е най-красивият мъж, когото някога съм виждала. Ти имаш страхотен късмет! Да си порежеш ръката точно когато той беше тук!

Въпреки бърборенето на Линда, Шарлот успя да преброи парите. Ала не можеше да отмине без отговор последната забележка.

— Слушай, Линда, не се чувствах особено щастлива, задето той ме откара до болницата. Освен това на твоето място не бих се увлякла така безумно по него. Той е сгоден.

— Наистина ли? — смаяно се втренчи в нея Линда и добави: — Не, не може да бъде! Щях да съм чула за това.

— Е, сега чу — сухо каза Шарлот, взе таблата и се отдалечи. Не обичаше клюките и не ѝ достави голямо удоволствие, че първа разпространи новината. Но може би сега Линда щеше да престане да говори за Харис!

Шарлот се върна на бара с поръчките си. За нейно успокоение Линда обслужваше клиентите си. Но Шарлот не можа да избегне неудобните въпроси.

— Е, какви са последните новини от господин Джордан? — попита Тони, докато приготвяше питиетата.

— Няма новини, Тони. Както казах и на Линда, той е сгоден за момичето, с което беше снощи.

— А за вас двамата? — настоя барманът.

— Какво за нас? Закара ме до болницата, изпи едно кафе, докато ме чакаше и ме закара до вкъщи — каза Шарлот в своя защита. — И ти си досаден като Линда. Защо само търсите повод за клюки?

— Все пак струва ми се, че в тази история има нещо повече. Когато се върна, той дойде на бара да пита за теб. За теб и Джими. Изглежда бе останал с впечатлението, че сте любовници. Мислех, че използваш тази връзка само когато искаш да се отървеш от някого?

Тони трябваше да направи само още един коктейл и на Шарлот ѝ се искаше барманът да се залови за него. Той умишлено се бавеше, за да я принуди да отговори.

— Може и това да съм искала — отвърна тя накрая.

— Но ти току-що каза, че е сгоден. Защо ти е трябвало да го отблъскваш? — Той сложи и последната чаша на таблата ѝ. — Има нещо подозрително в тази история и бих искал да ми обясниш. Познаваш ли го?

Шарлот горещо желаше да вземе таблата и да си тръгне. Но за беда, Тони не беше Линда. Той ѝ бе не само колега, а и неин добър приятел.

— Тони... Да, познавам го, но... Наистина не мога да ти обясня. Нали не си му казал истината за Джими?

Той поклати глава.

— Знаеш, че не бих го направил, без да те попитам.

— Благодаря ти. Нека мисли каквото си иска.

— Сигурна ли си? Той изглежда... — Тони се поколеба, търсеше точната дума. — Снощи той изглеждаше доста загрижен за теб. Задаваше въпроси за Джими... Сякаш проверяваше дали е подходящ за теб.

— Не е бил загрижен... Просто е разпитвал с кого живее — възрази тя. — Защо да е загрижен? Той наистина е сгоден за онова момиче.

— Добре, щом казваш — сви рамене барманът.

Шарлот взе таблата и отиде да обслужи клиентите си.

Беше около десет часа, когато Харис влезе в бара заедно с Джанис, увиснала на ръката му. Линда вече си беше отишла, така че Шарлот нямаше избор. Трябваше да обслужи двойката. Седнаха близо до бара и тя неохотно отиде при тях.

— Добър вечер — поздрави, като едва успяваше да прикрие смущението си. Доколкото си спомняше, с Харис се разбраха да се избягват един друг. — Какво ще желаете?

— Как е ръката ти? — рязко попита той. — Мислех, че си взела няколко дни отпуск, докато раната заздравее. — Нямахше нужда да обяснява. Тонът му ясно показва как, ако е знаел, че Шарлот ще бъде тук, е щял да намери друго място, където да заведе годеницата си.

— Добре е — отговори Шарлот. Всъщност много я болеше, но не можеше да си позволи отпуск по болест, тъй като заплащането бе изключително ниско, независимо от исканията на профсъюза. Управата може и да ви съчувства, ако сте болен, но не ви плаща, ако не сте на работа.

Шарлот подканящо се обърна към Джанис. Надяваше се да вземе поръчката колкото може по-бързо. Джанис ѝ се притече на помощ.

— Искам само кафе — поръча тя и се усмихна на Харис. — Вече пихме вино на вечеря и не искам нищо друго. Но ако ти искаш, можеш да си поръчаш още нещо.

Ала когато Харис си поръча двойно уиски, годеницата му го изгледа неодобрително. Шарлот предположи, че той се нуждае от уискито за кураж. Когато го видя да влиза, тя също почувства нужда от едно питие. За Джанис това явно беше прекалено в този час на вечерта.

Шарлот се зачуди дали Джанис не е прекалена пуританка. Бе забелязала как годеницата на Харис неодобрително разглежда Анабел — голото момиче на картината зад бара. А и „Розова катеричка“ бе коктейл, който се препоръчва на хора, които не пият, защото алкохолът в него не се усеща. Джанис явно се обличаше консервативно, или по-точно, някак по детски. Ако тя наистина е пуританка, това, обяснява защо Харис толкова много настоява миналото му да остане скрито.

Шарлот взе таблата с тяхната поръчка и се върна на масата им. Беше леко намръщена. Може би тези предположения щяха да са верни, ако не беше чула как Харис обеща да отиде в стаята на годеницата си. Очевидно нямаше да четат заедно Библията!

Тъкмо поставяше кафето пред Джанис, когато телефонът иззвъня и Тони извика:

— Чарли, за теб е!

— Един момент. — Тя бързо взе чашата с уиски от таблата и я остави пред Харис. — Ще желаете ли още нещо?

— Чарли, мисля, че е по-добре да се обадиш — повика я отново Тони.

Тя погледна през рамо — подаваше ѝ слушалката и изглеждаше притеснен.

Чарли се поколеба. Не знаеше как да постъпи. Погледна Харис.

— Обади се, ще почакаме — язвително подхвърли той.

— Благодаря — бързо отвърна Шарлот и отиде до бара.

— Какво е толкова спешно? — прошепна тя на Тони и взе слушалката. Личните телефонни разговори не се одобряваха, а това обаждане едва ли можеше да дойде в по-неподходящ момент — точно когато обслужва шефа си.

— Джими е — оправда се Тони. — Опитях се да говоря с него, но... той е много притеснен.

— Ало?

Посрещна я поток от проклетия и тя инстинктивно отдръпна слушалката от ухото си. Нещо го беше разстроило. Но какво? Нямаше да разбере, докато Джими не се успокоеше.

Изчакваше удобен момент да го прекъсне, когато разбра, че Харис стои точно зад нея. Един поглед върху изопнатите черти на лицето му ѝ беше достатъчен да разбере, че той чува всичко. Страните ѝ пламнаха. Приблужи слушалката до ухото си и тихо нареди:

— Успокой се, Джими!

Забележката ѝ не помогна и измина цяла минута, докато старецът се успокои дотолкова, че да го попита какво се е случило. През цялото време усещаше как погледът на Харис изгаря гърба ѝ.

— Има почти цял стек в шкафа до мивката, където винаги ги прибирам — обясни Шарлот. Джими беше свършил цигарите и не можеше да намери други! Старецът възрази и тя призна: — Да, знам, преди ги слагах там, но ги преместих, не си ли спомняш? — Не си спомняше. Това беше целият проблем. Най-сетне той се успокои и тя затвори телефона, като хапеше устни. Почти преди година пренареди кухненските шкафове, за да ги почиства по-лесно.

— Горкият Джими! Дано сега не подпали сградата, след като е намерил любимите си цигари.

Тя вдигна очи и срещна изпитателния поглед на Харис.

— Спомням си, че преди време изрази възмущението си заради начина, по който говоря на Джанис — напомни ѝ той язвително.

— Случаят е различен — измърмори Шарлот.

— Но не така звучеше! — каза той отвратен и взе сметаната и захарницата, за които беше дошъл на бара.

Недоволен беше, че е забравила да ги донесе с кафето.

Шарлот го проследи как се върна на масата и неохотно го последва.

— Не се разбрахме как ще платите сметката — колебливо рече тя.

— Обикновено имам месечна сметка в хотелите си — хладно я осведоми Харис. Шарлот кимна и понечи да тръгне към бара. — Освен това, в моите хотели... — продължи той, като наблягаше на всяка дума и тонът му смрази Шарлот — в моите хотели не одобрявам личните телефонни разговори през работно време. Може би ще трябва да предупредиш своя „приятел“.

До понеделник сутринта Шарлот нямаше възможност да потърси друга работа. В неделя беше свободна, но Джими се събуди в такова добро настроение, че младата жена се отказа от плановете си. Успя да запази стария си фолксваген и заедно с Джими отидоха на разходка в планината.

Като младеж Джими беше търсил сребро и злато в Скалистите планини и имаше богат запас от интересни истории, с които забавлява Шарлот през целия ден. Беше прекрасен ден, който старецът скоро щеше да забрави, но все пак Джими заслужаваше тази хубава разходка.

В понеделник Шарлот обикаля цял ден в напразни опити да си намери работа. В късния следобед отчаянието, а не умората, я накара да се почувства изтощена. Боулдър беше университетски град и в него имаше доста работни места през лятото. Но тъй като пролетният семестър бе завършил преди няколко седмици, повечето места бяха заети.

Шарлот вървеше бавно обратно към паркинга, където беше оставила колата си. Получи едно-единствено предложение за работа, но не смяташе, че е в толкова отчаяна нужда, за да го приеме. Само при мисълта за това място кожата ѝ настръхваше от отвращение. „Блек Стелиън“ може да не беше най-люксовият бар на света, но поне не миришеше на бира, цигарен дим и урина. Колкото и да не харесваше униформата си, поне беше чиста, призна тя, като си спомни за бармана

от кръчмата, който ѝ предложи работата. Дрехите му бяха толкова стари и мръсни, че ако ги изпереше, сигурно щяха да се разпаднат.

Беше на половината път до дома си, когато се сети, че в събота вечерта не провери графика и сега не знаеше смените си за седмицата. Намръщи се и зави обратно към хотела. Предпочиташе да избегне посещението и възможната среща с Харис, но явно това беше единствената работа, която можеше да намери това лято. По-добре да се опита да я задържи.

Даяна, секретарката в хотела, тъкмо поставяше капака на пишещата си машина, когато Шарлот влезе в офиса.

— Тръгваш ли си? — попита тя и приближи до стената, където беше окачен графикът със смените.

— След няколко минути — отвърна Даяна, ала погледна Шарлот някак учудено.

— Името ми е зачеркнато от графика. Какво означава това? — изумено попита Шарлот.

— Аз също се питах какво правиш тук. Когато дойде тази сутрин, господин Джордан ми нареди да преработя, графика, тъй като ти си била напуснала. Каза, че си намерила друга работа.

— Така ли каза? — попита Шарлот, вбесена от неговото безочие. Каза ѝ, че може да остане на работа! Как се осмеляваше да я уволни?

— Ами, да! — призна Даяна и отстъпи, смутена от гневното изражение на Шарлот. — Каза, че си намерила друга работа и започваш веднага и че те освобождава без необходимото време за предизвестие.

— Как си позволява! — избухна гневно Шарлот и отново се взря в графика. Лицемерен негодник!

— А нямаш ли друга работа? — колебливо попита секретарката.

— Не, нямам.

— Тогава може би е станала грешка — успокои я Даяна, която се чувстваше крайно притеснена от случилото се.

Шарлот кимна, осъзнала колко несправедливо е изляла яда си към Харис върху секретарката.

— Да, сигурно е грешка — съгласи се тя уклончиво. — Къде мога да намеря господин Джордан?

— Вече си тръгна. — Даяна придърпа бележника, в който записваше предварително уговорените срещи и го отвори. — Няма

среща, така че ако е още в хотела, сигурно е в апартамента си. На последния етаж. Да позвъня ли да проверя дали е там? Ще попитам дали има време да те приеме? — услужливо предложи секретарката.

Шарлот се поколеба и поклати глава.

— Ще се срещна с него утре сутринта — излъга тя. Беше твърдо решена да уреди въпроса тази вечер. Но Харис нямаше да получи никакво предупреждение.

Насили се и се усмихна на момичето. Излезе от офиса и решително се отправи към асансьорите.

ПЕТА ГЛАВА

Няколко минути по-късно Шарлот излезе от асансьора и ако беше героиня от комиксите, нейният автор сигурно би нарисувал малки струйки пара, излизащи от ушите ѝ. Гневът ѝ беше ескалирал заедно с изкачващия се асансьор. Не си спомняше досега да е била толкова ядосана. Не ядосана — бясна! Харис нямаше право да я уволнява. Тя беше добър служител и вършеше работата си с умение и желание. Това, че превзетата му годеница нямаше да одобри миналите му похождения, не му даваше право да смете Шарлот под килима като прах.

В коридора, където се намираще, имаше само една врата. Младата жена приближи и почука силно. Никой не отговори и Шарлот се опита да завърти топката на секретната брава. Вратата се отвори. Шарлот връхлетя в антрето и я затръшна след себе си. Продължи навътре и се озова в празна стая.

Задъхваше се така, сякаш беше изкачила пеша стълбите до това орлово гнездо. Огледа луксозната всекидневна, търсейки обитателя. Дебел килим покриваше пода. Стените бяха облицовани с бледосив велур. Открояваха се две огромни, тапицирани с черна кожа канапета, заобиколени от маси със стъклени плотове. Отдалечената стена, изцяло от стъкло, откриваше панорамен изглед към града и планините.

Но в стаята нямаше никой. Шарлот се втренчи с ненавист в китайската ваза. Нямаше възможност да я захвърли върху собственика ѝ. Чувстваше се като актриса, излязла величествено на сцената и открила, че театърът е празен. Неясен шум зад нея я накара да се обърне.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — пристъпи в стаята Харис. Косата му беше мокра. Капки се стичаха по голите му гърди. Мъжът се втренчи в неочакваната си гостенка и пристегна хавлиената кърпа около кръста си.

Шарлот не можеше да откъсне поглед от него. Гневът ѝ се беше изпарил, след като не намери веднага Харис. Да се изправи внезапно

срещу него, както беше полугол, бе като смъртоносен удар за нея. Мисли и копнежи, на които нямаше право, завладяха съзнанието ѝ. Гърдите му бяха силно загорели и мускулести. Коремът му беше плосък и стегнат над кърпата, смъкнала се ниско на хълбоците му. Леко замаяна, Шарлот отмести поглед към лицето на мъжа.

— Ако вече си видяла достатъчно, може би няма да имаш нищо против да кажеш защо, за Бога, си нахълтала тук? — саркастично изръмжа той.

Страните ѝ пламнаха. Той бе прочел мислите ѝ. Шарлот сведе поглед към ръцете си и опита да си спомни защо е дошла. Спомените ѝ веднага се върнаха, а с тях и гневът.

— Дойдох да ти кажа, че си подъл и низък червей. Увери ме, че мога да остана на работа и веднага щом се обърнах ме уволни. Заслужаваш да осведомя скъпоценната ти годеница какъв мерзавец си!

Харис пребледня, брадичката му трепереше от гняв. Не помръдна, приковал в нея заплашителен поглед, който ѝ подейства като студен душ. Гневът ѝ бе изместен от страх. Тя нахълта, без да си даде сметка какво би могло да се случи. Искаше да излее гнева си, ала не помисли за последствията. Защо смяташе, че той ще бъде спокоен? Вместо това, Харис беше като свита на кълбо гърмяща змия, готова да нападне — опасна и смъртоносна.

— Нима се опитваш да ме изнудваш? — тихо попита той.

— Не, нямах това предвид — защити се Шарлот.

— Тогава какво имаш предвид?

— Искях да кажа... — Кърпата се беше смъкнала надолу по хълбоците му, откривайки светлата кожа, останала скрита от слънцето.

Гледката по-надолу беше обезкуражително объркваща.

— Искях да кажа... — Тя с усилие отмести поглед към лицето му.

Изгубил търпение от несвързаните ѝ думи, Харис помръдна леко и с периферното си зрение тя видя още един сантиметър изпод кърпата. Думите отново заглъхнаха в пресъхналото ѝ гърло, докато Шарлот инстинктивно сдържаше дъха си, приковала поглед в оскъдната препаска на мъжа.

— За Бога, няма ли най-сетне да кажеш какво има? — настоя Харис и помръдна раздражено, при което препаската застрашително се свлече.

— Извинявай — измънка тя. — Аз... Би ли се облякъл? — попита. Бузите ѝ пламтяха.

Той изненадано повдигна вежди и сведе поглед. Хвана крайчеца на кърпата точно когато се изплъзваше от мястото, където я беше закрепил. Отмести очи към младата жена и забеляза смущението ѝ.

— Трябваше да се обадиш и да си уговориш среща — рече той рязко. — Не очаквах посещение.

Тя сведе поглед към килима и промълви:

— Знам, но не предвидих, че... — Вдигна умоляващо очи. — Можеш да се облечеш. Ще те изчакам.

— О, благодаря — провлече той саркастично. За миг срещна погледа ѝ. Злобният смях беше прикрил гневния блясък в очите му. — Щом толкова бързаш да ме видиш, няма да те карам да чакаш! — Той подръпна кърпата и за миг Шарлот се изплаши, че ще я свали. Би могъл да го стори, не му липсваше наглост! Но мъжът я закрепил и когато отново вдигна поглед към Шарлот, вече се усмихваше арогантно.

— Не се притеснявай, не ми е студено. Включих климатичната инсталация само преди няколко минути. Още не е успяла да охлади апартамента — подхвърли той подигравателно. — Всъщност на теб като че ли ти е топло? — рече с престорена загриженост. — Може би трябва да свалиш якето?

Да ѝ е топло? Имаше чувството, че гори на клада! Не беше само смутена. Харис бе изключително привлекателен, много мъжествен и сексапилен, а тя не беше монахиня. И преди много време бе прекарала с този мъж една цяла нощ, изучавайки тайните на неговото съвършено тяло. Независимо че беше преди години, спомените ѝ все още бяха ярки и живи. Познаваше очертанията на тялото му, малкия белег на левия му крак. Спомняше си допира на пламналата му кожа. Можеше ли да забрави подобно нещо?

Неволно обзета от желание, Шарлот стоеше безпомощно, онемяла и засрамена. Тялото и сърцето ѝ казваха, че този мъж ѝ принадлежи! Колкото и да си повтаряше, че няма право на това, че той е сгоден за Джанис, не бе в състояние да се овладее. Тя е честна и принципна, не отнема чужди мъже. И все пак...

С подигравателна усмивка Харис приближи към младата жена. Тя вдъхна аромата на сапун и свежото ухание на влажната му кожа.

— Ще ти помогна да свалиш якето — подхвърли той и плъзна длани под реверите. Копринената блуза без ръкави бе твърде нищожна преграда и пръстите му сякаш изгориха кожата ѝ през фината материя.

С усилие на волята, напрегнала всеки мускул на тялото си, Шарлот успя да обуздае обзелите я бурни чувства. Той знаеше, че събужда в нея желание, но тя нямаше да му позволи да разбере до каква степен ѝ въздейства. Ще бъде прекалено голямо унижение да се разтопи пред него като фунийка сладолед на слънце.

Бавно, с почти садистично удоволствие, той свали якето от раменете ѝ, приковал поглед в очите ѝ.

Това беше жестоко мъчение и нервите ѝ се изопнаха от напрежение.

Беше свалил якето до китките ѝ, когато сведе очи и изражението му внезапно се промени. Тя проследи погледа му и осъзна предателството на тялото си. Блузата беше от много фина материя, почти като воал. Беше я облякла, за да изглежда възможно най-добре, като си търси работа. Тънкият, почти прозрачен плат беше прилепнал плътно към гърдите ѝ и твърдите зърна се очертаваха съвсем ясно.

Мъжът впи пръсти в раменете ѝ и тя бързо потърси очите му. Гневът в тях беше изчезнал, пропъден от пламналата в сребристите им дълбини страст.

— Харис? — прошепна тя. Не можа да се овладее и вдигна ръка да докосне гърдите му. Кожата му беше топла, все още леко влажна. Усети бързите удари на сърцето му.

— Шарлот, аз... — Изведнъж той рязко придърпа якето на раменете ѝ, отстъпи назад и прокара пръсти през тъмната си гъста коса. Ръката му леко трепереше. В погледа му се четяха укор и огорчение. — Права си! Ще отида да се облека. След това ще поговорим! — Обърна се и излезе от стаята.

Останала сама, Шарлот няколко секунди не помръдна. Втренчи се във вратата — искаше ѝ се никога да не беше влизала тук. Но все пак трябваше да изяснят въпроса. Тя имаше нужда от работата си в хотела. Най-сетне Шарлот приближи до канапето и се отпусна в него.

Няколко минути по-късно Харис се върна. Тъмносивият му официален костюм беше добре скроен и много елегантен, ослепително бялата му риза — безупречна. Мъжът изглеждаше хладен и съвсем делови.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита той любезно и отиде до барчето.

— Ами... — поколеба се Шарлот. Гневът ѝ се бе поуталожил, докато Харис се обличаше, и сега нервите ѝ бяха опънати до крайност. Шарлот рядко пиеше, но малко алкохол за кураж би ѝ се отразил добре.

— Да, благодаря. Искам... „Розова катеричка“. — Как можа да измисли това? Срещнала хладния поглед на Харис, тя припряно промърмори: — Искам да кажа чаша вино. Бяло вино, ако имаш.

— Да, имам — отвърна той, обърна се към барчето и се зае да приготви питиетата. Загледана в широкия му гръб, Шарлот отчаяно опитваше да възвърне самообладанието си. Беше малко по-уверена, когато той се обърна и ѝ донесе питието.

Стисна студената чаша и колебливо отпи, а Харис се настани на канапето срещу нея.

— Е, какъв е проблемът? — попита той.

Колко е спокоен и уверен, помисли си Шарлот с ненавист. Пиеше уиски с лед, но едва ли имаше нужда от него!

— Проблемът е в това, че си ме уволнил — отвърна тя и бурният ѝ гняв се върна. — В петък вечерта с теб се разбрахме да остана на работа, но когато дойдох днес следобед, научих от Даяна, че си ме свалил от графика.

Той небрежно вдигна чашата си и разгледа съдържанието ѝ, преди да отпие отново.

— Доколкото си спомням, ти ми каза, че ще си потърсиш друга работа — напомни ѝ той.

— Знам... Това правих цял ден. Но няма свободни места. — Шарлот се бе посъзвела и негодуванието ѝ нарасна. — Налага се да работя! И работата в „Блек Стелиън“ ми е нужна, защото е единствената, която мога да намеря това лято.

Той посрещна гневния блясък в очите ѝ с усмивка.

— Не, не е единствената — уведоми я самодоволно: — Намерих ти друга работа.

Шарлот го изгледа с подозрение.

— И каква е тази работа? — Представяше си каква е — да копае дупки или може би да събира боклука!

— Пак в хотел, но не като сервитьорка. Мой приятел търси администраторка за рецепцията.

Не звучеше лошо. Работата нямаше да е толкова тежка като сервирането и щеше да носи прилични дрехи. Но неизвестно защо нещо не ѝ харесваше в неговото предложение.

— И мога да започна веднага?

— Веднага щом можеш — отговори той. — Това е доста добра възможност за теб. В сервитьорската професия няма бъдеще. Като работиш за Стив... Кой знае? — Мъжът сви рамене. — Може да стигнеш и до управата един ден. Ти си умно момиче.

— Благодаря — сухо отвърна Шарлот, възмутена от снизходителния му тон. — Не, в момента не ми трябва постоянна работа. Имам друг ангажимент. През есента започвам като преподавател в началното училище. За теб и тази работа може да е без бъдеще, но аз с нетърпение очаквам началото на учебната година.

— Ти си завършила? — Той прояви достатъчно благоприличие и се престори на впечатлен, за да прикрие изненадата си. Не очакваше, че тя е продължила образованието си.

— Да, точно така... Тази пролет се дипломирах. — Той я погледна одобрително, а Шарлот не се стърпя и добави: — Бях осма по успех в моята група.

— Много впечатляващо. Баща ти помогна ли ти?

— Не съм го виждала повече от пет години — отвърна рязко Шарлот. — Сама се издържах по време на следването си. Все още се налага да работя, и то именно като сервитьорка, каквато бях, преди да ме уволниш! — завърши тя многозначително.

Той я погледна изпитателно и добави:

— Смятам, че ако говоря със Стив и му обясня какво е положението, ще ти разреши да работиш само през лятото.

Шарлот не искаше да се предава така бързо и попита:

— Каква е заплата?

Възнаграждението значително надвишаваше това, което получаваше като сервитьорка. Тя повдигна вежди, искрено заинтригувана.

— Разбира се, ще работиш и повечето уикенди, но ти си свикнала. И работата е през деня.

— Това не ме притеснява — призна тя. Неразумно показа, че предложението ѝ харесва. Това, че ще работи през деня, щеше да разреши един проблем, а не да създаде друг. Не се чувстваше спокойна, когато оставяше Джими сам през нощта. Притесняваше се какво прави той, когато навън е тъмно и не може да повика никой, ако има нужда от помощ. През деня той все още успяваше от време на време да излезе или на разходка в парка, или да поиграе на карти с приятелите си.

— Мисля, че ще ти хареса да работиш в хотел „Уестърли“ — продължи да изтъква предимствата Харис. — Не е голям като „Футхилс“, но е по-стар, по-елегантен, по-представителен и уютен. Разбираш какво имам предвид, нали?

— Прекрасно — съгласи се Шарлот. Името на хотела не ѝ беше познато, но това нямаше значение.

„Футхилс“ винаги ѝ се беше струвал прекалено голям и модерен. Тя се усмихна на бившия си шеф. Може би все пак Харис не беше такъв негодник. Изглежда наистина беше търсил нещо, което да ѝ хареса.

— Каза, че мога да започна веднага, така ли?

— Веднага щом се пренесеш. Забравих да ти кажа, че трябва да живееш там.

— Да живея там? — Тя се намръщи. — Но аз имам апартамент. Не мога...

— Сегашната ти квартира е малко далече, за да пътуваш — прекъсна я той внимателно.

— Какво искаш да кажеш?

— Хотел „Уестърли“ е в Сиатъл, но... както казах, квартирата е осигурена. Самостоятелна стая — подчерта той.

— Самостоятелна... — Дъхът ѝ секна, разбрала мотивите му. Значи е била права, като се е съмнявала в него. — С други думи, Джими не може да дойде с мен?

— Опасявам се, че е така.

— Тогава предполагам, се досещаш какво можеш да направиш с предложението на приятеля ти Стив!

Шарлот решително се отправи към вратата, но преди да излезе, Харис я настигна и я хвана за ръката. Тя го изгледа възмутено, но мъжът не я пусна.

— Не избързвай, Шарлот — посъветва я той. — Помисли, може това предложение да ти предостави възможност да се измъкнеш от задънената улица.

— Какво знаеш за моето положение? — попита тя и рязко дръпна ръка, за да я освободи.

— Според мен — достатъчно. Говорих с бармана снощи...

— Разбрах — прекъсна го Шарлот. — И какво право имаш да разпитваш приятелите ми?

Харис изглеждаше притеснен.

— Любопитно ми беше... Притеснявам се за теб, Шарлот. Както бих се притеснявал за стар приятел, за когото съм чул, че е затънал в каша.

— Имаш предвид Джими? — Тя му хвърли изпълнен с омраза поглед.

Мъжът не трепна.

— Да, честно казано, имам предвид Джими, този, с когото живееш. Тони ми каза, че дори не работи. Очевидно те използва. А чух и начина, по който той ти говореше по телефона снощи. Заслужава да бъде бичуван за това — завърши той и удари с юмрук разтворената си длан.

Озлоблението му изненада Шарлот. Гневът ѝ отново се бе уталожил. Чувстваше се донякъде виновна за погрешната представа, която създаде у Харис за отношенията си с Джими. Ако му бе обяснила, че Джими всъщност е на осемдесет и пет години и е жертва на Алцхаймеровата болест, Харис би изтълкувал целия телефонен разговор по съвсем друг начин. Но нямаше сили да му каже истината.

— Джими не се нуждае от издръжка. Той... — Шарлот се поколеба, искаше да избегне думата пенсия. — Той има доход.

Шарлот подръпна полата си и предизвикателно се изправи.

— Той има доход!?! — избухна Харис. — И въпреки това, ти молиш да запазиш работата си тук. Да тичаш насам-натам с таблата в онзи вертеп долу! Защо този нехранимайко не ти помага, щом живеете заедно?

Тя го погледна скришом. Защо се горещеше толкова? Дори да беше така, както той си мислеше, явно поведението му не отговаряше на обикновена загриженост за стар приятел? Лека тръпка на задоволство пробяга по гърба ѝ.

Ами ако Харис наистина е загрижен за нея? Ако все още се интересува от нея? Ами ако ревнува от Джими?

— Аз... Ами Джими не получава много всеки месец — обясни Шарлот. Замълча за миг, докато обмисляше как да продължи и избегна погледа му. Бе се втренчила в онази част от стаята, която не беше разгледала, докато седеше на канапето. Сигурно затова не беше видяла снимката. Харис и годеницата му бяха уловени в момент на близост. Бяха сплели ръце и се смееха на някаква своя шега.

Помисли си, че тя е станала за смях и безмилостно погаси искрицата надежда, която проблесна в нея. Гневно се обърна към Харис.

— Не знаех, че си такъв интригант. Защо не си гледаш твоите проблеми, а аз ще си гледам моите? — хладно предложи тя. — Колкото до моята работа в твоя „вертеп“... Е, това изглежда е единствената, която мога да намеря в този град това лято, така че засега си я искам отново.

— Няма ли да помислиш върху предложението на Стив?

— Не, дори да не ми позволиш да работя тук. — Той я гледаше гневно и Шарлот гордо вирна брадичка. Прав беше! Помолила бе за работата, но това беше достатъчно. Щеше да се справи и без неговата помощ.

Събрала кураж, Шарлот го заобиколи и се отправи към вратата. Ръката ѝ беше на бравата, когато мъжът подхвърли безизразно:

— Обади се утре следобед на Даяна. Ще ѝ кажа да те включи в графика.

Изненадана, Шарлот се извърна. Изражението му беше непроницаемо.

— Аз... Благодаря ти! — смотолевя тя.

Той само сви рамене.

— Щом ти харесва пияниците да те опипват всяка вечер и да се прибираш при някого, който се държи с теб, сякаш си боклук, така да бъде! Ако знаех, нямаше да си губя времето и да опитвам да ти помогна да се измъкнеш оттук. — Той ѝ обърна гръб и отиде да вземе чашата си. Ледът се беше стопил и кехлибареното уиски беше станало златисто. Въпреки това той вдигна чашата и я пресуши на един дъх.

Щом мъжът пое към барчето, Шарлот безшумно излезе.

ШЕСТА ГЛАВА

Щом влезе в бара, Шарлот сбърчи нос от миризмата на боя, стърготини и нова тапицерия. Салонът беше станал неузнаваем през последните дни. Ярка слънчева светлина струеше през прозорците с изглед към басейна. Нямаше и следа от пещерната атмосфера, която по-рано отличаваше бара от всички други в града.

Но не техническите промени, извършени по нареждане на Харис, създаваха новото впечатление. Промени се клиентелата. Предишните посетители, предимно мъже, които пиеха бира, бяха изместени от помлади и образовани хора. Сега идваха повече двойки и дори жени без придружители. Кънтри песните на грамофона-автомат бяха сменени от приятни рок мелодии, които приглушено озвучаваха помещението, докато клиентите разговаряха на чаша бяло вино.

Единственото лошо нещо в тези промени беше, че Шарлот се притесняваше още повече от оскъдната си униформа.

В стария някак претъпкан „Блек Стелиън“ „танцьорският“ ѝ костюм не изглеждаше толкова неподходящ. Но сред ярката слънчева светлина и добре облечените клиенти младата жена се чувстваше като ексхибиционистка.

Харис беше поръчал нови униформи, подходящи за променения облик на ресторанта, но проблеми във фабриката забавиха доставката им. Сервитьорките трябваше да носят тесните рокли и Шарлот много се изненада, като видя, че Линда има нова униформа.

— Откъде я взе? — Тя завистливо огледа новия костюм на колежката си. Правата джинсова пола с елече и жълтата памучна риза нямаха нищо общо със старите им „танцьорски“ костюми. Новата униформа беше не само спретната и красива, но и много практична. Петната от разлети напитки по време на нощните смени нямаше да личат на тъмносиния плат и лесно можеха да се изперат. Погледът ѝ се плъзна към меките кожени мокасина, които бяха идеалните обувки за сервитьорка, чиито крака изнемогваха всяка вечер заради високите сандали.

— Раздадоха ги сутринта на събранието — уведоми я Линда и добави обвинително: — Но ти не дойде.

Шарлот не си направи труд да отговори. Откакто пое ръководството на хотела, Харис бе организиран няколко срещи на служителите с работодателите, но Шарлот не беше ходила на нито една. Нейните колеги, дори Тони, ги посещаваха с истинско удоволствие и се гордееха, че могат да участват в управлението на хотела. И тя искаше да присъства, но... Шарлот въздъхна. Как да отиде, като Харис правеше всичко възможно да я избягва. Можеше да си помисли, че го преследва, като я види на някоя от срещите. Ще реши, че използва събранието като предлог да го срещне.

Всъщност тя не беше сигурна, че това няма да е истинската причина да отиде на някоя от тези срещи. Харис не беше идвал в бара откакто се скараха онзи следобед в апартамента му. Вместо да е доволна, задето я избягва, Шарлот откри, че с нетърпение очаква да го види. Знаеше, че всичко между тях отдавна е приключило, но да бъде толкова близо до Харис, и в същото време да не може да го срещне, беше истинско мъчение за нея.

Тази вечер, за нейна голяма изненада, Харис дойде в бара. Тъкмо беше отишла до една маса с двама мъже, когато с крайчеца на окото си видя, че той влиза. Харис не седна, а отиде на бара да говори с Тони. Инстинктивното ѝ желание беше да изостави клиентите си и да го последва. Онзи следобед, когато си тръгна от апартамента му, тя не искаше никога повече да го вижда. Но дългото му отсъствие я накара да копнее отново да го срещне.

Мисълта, че е длъжна да обслужи клиентите и внезапно обзелото я притеснение, я възпряха да отиде при Харис. Усмихна се любезно на двамата мъжете и ги попита какво ще желаят. По-младият от тях се взря в лицето ѝ.

— Не се ли познаваме?

— Не — продължи да се усмихва Шарлот. Много стар номер, помисли си и с пригответен върху бележника си молив, отново попита: — Какво ще желаете?

Другият мъж поръча бира и за двамата, докато приятелят му продължаваше да я оглежда. Шарлот си спомни изпълнените с презрение думи на Харис за наглите типове, с които трябва да се среща

всяка вечер! Защо дойде точно сега, запита се тя и усети, че сама започва да си противоречи. Извърна се и срещна погледа му.

Не успя да се отдалечи от масата, защото младият мъж я дръпна за ръката.

— Сетих се! Ти си Чарли... Чарли Харпър! Учихме заедно в гимназията.

Шарлот се обърна и го погледна изненадано. Отдавна не беше срещала никой от родния си град. Почти беше забравила, че това е част от живота ѝ. Сега, след като се замисли, мъжът наистина ѝ се стори познат.

— Съжалявам, не си спомням името ти.

— Аз съм Гари. Гари Сандърс. Седях до теб в часовете по математика.

— О, сега си спомням — рече Шарлот и се зачуди как не го е познала веднага. Беше същият, само малко по-възрастен и като че ли по-привлекателен. Той подлудяваше господин Мартин, учителя по математика и винаги преписваше от Шарлот на контролните. — Радвам се, че се видяхме — добави само от учтивост. Тя беше едно от малкото момичета, които не се впечатляваха от сламенорусата му коса и телосложението му на футболист.

— Не съм подозирал, че ще те срещна на такова място. Беше толкова прилежна ученичка — бързо добави Гари, преди тя да се отдалечи. Шарлот го гледаше безучастно, но той продължи ентузиазирано: — Трябва да се видим, да си поговорим за старите времена. Ако не си заета, утре вечер има парти в...

Тя нямаше време да обмисли отказа си, защото чу зад себе си плътен мъжки глас, който ѝ беше до болка познат.

— Има ли някакви проблеми, Чарли? — попита Харис.

— Не, няма, Хар... господин Джордан — бързо се поправи тя, срещнала хладния му поглед. Харис гледаше двамата мъже на масата с едва прикрита неприязън. Шарлот се почувства принудена да даде приемливо обяснение за забавянето си на тяхната маса. Макар всъщност да не беше стояла толкова много при тях!

— С Гари сме съученици от гимназията.

— Наистина ли? — мрачно попита Харис. — Предлагам да запазиш спомените за свободното си време. Онази двойка до вратата от доста време се опитва да привлече вниманието ти.

Шарлот се изчерви до корените на косата си от острата забележка, направена пред клиентите и погледна масата, която ѝ беше посочена. Двойката вероятно изобщо не се интересуваше кога ще им занесе поръчката. Бяха изцяло погълнати един от друг. Шарлот вдигна поглед към Харис, но не посмя да каже нищо. Той явно търсеше повод да я уволни. Беше направила само няколко крачки, когато Гари отново се обади.

— Хей, а партито?

Шарлот се поколеба, погледна го, после отмести очи към Харис.

— Обади ми се да се уговорим кога да се срещнем. Телефонният ми номер е в указателя. — Погледна победоносно Харис и се обърна, но той я хвана за ръката.

— Не искам да променям стила ти, скъпа, но дойдох да проверя дали имаш нова униформа. Щом обслужиш двете маси, веднага иди да се преоблечеш. — Той я погледна презрително. — Опасявам се, че ако искаш да продължиш да работиш тук, няма да можеш да показваш толкова открито прелестите си, както досега — каза той и се отдалечи.

Шарлот го проследи с поглед, докато той излезе от бара. Чувстваше се така, сякаш я бе ударил през лицето.

Шарлот обходи с поглед претъпкания хамбар. Търсеше кавалера си. Сигурно имаше поне двеста души на партито, организирано от господин Мичъл — шефа на Гари. Всички гости, включително и тя, се забавляваха чудесно. Откакто беше скъсала с баща си и живееше в града, бе забравила хубавите неща в живота на село. Забравила бе за гостоприемството и дружелюбността на хората. Гостите, поканени в ранчото на господин Мичъл, без изключение бяха мили и любезни с нея.

Дори Гари не се оказа толкова лош, въпреки че излезе с него само за да ядоса Харис. Кавалерът ѝ беше внимателен и непретенциозен. Представи я, когато пристигнаха, и танцува с нея няколко пъти, преди да ги разделят. Но и без него тя се чувстваше добре. Запозна се с много от гостите и прекара чудесно.

Забеляза Гари в отдалечения ъгъл на помещението и започна да си проправя път към него. Вечерта бе преминала приятно, но за съжаление скоро щеше да свърши. Минаваше полунощ и, въпреки че

беше свикнала да стои до късно заради работата си, вече се чувстваше изморена. Но приятно изморена от добре прекараното време. Точно от това имаше нужда — да се отдалечи от Боулдър и „Футхилс“, да избяга от опасността да срещне Харис или годеницата му. Седмици наред не се беше чувствала толкова спокойна и може би тази нощ най-сетне ще спи добре.

Гари седеше на една от пейките, наредени покрай стените на хамбара. Беше разкопчал яката на карираната си риза, пиеше бира от картонена чаша и наблюдаваше многолюдната тълпа. Шарлот приближи и той се усмихна. Очите му блестяха, лицето му беше леко зачервено.

— Здравей, красавице. Чудех се какво правиш. — Той я притегли да седне до него. Преди тя да се опомни, мъжът я целуна звучно по устните.

Нямаше съмнение какво е правил той! Шарлот се намръщи. Докато се е забавлявала, той се е наливал с бира.

Не смееше да се надява, че ще ѝ даде ключовете от колата. Не приличаше на човек, който ще признае, че е пил много. Оставаше ѝ единствено да се опита да го отрезви.

— Какво ще кажеш да си вземем десерт и кафе? — весело подхвърли тя. Ако се съдеше по изражението му, със същия успех би могла да му предложи и крилца от прилеп в сос от арсеник.

— Не съм гладен — каза той и сръбна звучно от бирата. — Но ти иди да си вземеш.

— И аз не съм толкова гладна — отвърна тя кисело. Музиката ехтеше, той упорито пиеше бирата си и Шарлот се чудеше какво да предприеме.

Гари пресуши чашата си и стана да я напълни отново. Шарлот реши, че трябва да се намеси.

— Хайде да танцуваме — предложи тя, преди да се е отдалечил към буренцето с бирата. — Почти не си танцувал с мен тази вечер — усмихна се победоносно младата жена. Гари не можеше да пие, докато танцуват.

Той се втренчи в нея с празен поглед, после сви рамене.

— Разбира се, защо не? — Захвърли празната чаша, хвана Шарлот за ръката и я повлече към мястото, където другите двойки се носеха в такт с музиката. За щастие на Шарлот, оркестърът свиреше

бърза мелодия — бурният танц би трябвало да ѝ помогне да отрезви Гари. Но той очевидно имаше други намерения. Без да обръща внимание на ритъма, мъжът грабна Шарлот в обятията си и започна бавно да се тътри по импровизирания дансинг.

За миг Шарлот си помисли, че ще ѝ счупи ребрата — толкова силно я беше притиснал към себе си. Тя се размърда смутено и за щастие той разхлаби прегръдката. Но Шарлот все още усещаше във врата си горещия му, вонящ на бира, дъх. В същия миг мъжът отново се притисна в нея и обходи с език извивката на ухото ѝ. Шарлот потръпна от отвращение. Понечи да се отдръпне, но тъй като не искаше да привлеча вниманието на околните, опитите ѝ останаха безуспешни.

— Не можах да повярвам на късмета си, като те видях вчера в бара — прошепна Гари в ухото ѝ. — Доста по-различна си от кльощавото момиченце, което си спомням от училище. — Той се завъртя рязко в такт с музиката и залитна. Шарлот се приведе под тежестта му и опита да го задържи. — Да, не можах да повярвам на късмета си — довърши той.

И Шарлот не можеше да повярва в каква каша се бе забъркала. Сама си беше виновна! По-лошо не можеше и да бъде. Да излезе с този мухльо, за да ядоса Харис!

— Харесва ми секси униформата, с която работиш, но и с тези тесни джинси изглеждаш добре. — Той подкрепи думите си, като нагло обхвана бедрата ѝ.

Шарлот подскочи, сякаш я удари. Той отпусна прегръдката си и погледна намръщено младата жена.

— Защо не седнем, омръзна ми да танцувам.

По-добре да го гледа как се налива с бира, отколкото да търпи да я опипва. Може би ако изпие достатъчно, ще припадне и тя ще може да си отиде сама.

— Да, разбира се — съгласи се бързо той. — Какво ще кажеш да си тръгваме? — фамилиарно обгърна раменете ѝ. — Да се махнем оттук?

Шарлот го погледна изпитателно. Гореше от желание да си тръгне, да се прибере вкъщи и да забрави Гари Сандърс. Дори да иска да се качи с нея, Джими ще се справи с него. Искеше ѝ се единствено Гари да не бе пил толкова много, след като ще шофира.

— Да, хайде да тръгваме. Искам само да се сбогувам със семейство Мичъл и да им благодаря за гостоприемството.

— Както кажеш! — съгласи се той равнодушно и я поведе към възрастната двойка, която стоеше близо до вратата. Семейство Мичъл разговаряха с мъж и жена, които тъкмо пристигаха, и Шарлот ги позна веднага. По дяволите! Какво правеха тук Харис и годеницата му? Лоша шега на съдбата? Или може би Харис беше проверил къде ще я заведе Гари?

— Ние си тръгваме, шефе — рече Гари и по този начин даде възможност на Шарлот да се посъвземе. — Беше страхотно.

Господин Мичъл погледна изпитателно младия мъж.

— Изглежда добре сте се забавлявали — подхвърли той.

— Да, добре се забавлявахме — обади се Шарлот. — Благодаря за гостоприемството. — Може би ако се престореше, че не забелязва Харис и годеницата му, ще може да понесе срама, задето са я видели с този пияница.

— Радвам се, че дойдохте — увери я госпожа Мичъл. — Приятно ми беше да се запознаем.

— Изглежда си изпил доста — намеси се господин Мичъл. — Няма ли да е по-разумно да оставиш някой друг да закара приятелката ти?

— По дяволите, нищо ми няма. Няколко бири не ми пречат. — Той се обърна към Шарлот, като очакваше тя да го подкрепи и стисна рамото ѝ. Младата жена го погледна разколебано и той я целуна по бузата. — Добре съм, нали, скъпа? — Плъзна ръка около талията ѝ и докосна гърдата ѝ. Шарлот потръпна.

— Аз мога да закарам Чарли до града — внезапно предложи Харис в настъпилото неловко мълчание.

— Но, Хари, ние току-що пристигнахме — възрази Джанис и го погледна нацупено.

— Ще ми отнеме само няколко минути — рече Харис и погледна Гари с неприязън. — Мисля, че трябва да изпратя Шарлот.

— Сигурна съм, че Гари ще се справи — намеси се Шарлот, — нямам нищо против той да ме закара. — Беше доста смела лъжа, но какво друго ѝ оставаше! Пътуването с Гари можеше да бъде неприятно, дори много опасно, но не толкова неприятно и опасно, колкото ако Харис е зад волана.

Гари я възнагради за подкрепата, като я завъртя и я целуна звучно по устните.

— Това е моето момиче! — обяви той, когато накрая я пусна. Зави ѝ се свят, като видя израженията на Харис и Джанис. Неговото би образувало айсберг и на екватора, а нейното отразяваше отвращението, което самата Шарлот изпитваше. Престори се на горда и последва Гари към изхода.

Главата я болеше, когато потеглиха. Имаха малък спор с Гари при качването в колата. Той искаше Шарлот да седне близо до него и да легне в скута му.

Гари шофираше с умерена скорост и изглежда това го задоволяваше. Шарлот постепенно се отпусна. След няколко минути дори затвори очи. Не бяха пътували много, когато усети, че завиха и колата започна да подскача по неравен път. Мигновено отвори очи и видя няколко купи сено наоколо. Гари изгаси мотора и изключи фаровете.

Тя не вярваше на очите си! Невъзможно бе Гари да е такъв хлапак и да си мисли, че ще ѝ хареса да спрат насред полето и да се опипват в колата. Предполагаше, че може да възникнат проблеми, когато стигнат в апартамента ѝ, но знаеше, че Джими ще се погрижи за това. Гари бързо откопча предпазния си колан и се премести до нея. Целуна я, преди тя да успее да се отдръпне. Притисната от колана и неговите ръце, Шарлот не можеше да помръдне. Дълго се бори и накрая успя да го отблъсне.

— Сигурно се шегуваш! — избухна тя.

— Какво искаш да кажеш? — попита мъжът и продължи да я целува по шията.

Тя отблъсна ръцете му от раменете си. Гари изумено се втренчи в нея.

— Как можа да си помислиш, че ще се оставя да ме опипват в някаква кола? Отдавна съм забравила тези ученически глупости.

— Не обичаш ли да се любиш в кола? — попита той.

— Да не съм ученичка! — възмути се Шарлот и пооправи раздърпаната си блуза. Не забеляза кога е посегнал надолу, но изведнъж облегалката падна назад.

— Значи никога не си била в кола като моята. — Тя го гледаше изумено. — Като спалня е — добави той, наведе се и включи радиото.

Пресегна се и разкопча колана ѝ. Притегли я към себе си и легна назад.

— Удобно е, нали? — попита той и отново долепи устни към шията ѝ.

Шарлот го удари с юмрук по рамото. Той се надигна и я погледна учудено. За миг тя го съжали. Сигурно не беше лесно да си глупав.

— Надут мухльо! И на пухено легло с копринени чаршафи няма да се любя с теб! Повръща ми се от теб! Вдигай седалката и ме закарай вкъщи! — заповяда тя.

Опита да стане, но мъжът я хвана за раменете и отново я прикова към сгъваемото „легло“. Белезникавите му сини очи гневно святкаха и Шарлот изплашено потрепери.

— Я не се преструвай! Зная какви момичета работят по баровете. Ти си само една евтина уличница и аз ще си взема това, което даваш и на другите!

Шарлот се вбеси. Не беше заслужила подобно отношение! Работеше и печелеше почтено. Никога не е била леко момиче! Не е честно, бунтуваше се тя и яростно въртеше глава да избегне устата му.

Той обхвана лицето ѝ и я целуна продължително. Притискаше я с тяло и Шарлот не можеше да помръдне. Най-сетне мъжът вдигна глава.

— Хубаво беше, нали? — усмихна се ласкаво той и отметна няколко златисти кичура от челото ѝ.

Шарлот искаше да го нападне, но страхът я спря. Разбра, че гневът няма да ѝ помогне. Инстинктът ѝ подсказваше, че е по-добре да се овладее, за да не влоши положението. Гари изглежда вече се беше успокоил, но раменете още я боляха там, където я беше стиснал.

— Да... хубаво беше — едва успя да промълви тя.

— Знаех, че само се преструваш на недостъпна — заяви той самодоволно. Играеше си с горното копче на блузата ѝ. — Имаш хубава кожа. Толкова е нежна и гладка. — Той се наведе и целуна шията ѝ, след което притисна длани към гърдите ѝ. Шарлот се размърда.

— Тежа ли ти? — повдигна се мъжът.

Тя се възползва от предоставилата ѝ се възможност.

— Да, малко си тежък. Имам чувството, че ще ме сплескаш. — Тя се изсмя пресилено.

— Добре. — Гари легна до нея и Шарлот се отдръпна. Не откъсваше поглед от него и като се опитваше да прикрие движенията си, опипваше вратата, за да намери дръжката. Напипа студената метална част и в този момент Гари отново се наведе над нея и разкопча блузата ѝ.

— Имаш и хубави гърди — рече той и плъзна пръсти под сутиена ѝ.

— О, благодаря! — едва промълви Шарлот. Той докосна гърдата ѝ и младата жена се отдръпна от отвращение. — Недей! — Гари вдигна глава и я погледна с подозрение. Тя се насили да се усмихне и каза първото нещо, което ѝ дойде наум: — Не мислиш ли, че трябва да отворим поне един прозорец? Тук е доста горещо.

— Горещо ти е само защото си с прекалено много дрехи — пошегува се той и сърцето ѝ се преобърна. Беше стиснала дръжката на вратата като спасителен пояс, но не смееше да я натисне. Гари все още беше твърде близо. Не смееше дори да си помисли какво ще последва, ако се опита да избяга и не успее.

Той я погледна за миг и неочаквано бързо се предаде.

— Да, наистина е малко топло. Ще сваля един прозорец.

СЕДМА ГЛАВА

Веднага щом Гари се обърна да отвори прозореца, Шарлот натисна дръжката и бутна вратата. Излетя от колата и хукна с всички сили. Облак беше закрил луната и младата жена не виждаше нищо. Чу Гари да ругае, но не спря, докато не се спъна в купа сено. Падна по очи върху нея. Притаила дъх, чакаше да чуе приближаващи стъпки. Стръковете прясно окосена трева се забиваха в кожата ѝ като милиони иглички, но Шарлот не смееше да помръдне. Гари беше излязъл от колата и тя чуваше как обикаля и вика.

Имаше чувството, че е лежала така часове наред, когато накрая го чу да крещи:

— Добре, глупачко, остани тук цяла нощ, щом така искаш.

Затръшна вратата и обърна колата сред облак прах. Шарлот чу как форсира двигателя, като излезе на шосето. Равномерното боботене постепенно заглъхна.

Тя се изправи вцепенена. В далечината видя избледняващите червени светлини на стоповете — Гари се връщаше в ранчото на Мичъл. С трепереци ръце Шарлот изтупа праха и полепналите сламки. Дланите ѝ бяха одрани, лакътят, на който беше паднала, я болеше.

Луната се показва иззад облака и окъпа полето със сребрилата си светлина. Шарлот осъзна, че се намира близо до черния път, който след неколкостотин метра извеждаше на шосето. Наоколо се виждаха тъмните очертания на купи сено. Чу остро бръмчене на комарите около лицето си и ги отпъди с ръка.

— В хубава каша се забърках — каза си тя.

Бяха изминали няколко километра от ранчото, преди Гари да завие, но един Бог знаеше колко оставаше до Боулдър.

Като влачеше бавно крака, тя излезе на черния път. Без съмнение ранчото бе по-близо, но не искаше да се среща с никого там.

Нито с Гари, нито със семейство Мичъл! По дяволите, и Харис с годеницата си беше там! Щеше да се чувства унижена, ако узнаеха за

това малко „приключение“.

Преди да излезе на шосето, Шарлот седна на една купа сено. За миг мислите ѝ отново се върнаха към ужасните минути с Гари в колата и неизбежния край на тяхната неочаквана среща, ако не беше успяла да избяга. Буца заседна в гърлото ѝ. Младата жена се свлече на колене и, разтърсвана от спазми, започна да повръща. По челото ѝ изби студена пот. Когато най-сетне пристъпът премина, Шарлот се почувства изтощена, а очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Не мисли за това — заповяда си тя. Отпусна се назад и яростно запремига, за да прогони сълзите. — Мисли как да се прибереш вкъщи, това е най-важното. — Тя погледна към шосето. — Кога според теб ще дойде следващият автобус? — отчаяно опита да се пошегува. Ала това не ѝ помогна много. Тук, сред полето, имаше по-голям шанс да се качи на междупланетен космически кораб, отколкото на автобус.

И без това не можеше да си плати билета. Чантата ѝ остана в колата на Гари. Нямаше дори гребен. Младата жена раздражено прокара пръсти през сплетената си коса.

Насили се да стане, преди отново да се разплаче. Чакаше я дълъг път, а самосъжалението нямаше да го направи по-кратък.

Почти стигна до шосето, когато шум от приближаваща се кола раздра ноцната тишина. Поколеба се дали да не изтича и да я спре, но веднага се отказа. След това, което се случи с Гари, не можеше да рискува да се качи в колата на непознат. Остана на място и зачака колата да отmine. Автомобилът се движеше с голяма скорост, но сякаш намали, щом стигна началото на черния път. Фаровете се насочиха към нея, осветиха я за миг и тя побягна. Един-единствен човек знаеше къде е и Шарлот не желаше да чака, за да разбере защо се е върнал.

Чу затръшване на врата и някой извика името ѝ. Изплашена, тя хукна с всички сили. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне от напрежение, но пак чуваше настигащите я стъпки. Почти беше обезумяла от страх, когато чу шум и след това мъжки глас, който бясно ругаеше.

Този глас я накара да спре. Застина и предпазливо се обърна към тъмния силует на падналия на няколко метра зад нея мъж.

— Харис?

В отговор чу стенание и поток от ругатни, които я убедиха, че наистина е той.

— Харис, ти ли си? — попита тя отново и пристъпи напред.

— Разбира се, че съм аз! — сопна се той. — Кой друг е толкова луд да тръгне посред нощ да гони из тъмното като в рог поле примряла от страх глупачка? — Той се изправи и изохка. Като подскачаше на един крак, стигна до близката купа сено и се отпусна на нея. Когато Шарлот приближи, мъжът се взираше в глезена си и опитваше да го раздвижи.

— Добре ли си?

— Стъпих накриво. След малко болката ще затихне — каза той рязко и раздражено, с което още повече я разтревожи. В последвалите минути на неловко мълчание, той свали обувката и започна да разтрива глезена си.

Шарлот го наблюдаваше. Искеше да помогне, но отношението му не беше предразполагащо. Чудеше се как я е открил, когато той отново се обу и я погледна.

— А ти добре ли си? — От начина, по който заразглежда лицето ѝ, тя разбра, че мъжът знае какво се е случило. Беше ужасно и унижително преживяване, за което тя не искаше никой да узнае. Най-малко пък Харис. Чувстваше се смазана от срам. — Не изглеждаш много добре — нежно рече той. Предишното му раздражение беше изчезнало. — Ела, седни за малко до мен. Искам кракът ми да почине, преди да тръгнем.

Шарлот неохотно седна до него и сконфузено скръсти ръце. Беше се появил лек ветрец и във въздуха се долавяше мириса на току-що окосена трева. Наблизо изсвири щурец, а някъде в далечината се чу кучешки лай. Шарлот не можеше да погледне мъжа в очите, а и той сякаш нямаше какво да каже. Накрая тя не се сдържа и избухна:

— Чакам да ми кажеш, че съм го заслужила.

— А така ли е? — тихо попита той.

— Не, не е! — извика тя. — Всичко, което исках, беше да ме закара вкъщи. Не мислех, че... — поклати глава и се разплака.

Харис приближи. Прегърна я и облегна главата ѝ на рамото си. Нежно и успокояващо започна да гали косата ѝ.

— Какво точно се случи?

Тя сподави риданията си в стремежа да се овладее. Безмълвната му подкрепа ѝ помогна и накрая успя да събере сили да му отговори.

— Всъщност нищо не се случи... Той зави тук и спря. — Тя се изсмя нервно. — Помислих, че се шегува. Зрелите хора не спират на първото попаднало им удобно място, за да се опипват в колата.

— Продължавай — подкани я Харис.

— Той... дори спусна седалката. Казах му да ме закара вкъщи и... Оставих го да ме целуне, после му казах, че ми е горещо. Той се обърна да свали прозореца, а аз отворих вратата и избягах.

— Значи... Той не е...

Шарлот поклати глава и потръпна. Колко малко оставаше да се случи! Харис я притисна по-силно. Тя вдигна глава. На лунната светлина лицето му беше като мозайка от тъмни и светли петна. Изражението му беше непроницаемо. Как би могла да признае, че въобще не искаше да излезе с Гари, и го направи само защото тайно се надяваше, че така ще накара Харис да ревнува.

— Аз съм виновна! Трябваше да приема твоето предложение да ме закараш вкъщи — проплака тя. Мълчанието му беше потискащо.

— Не си виновна, Шарлот. — Той изтри сълзите от лицето ѝ. — Никой мъж няма право да насилва една жена, независимо от обстоятелствата. Той трябва да е... — стисна гневно устни и сви юмрук.

След ужасното преживяване с Гари тя беше с изопнати нерви и отново се разплака, като усети гнева, бушуващ в Харис. Мъжът отново я притисна и Шарлот спря да трепери.

— По-добре ли си сега? — попита той.

Очите ѝ все още бяха влажни, но вече не беше толкова разстроена и успя да му се усмихне плахо.

— Да, по-добре съм — прошепна.

Устните му нежно се сляха с нейните. После мъжът отпусна ръка на рамото ѝ.

Шарлот се взря в очите му. Искаше ѝ се да продължи да я целува. Неговата целувка я пречистваше, действаше ѝ като лечебен балсам. Имаше нужда от него, от неговото внимание... от любовта му, за да забрави преживяното.

Ала изражението на Харис беше непроницаемо.

— Шарлот, моля те... не ме гледай така. — Против волята си, той отново се наведе и я целуна дълго и страстно. Тя се потопи в тази целувка. Остави я да заличи кошмарните спомени и унижението.

Накрая той я отдръпна от себе си. Дълго разглежда осветеното от луната ѝ лице и после рязко отпусна ръце.

— Да тръгваме! — Изправи се и като отпусна тежестта на тялото върху здравия си крак, тръгна, леко накуцвайки, към колата си.

Шарлот проследи с поглед как се отдалечава и внезапно се почувства самотна и изоставена. Бяха споделили особен миг на близост, неповторима целувка. Но този миг свърши и никога нямаше да се повтори. Все пак Харис беше сгоден за друго момиче. Шарлот бързо се изправи и го настигна почти до колата.

— Забравих да те попитам къде е Джанис? — едва сега ѝ мина през ум ужасната мисъл, че Джанис може да е била в колата през цялото време и да ги е чакала.

— Ние... Тя реши да остане у семейство Мичъл. Те са стари приятели.

— Разбирам — промърмори Шарлот. Нищо не разбираше. Когато Харис бе предложил да я откара до града, Шарлот разбра по раздражението на Джанис, че са дошли заедно и тя иска заедно да си тръгнат. Ала може би нещо ги е накарало да променят плановете си.

Мъжът държеше вратата отворена, затова Шарлот побърза и се качи. Взря се за миг в лицето на Харис на светлината, идваща от вътрешността на колата. Изненадана, Шарлот разсеяно закопча колана и проследих поглед мъжа, докато заобиколи колата.

— Като падна ли се удари? — попита тя и кимна към лицето му веднага щом той седна зад волана. На лунната светлина не беше видяла синината около окото му.

Бавно и спокойно той запали мотора.

— Не, по-рано — каза мъжът, когато се извърна назад, за да обърне и излезе на пътя.

Резкият му тон не оставяше място за по-нататъшни въпроси и Шарлот, изгаряща от любопитство, само се взираше в лицето му. Излязоха на магистралата, той превключи на скорост и на светлинките от таблото тя видя, че и ставите на ръцете му са ожулени и подути.

— Бил си се с някого! — не можа да се сдържи Шарлот. Лицето му се изопна от раздражение. — С кого? Какво се е случило? — чу се

тя да пита, след като той не продума, приковал поглед в пътя.

Измъчен от постоянните ѝ въпроси, мъжът въздъхна отегчено.

— Как мислиш, че накарах Гари да ми каже къде те е изоставил?

— Искаш да кажеш... Бил си се с Гари? — възкликна тя учудено.

— Това не те ли ласкае? — язвително попита Харис.

— Не, разбира се, но... — Шарлот замълча объркана.

— В отговор на следващия ти въпрос — продължи той в същия тон. — Не, Джанис не беше поласкана. След това се скарахме жестоко и тя реши да остане няколко дни у семейство Мичъл. — Шарлот дори не успя да осъзнае думите му, когато той огорчено продължи: — От мига, в който те видях на партито, разбрах, че ще ми създадеш големи проблеми.

— Аз?! Но аз дори не съм била там, когато си се сбил с Гари и си се скарал с Джанис!

— Но ти си причината за цялата бъркотия! И то само защото искаше да си тръгнеш с тази отрепка и настоя той да те закара. Поставих и семейство Мичъл, и годеницата си в неудобно положение само за да те измъкна от кашата, в която се забърка.

— Преди малко каза, че нямам вина за това, което се случи с Гари...

— Знам и наистина мисля така, но... Искам да ти кажа, че си имала невероятен късмет. Когато тръгнах да те търся, не знаех какво ще намеря. Бях ужасно изплашен. Гари беше много пьян и не можа да обясни какво се е случило. Изтръпнах при мисълта, че може да те е пребил и да те е оставил полумъртва на полето. — Той замълча за миг, после продължи иронично. — Вместо това, ти побягна от мен като подплашен заек.

— Съжалявам — плахо рече Шарлот.

Той я погледна накриво и прекъсна по-нататъшните ѝ извинения. Тя не знаеше какво да каже и запази мълчание, докато пътуваха към града. Чувстваше се виновна. Прекара няколко ужасни минути с Гари, но все пак нищо лошо не се случи.

Горкият Харис, помисли си тя и го погледна съчувствено. Насинено око, разранени ръце, навехнат глезен. Тя се намръщи. Вероятно това, което най-много го притесняваше, бе скандалът с годеницата му.

Стигнаха до покрайнините на Боулдър и мъжът я попита как да стигне до апартамента ѝ. Шарлот му обясни откъде да мине. След няколко минути се сети, че преди време я бе откарал до вкъщи и би трябвало да знае пътя.

Толкова се интересува от мен, че дори това не си спомня, помисли си тя ядосано.

Поласкана бе твърде силна дума, за да опише чувствата ѝ, когато научи как се е бил заради нея с Гари, но не можеше да не признае, че се трогна. Нямахше да е човешко същество, ако не се беше развълнувала от готовността, с която се беше спуснал да я спаси. Явно в тази рицарска постъпка не е имало нищо лично, само кавалерство. Сигурно би направил същото за всяка друга жена.

Шарлот му посочи улицата, където трябваше да завият.

— Все още ли живееш тук? — попита той.

— Да, разбира се. — Шарлот го погледна учудено. Той не обясни. — Не съм сменила жилището си. Защо мислеше, че съм се преместила?

— Просто така си помислих. — Той не сваляше поглед от пътя. — Тогава сигурно твоят приятел се е изнесъл?

Цяла минута ѝ трябваше да разбере какво намеква.

— Джими ли имаш предвид?

— Ако така се казва този, с когото живееш.

— Не, Джими не се е изнесъл.

— Разбирам — мрачно рече мъжът и паркира. Изключи от скорост и се обърна към нея. Презрението, изписано на лицето му, се забелязваше дори в тъмната кола. — Знаеш ли, ти наистина си странна.

— Какво искаш да кажеш? — предпазливо попита тя.

— Ами, с Джими живееш, с Гари излезе да се забавляваш. Започвам да се чудя какво точно се е случило в колата. Предполагам, че трябва да прибавя и себе си към този списък. Не забелязвам да се държиш като почтено момиче, откакто те срещнах. Тази вечер при сеното за миг си помислих, че ще се възпламениш.

Шарлот се вбеси от думите му. Този миг беше толкова скъп за нея, а мъжът безмилостно го разруши. Не си спомняше да се е ядосвала така досега.

В края на краищата, не тя е сгодена и не тя ще се омъжва в скоро време.

— Ти си лицемерен женкар. Двамата с Джими се разбираме. Не го лъжа. Той не се интересува с колко мъже излизам и с кого се целувам! Можеш ли да кажеш същото за Джанис — твоята годеница?

Тя не харесваше Джанис. Намираше я твърде резервирана и превзета, което безкрайно я дразнеше. Но все пак я съжаляваше. Какво по-лошо от това да се омъжиш за някого, на когото не можеш да се довериш?

Шарлот не изчака отговор. Погледна с омраза и презрение Харис и рязко отвори вратата. Излезе на тротоара, затръшна вратата и тръгна към блока.

Позвъни на Джими да ѝ отвори. Ключовете ѝ бяха в чантата, останала в колата на Гари. Чу как Харис запали и потегли. Шумът от мотора отдавна беше заглъхнал, когато старецът най-сетне се добра до вратата.

ОСМА ГЛАВА

На следващия ден Шарлот връхлетя в „Блек Стелиън“ и се закова на място, като видя, че Харис стои на бара при Тони. Преди да успее да потисне импулсивното си желание да се обърне и да излезе, Тони я видя.

— Ето я! — каза той и Харис се обърна.

Тя неохотно отиде при тях.

— Къде беше? — попита барманът. — Закъсна повече от час.

Шарлот погледна крадешком Харис и трепна вътрешно, като видя посинялото му око. По-добре беше, когато барът беше слабо осветен! Отмести поглед и заобяснява на Тони.

— Колата ми не запали и трябваше да взема автобуса.

Докато той я гледаше съчувствено, тя опита да потисне чувството си за вина. Колата ѝ не запали по простата причина, че ключовете бяха в чантата, останала в автомобила на Гари, а Шарлот се сети за това едва когато стана време да тръгва за работа.

— С господин Джордан тъкмо щяхме да търсим някой да те замести — поясни Тони и ѝ подаде таблата и парите за ресто. Когато Шарлот посегна да ги вземе, барманът изненадано погледна ръката ѝ, а след това вдигна очи към Харис.

— Вие двамата снощи май сте били на едно и също парти! — засмя се Тони.

Шарлот се изненада от проникателността му и ръката ѝ замръзна върху таблата. Сега Харис не може да си помисли, че тя е разказала на Тони за снощното фиаско! Шарлот погледна скришом Харис, когато той попита:

— И какво те кара да мислиш така?

Стреснат от резкия тон на шефа си, Тони пристъпи смутено от крак на крак.

— Ами... погледнете се! — не се осмели да посочи раните и синините на Харис, затова кимна към Шарлот. Младата жена имаше няколко одрасквания по ръката от острите сламки. Но най-голямо

впечатление правеше яркото синьо-черно петно, което се виждаше под късия ръкав на блузата ѝ.

Настъпи неловко мълчание и Шарлот усети, че Харис намръщено гледа ръката ѝ. Смути се от погледа му и дръпна таблата от плота.

— Време е да започвам работа.

— Аз също — рече Тони, усетил напрежението във въздуха, за което се чувстваше виновен. Грабна няколко чаши и се зае да ги мие.

Шарлот понечи да се отдалечи, но Харис я спря. Докосна нежно синината на ръката ѝ.

— Сандърс ли го направи? — попита намръщено.

Докосването му беше като огън, който сякаш размекна костите ѝ и накара кръвта ѝ да закипи. Погледна мъжа в очите и се опита да отхвърли предателски появилото се в нея желание.

— Да — прошепна тя.

Той стисна устни и за миг в очите му проблесна ярост.

— Е, тогава не съжалявам за това, което му направих — призна той зловещо.

Ръката му се задържа върху синината ѝ. Докосването му беше успокояващо и Шарлот отново попадна в капана на неговия чар. Но магията се развали, когато той отдръпна ръка и погледна намръщено младата жена.

— Надявам се, че си запомнила този урок — отбеляза рязко. — Невинаги ще съм наоколо, за да те спасявам, така че следващия път, когато някой клиент те покани да излезеш с него, може би ще проявиш достатъчно разум и ще му откажеш.

— Това заповед ли е, господин Джордан? — раздражено попита тя, жегната от неочаквания сарказъм.

— Може и така да се каже.

— Добре, тогава ще запомня — отговори троснато Шарлот и тръгна да обслужва масите си.

— Вече започва да става смешно. Хората ще си помислят, че тук имаме пункт за спешна помощ. — Шарлот вдигна глава и се извърна, за да види какво беше накарало Тони да направи тази забележка.

Зърна как Гари бавно си проправя път към една маса. Поне така си помисли тя. Лицето му беше така подуто и посинено, че не можеше да бъде сигурна. Едната му буза беше като патладжан — подута и синьо-виолетова. На носа му имаше лепенка, а дясното му око беше синьо и така подпухнало, че бе почти затворено.

Шарлот се обърна отново към бара и срещна изпитателния поглед на Тони.

— Това не е ли онзи, с когото говори снощи? — попита той.

За Бога, Тони има слонска памет!

— Може би. — Шарлот се престори, че не си спомня и сви рамене.

— Това сигурно е съвпадение, нали? — размишляваше Тони. — Той прилича на... Твоята ръка е цялата в драскотини и господин Джордан изглежда така, сякаш валяк го е газил!

Забележката не бе изречена като въпрос, но Тони всъщност опипваше почвата. Шарлот го погледна, раздражена от любопитството му.

— Ще отида да взема поръчката му — рече припряно.

Вървеше с нежелание към Гари и съжаляваше, че няма как да избегне срещата с него. Но трябваше да си вземе чантата.

Когато стигна до неговата маса и успя да го огледа по-добре, усети, че враждебността ѝ се изпарява. Наистина е имало сериозен бой. Горкият — сякаш го беше нападнал питбул. Всъщност Гари беше привлекателен, а освен това имаше и самочувствие на красавец. Самолюбието му сигурно е ужасно наранено, задето трябва да се показва така пред хората. Беше шокиращо, че Харис е пребил друго човешко същество до такава степен!

— Здравей, Гари. Какво да ти донеса?

— Здравей — промърмори той, без да я погледне в очите. — Не искам нищо. Дойдох само да ти донеса чантата. — Той се наведе до стола си и ѝ подаде чантата.

Шарлот смутено я взе. Съжаляваше го. Беше нелепо след това, което се случи, но тя не можеше да не изпитва съжаление към него.

— Не искаш ли бира, или нещо друго?

— Не мога да пия без сламка — изфъфли той. — Ще се чувствам глупаво да пия тук бира със сламка.

— Е, щом е така... — Шарлот прехапа устни. — Ще тръгвам, имам работа. Благодаря ти, че ми донесе чантата.

— Това е най-малкото, което трябва да направя. — Той се изкашля смутено. — Аз... Дължа ти извинение за снощи. Не исках да ти направя нищо лошо. Нямах да... Добре знаеш какви са леките момичета... Казват не, а всъщност нямат това предвид.

Няма да получи медал за разкаянието си, помисли си Шарлот и усети как враждебността ѝ към него се връща. Може би наистина си е заслужил побоя, който Харис му е нанесъл.

— Аз имах точно това предвид. — Нямах какво повече да му каже и тръгна към бара.

Почти беше стигнала, когато видя с периферното си зрение, че вратата откъм фойето на хотела се отваря. Спасение! С новия клиент щеше да отложи срещата си с Тони и с неговото безкрайно любопитство.

Тя се обърна, за да посрещне новия клиент и застина.

Усмехнатата, Джанис отиваше право към масата на Гари! Шарлот я чу да казва:

— Събрах си багажа. Пиколото го занесе при колата. Ти готов ли си?

Загрижено хвана Гари под ръка и му помогна да се изправи. Поведе го към изхода — приличаше на квачка с пиленце.

— Наистина не трябва да идваш с мен в града — смъмри го тя грижовно. — Щом се приберем вкъщи, веднага си лягаш.

Изумена, Шарлот видя как вратата се затвори след тях. След миг се обърна към бара. Тони също се бе втренчил във вратата. Когато младата жена приближи, той отмести поглед към нея.

— Ако не ми кажеш какво става тук, ще... — И отново погледна недоумяващо към вратата.

— Не знам нищо за това. — Той явно не ѝ вярваше, въпреки че казваше истината.

Преди да започне пак да я разпитва, тя сложи таблата на плота и взе шепа монети от рестото.

— Ще пусна грамофона. Много е тихо тук тази вечер.

Но остана тихо, въпреки че грамофонът свиреше. Беше една от онези вечери, когато времето сякаш беше спряло и часовете едва-едва

се влачеха с оловните си крака. През повечето време имаха по десетина клиенти, а понякога нямаше никой.

Докато учеше в университета, Шарлот обикновено използваше подобни вечери, за да чете, но сега беше във ваканция, така че само пускаше монети в грамофона.

Не можеше да си позволи подобно разхищение, но Тони се дразнеше от нейната потайност, а така ѝ се удаваше възможност да стои далеч от бара.

По-късно се появи и много по-важна причина, за да не стои на бара. Към девет часа Харис се върна и седна на високите столове пред бара. Поръча си бира и прекара остатъка от вечерта, като се взираше в чашата си. Очевидното му униение, без да се споменава подутото му лице, късаха сърцето ѝ. От друга страна, не можеше да се насили и да му съчувства само защото годеницата му го е изоставила. Това вече беше прекалено.

Тя пусна още една монета в автомата и отиде до бара, за да изпълни поръчката на единствения им друг клиент. Докато чакаше Тони да приготви питието, вниманието и беше насочено към Харис. Ръцете му — загорели и силни под навитите ръкави на светлосинята риза — бяха на плота. Имаше дълги пръсти с добре поддържани нокти. Дланите му бяха големи и силни, но тя знаеше, че могат да бъдат и безкрайно нежни.

— Защо трябва непрекъснато да пускаш тази противна музика? — изръмжа Харис и Шарлот гузно се сепна. Погледна го намръщено и му обърна гръб. Думите на песента се врязаха в съзнанието ѝ и тя внезапно се почувства виновна. Дори не се беше замислила, че е пуснала една от малкото останали кънтри плочи и едва сега си даде сметка как му действа ужасната балада за изгубената любов.

— Занеси това и си тръгвай. Губим си времето, като стоим и двамата, когато няма клиенти — каза Тони и ѝ подаде питието.

Шарлот се поколеба и погледна часовника си. Тони сигурно е забравил, че тя е без кола. Може би щеше да успее да хване следващия автобус, ако побърза.

— Да, добре. Ще го занеса и си тръгвам — съгласи се тя накрая.

— О, забравих, че не си с колата — рече Тони, когато тя взе таблата.

— Ще хвана автобуса.

— Сигурна ли си? — намръщи се Тони. — Минава единадесет часа, Чарли, малко е късно да се прибиращ сама с автобуса. Най-добре ще бъде да останеш и като затворим, ще те закарам.

Шарлот се замисли. Сега, когато имаше възможност да си тръгне, не искаше да чака, докато затворят. Харис мълчаливо страдаше на края на бара и обстановката въобще не можеше да се нарече приятна.

От друга страна, не обичаше да се прибира с автобуса толкова късно. Самата мисъл за това я изнервяше.

Преди да успее да реши какво да прави, Харис се изправи и приближи.

— Аз ще закарам Шарлот — заяви той.

— Ти не...

— Това решава проблема — прекъсна я Тони облекчено.

Шарлот се ядоса и погледна раздражено приятеля си, после стрелна гневно с очи Харис. Можеха поне да я попитат!

— Аз ще...

— Не е ли по-добре да сервираш това питие, преди ледът да се е разтопил — прекъсна я Харис. Тя вдигна поглед. Мъжът се усмихваше. — Успокой се. Може да те почерпя едно кафе, преди да те закарам. Ще те чакам в стаята на служителите.

Излезе, преди да успее да му каже да отиде на друго място, където е по-топло. Разгневена, тя грабна таблата и отиде при мъжа, който чакаше питието си.

Все още беше ядосана, като влезе в стаята на служителите. Харис беше седнал на една маса и разсеяно прелистваше старо списание. Щом Шарлот влезе, той го сложи настрана и я погледна въпросително.

— Ще взема такси. Не искам да ме откарваш до вкъщи. — Гласът ѝ трепереше от яд. Без да дочака отговора му, тя се втурна към гардеробчето и извади дрехите си. Обърна се и срещна погледа на Харис.

— И защо не искаш?

— Защото... — Тя замълча, защото всъщност не знаеше, поточно знаеше, но не можеше да му каже. Цяла вечер беше мрачен заради Джанис и сега искаше да се утеши с нея.

Той повдигна иронично вежда и на Шарлот изведнъж ѝ хрумна извинение.

— Защото вече не излизам с клиенти. Заповед на шефа.

— Предполагам, заслужил съм го — рече той тъжно. Неговото признание подрязва крилата ѝ. Стоеше и го наблюдаваше разколебано. — Аз наистина искам да те закарам и — усмихна се язвително, — ако имаш нужда от разрешение, шефът ще го даде.

Изречението ѝ беше непроницаемо, но всъщност изгаряше от желание да удължи срещата си с него. Лошото беше, че Харис можеше да бъде много обаятелен, когато пожелаеше, и докосваше в нея струна, която все още откликваше против волята ѝ.

Беше дори по-привлекателен, като наклони леко глава и небрежно прокара пръсти през гъстата си коса. Очите му бяха мрачни и тъжни. Умората беше набраздила лицето му. Шарлот осъзна, че не може да му откаже.

— Толкова много ли искам, Шарлот? Не може ли просто да излезем да изпием по едно кафе, без да се караме и след това ще те закарам? И без закачки. Обещавам.

Тя безпомощно се вгледа в сивите му очи. Знаеше, че не може да устои на чара му. Беше влюбена в него. Знаеше, че той страда заради Джанис, но... Какво от това, че я използваше като заместител — някой, който да му прави компания в този труден момент? Шарлот съзнаваше, че отново ще я нарани, но кимна в знак на съгласие.

Някой би казал, че това е началото на една добра връзка, но би било преувеличено. През последвалите вечери двамата изпиха заедно много кафета в заведенията надолу по улицата от хотела. Но помежду им имаше преграда — предпазливостта, която им пречеше да се отпуснат напълно.

Разговаряха за живота си — само за настоящето, никога за миналото. Харис разказваше за работата си, за бъдещите си планове, а Шарлот — за училището и надеждите си за кариера.

Имаше теми, които избягваха по негласно споразумение. Джанис беше една от тях. Не се беше върнала във „Футхилс“, но много хора я бяха виждали в града, обикновено в компанията на Гари. Носеха се слухове за нея, но Шарлот усещаше, че не може да попита Харис какво

е положението — а и той никога не спомена за годициата си. Или може би вече не му беше годициата?

Джими беше друга избягвана тема. Шарлот искаше да поговори с Харис за стареца. Джими се беше превърнал в източник на постоянни тревоги за нея, тъй като имаше все по-големи празници в паметта си и беше много объркан. Младата жена усещаше, че предстои голяма криза, но не искаше да го признае дори пред себе си. Нямаше нищо против да поговори за това с някого. Но когато се опитах да подхване разговор с Харис на тази тема — да му каже истината за отношенията си с Джими — той винаги умело се изплъзваше.

Колкото и странно да беше, Харис избягваше да говори и за работата й във „Футхилс“. Той беше собственик на хотела и за него би представлявало интерес да знае какво става в бара, какъв е резултатът от нововъведенията му, но неизвестно защо мъжът не искаше да говорят за това. Винаги, когато Шарлот повдигаше въпроса, събеседникът й решително сменяше темата.

Независимо от тези пречки, двамата все пак разговаряха — нещо, което в миналото рядко бяха правили. През няколкото седмици на предишната си връзка бяха така обсебени от страстта си, че не намираха време да разговарят. Откакто се срещнаха отново, сякаш бяха прекарвали по-голяма част от времето в кавги. Но сега от ден на ден Шарлот се привързваше все повече към Харис и любовта й към него се засилваше.

Платоничният характер на сегашните им отношения не я удовлетворяваше. Физическото привличане и желанието, което той събуждаше в нея, бяха все още силни както преди. Тя дори започна да се чуди дали той не е загубил интерес към нея в това отношение. Но един инцидент няколко вечери по-късно я убеди, че е сгрешила.

Той я изпращаше до паркинга на хотела, за да вземе колата си, когато Шарлот се спъна. Щеше да падне по очи, но мъжът я хвана през кръста и я предпази.

Изплашена, Шарлот спря за момент да успокои забързания ритъм на сърцето си и се облегна на гърдите на мъжа. Когато се съвзе и вдигна поглед, сърцето й се преобърна и отново започна бясно да галопира. Очите на Харис бяха потъмнели, в тях гореше желание, което не можеше да бъде отречено. Той я желаше така силно, както и тя него. Младата жена навлажни устни, отметна глава и прошепна

името му. Стомахът ѝ се сви. Така силно ѝ се искаше да я целуне, да облекчи болезнената ѝ нужда от неговото докосване.

За една сякаш безкрайна минута той се взираше в умоляващите ѝ очи, като се бореше с тяхната магия. Шарлот съзнаваше, че мъжът ще се предаде най-накрая, когато по съседната улица мина кола и писъкът на гумите разруши прекрасния миг. Харис рязко отдръпна ръка и отстъпи няколко крачки.

— Стана късно. По-добре да те изпратя до колата ти.

Обидена и раздражена, Шарлот не помръдна, когато той пое към паркинга. Харис погледна през рамо, веждата му въпросително се повдигна и Шарлот побърза да го настигне.

Когато стигнаха колата ѝ, той взе ключовете и отвори вратата. Шарлот се поколеба и го погледна, без да съзнава, че чувствата ѝ са изписани на лицето. Устните ѝ бяха разочаровано нацупени, а помръкналите ѝ виолетови очи се открояваха на бледото и тъжно лице.

— Лека нощ — сподавено прошепна тя.

— Лека нощ — отвърна мъжът, като не ѝ остави друга възможност, освен да се качи в колата. Почти беше влязла, когато Харис я хвана за китката и младата жена се обърна.

— Лека нощ, Шарлот — повтори той и я прегърна. Притисна я към гърдите си за няколко минути и сърцата им забиха в унисон.

Най-сетне той я освободи от прегръдките си.

— Трябва да направим нещо за нас — прошепна загадъчно. Бавно сведе глава и устните му докоснаха нейните в нежна сладка целувка.

Искаше ѝ се да се потопи в него, да направи този миг безкраен, но твърде скоро мъжът нежно я отблъсна.

За миг погледите им се срещнаха, но Харис отклони очи.

— Лека нощ — каза още веднъж, някак отчуждено. — Внимавай по пътя.

Обърна се рязко, заобиколи колата и тръгна към входа на хотела. Шарлот го проследи с поглед. Светлината от лампите на паркинга очертаваше златист ореол около силуета му.

Мъжът стигна до входа и се обърна.

Смутена, Шарлот му махна с ръка, бързо влезе в колата и запали мотора. От това разстояние той едва ли е видял любовта и желанието, изписани на лицето ѝ.

Измина само една пресечка от хотела, спря и отпусна глава на волана. Какво искаше да каже той с това, че трябва да направят нещо за тях двамата? Дали щеше да се раздели с Джанис и да премахне преградата помежду им? Или възнамерява да скъса с мен, мрачно се запита Шарлот.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На следващия ден, когато отиваше на работа, Шарлот спря за миг пред входа на хотела и внимателно огледа фойето. Беше доста пълно за този час на деня, но напоследък — по-точно откакто Харис пое управлението — имаха много повече клиенти. Той е добър ръководител, помисли си тя с гордост. Не се задоволи да промени само външния облик на хотела, но се погрижи и за всички дреболии, които създадоха нова атмосфера. Беше наел друга фирма за почистване и целият комплекс блестеше от чистота. Имаше свежи цветя навсякъде, а пейзажи от местни художници бяха превърнали фойето в малка галерия. Милата Анабел — голата жена от картината в ресторанта — беше свалена и сложена в склада, докато намереха нещо по-подходящо.

Имаше и други, пряко засягащи персонала, промени. Новите по-практични униформи за сервитьорките на бара бяха само началото. При предишното ръководство никой не можеше да си вземе и един ден отпуск по болест, без да загуби от това. Но когато Ан — жената на Тони — роди, Харис повика бармана и му даде три седмици отпуск, за да може да свикне с новия член от семейството.

Някои от по-старите служители на хотела бяха шокирани от либералната политика на Харис. Според тях новият собственик беше твърде мекушав и щеше да доведе „Футхилс“ до фалит. Но младите хора одобряваха неговото отношение. „Футхилс“ вече се славеше като идеалното място за работа и служителите изпълняваха задълженията си с ентузиазъм и гордост.

Но за съжаление приятелската атмосфера не беше спряла клюките. Когато Шарлот стигна бара, Линда се втурна към нея — явно изгаряше от нетърпение да я „нагости“ с последната пикантна новина.

— Трябва да чуеш за господин Джордан — възторжено каза младото момиче.

Шарлот демонстративно взе таблата. Харис беше най-добрият ръководител, който хотелът някога бе имал. Досадно беше, че

неблагодарните служители все се ровеха в личния му живот. Ако някой е видял, че снощи я е целунал и Линда започне да ѝ разказва за това, сигурно ще я убие!

— Иска ми се аз да съм била в трапезарията на обяд. Рейчъл е чула само част от разговора, но...

Слава на Бога, никой не ги е видял снощи! Единственият, който знаеше, че с Харис се срещат след работа, беше Тони. На него можеше да се разчита, че ще запази тайната за себе си, но останалите! Много бе неприятно да знаеш, че всяко твое движение се подлага на дисекция от банда любопитни безделници.

Макар да не беше включена в днешните заглавия, Шарлот укори Линда:

— Не мислиш ли, че е доста невъзпитано и подло да подслушваш чужди разговори и след това да разказваш из целия хотел?

— Не е бил толкова личен! — нацупи се Линда. — Рейчъл каза, че са си крещели.

— Но това не означава, че Рейчъл е имала право да слухти за всяка тяхна дума! — Шарлот искаше да предупреди младото момиче да се занимава със своята работа и да остави Харис на мира, ала Линда я прекъсна.

— Но всички се интересуваме какво се е случило между него и годеницата му.

Думите заседнаха като буца на гърлото на Шарлот. Харис беше навлязъл твърде много в живота, в сърцето ѝ. Не можеше да остане безразлична. По природа беше любопитна, но никога не се занимаваше с празни клюки.

— Той се е скарал с Джанис? — попита тя. Постара се да скрие любопитството си, като небрежно побутваше монетите на таблата. Ненавиждаше се за това, но трябваше да разбере. Отношенията между Харис и годеницата му бяха от голямо значение за нея. Това беше болезнен проблем, който седмици наред я измъчваше.

— Не ми казвай, че това те интересува, госпожо Морал!

— Може и да ме интересува — призна Шарлот.

— Питам се какво става между вас двамата — многозначително я погледна Линда. — Чух, че няколко дни след като шефът те закара до болницата, си ходила в неговия апартамент.

Трябваше да се досети, че новината за това посещение рано или късно ще се разчуе. Но Шарлот нямаше да ѝ разкаже за тази среща, за да я накара да ѝ съобщи днешните новини.

— Кажи ми какво се е случило днес следобед — нареди тя.

Линда не отговори веднага, мълчеше и по този начин разпалваше любопитството ѝ и я измъчваше.

— Господин Джордан и годеницата му обядвали заедно. Рейчъл не чула за какво говорили в началото, но мисли, че е било за Гари, този, с който Джанис излиза. По-късно започнали да се карат. Изглежда Джанис искала да развали годежа, но господин Джордан не се съгласявал. Тя дори свалила годежния си пръстен и се опитала да му го върне, но той не го взел. Рейчъл казва, че дори го грабнал и отново го сложил на пръста ѝ. — Линда замълча да си поеме дъх. — Сигурно е полудяла! Този каубой, с когото се мотае, никога няма да ѝ купи такъв пръстен с изумруд, какъвто ѝ е подарил господин Джордан. Представяш ли си? Мисля, че тя трябва да му се извини, преди той да се е обидил, въпреки че изглежда готов да я приеме отново, дори ако е извършила убийство. — Линда внезапно млъкна и се втренчи в Шарлот. — Добре ли си? — попита тя.

— Да... разбира се.

Всъщност беше огорчена и нещастна. Дълбоко в сърцето си, там, където са надеждите и мечтите, тя вярваше, че Харис е скъсал с Джанис, щом разбра, че двамата са се скарали. Ако наистина изпитваше нещо към Шарлот, той нямаше да остане сгоден за друга жена. Но изглежда не беше така. Напротив, Джанис искаше да развали годежа, а той не се съгласяваше.

— Добре съм... Сигурно от осветлението изглеждам така. — Взе таблата и пое към масите.

Работата ѝ помогна да се съвземе, но колкото пъти погледнеше към бара, виждаше, че Линда я наблюдава. Защо не каза, че не се чувства добре? Сега Линда вероятно се чудеше дали нещо от това, което е казала, не е...

Шарлот с нежелание се върна на бара.

— Може ли един пакет от онези освежители за уста? — каза тя на бармана, като изпревари въпросите на Линда. — Мисля, че си права. Сигурно съм настинала. Гърлото малко ме боли — излъга Шарлот. Барманът ѝ подаде пакетчето и тя го отвори. Не обичаше

вкуса на мента, но това беше най-безболезненото нещо, което можеше да направи, за да разсее съмненията на Линда.

По-късно вечерта Харис дойде в бара. За щастие, Линда си беше тръгнала. Всъщност вече беше доста късно и Кевин — барманът — беше обявил, че това са последните поръчки. Имаше само няколко души, довършващи питиетата си. Шарлот събираше мръсните чаши, когато Харис влезе и седна на бара.

Младата жена видя как барманът приближи до него и го попита дали ще желае нещо, но Харис отказа и се обърна да я погледне. Таблата ѝ беше препълнена с чаши и пълни пепелници, тъй че Шарлот беше принудена да отиде на бара. Не искаше да го вижда тази вечер. Ядосваше се дори от това, че е дошъл. Откакто за първи път излязоха заедно, не беше идвал при нея в бара. Винаги я чакаше в стаята на служителите. По това време нямаше много хора и само Тони ги беше виждал заедно.

Ако това е последната вечер, когато ще я изпрати, естествено, нямаше защо да се интересува за клюките. Слуховете сами щяха да изчезнат, като няма какво да ги подхранва.

Щом Шарлот сложи таблата на плота, Харис стана и приближи. С крайчеца на окото си тя го наблюдаваше. Не искаше да го поздрави, а само да се наслади на присъствието му. Походката му беше спокойно самоуверена, държеше главата си гордо изправена. Беше облечен в тъмносиня риза и джинси, изглеждаше властен и мъжествен. Беше толкова сексапилен, че дъхът ѝ секна.

— Изглежда нямаш повече работа. Защо не оставиш Кевин да довърши, а ние да тръгваме?

Шарлот стоеше втрещена в ръцете си, после сплете пръсти. Искаше да приближи, да го погали, да усети силата на тялото му.

Но тази вечер той щеше да ѝ каже, че всичко е свършило. Беше се сдобрил с годеницата си и в живота му нямаше място за Шарлот.

— Тази вечер не мога — дрезгаво рече тя. Страхуваше да го погледне, за да не прочете мъката в очите ѝ.

— Не можеш?! — учудено попита той. — Защо?

— Късно е. Трябва да се прибирам — сви рамене Шарлот.

— Винаги е късно, когато излизаме след като свършиш работа — напомни ѝ той. — Какво по-различно има тази вечер?

— Нищо... Просто искам да се прибера. Всъщност обичам след работа веднага да си отида вкъщи.

— И какво точно означава това?

Той изглеждаше учуден... Огорчен? Не, не е огорчен! Просто тя първа нанасяше удара. Тя го изоставяше, преди той да го стори.

— Не искам повече да излизам с теб след работа. — Не обичаше клюките, но изведнъж дискретността на срещите им я подразни. Какво значение имаше за него, че ще го обсъждат! Освен ако не се страхуваше, че слуховете ще стигнат до ушите на Джанис? — Не искам да излизам с теб и по никое друго време... Не че си ме канил. — Горчивината в гласа ѝ пролича, въпреки че се постара да я прикрие. Пред втрещения му и учуден поглед тя грабна една табла и тръгна да почисти другите маси. Като се върне, той сигурно ще си е заминал.

Но той, естествено, не си беше тръгнал.

Ядосана, тя стовари таблата на плота и чашите звъннаха. Кевин беше в стаята зад бара, а единственият клиент току-що си беше тръгнал. Дватама бяха сами.

— Защо не си тръгваш? — избухна тя. — Трябва да затваряме.

— За да си отидеш право вкъщи ли?

— Да, право вкъщи.

— Това ли искаш наистина? — предпазливо попита той.

— Нали това обяснявах досега — отсече тя. Мъжът стоеше прекалено близо до нея и Шарлот твърде осезателно усещаше присъствието му. Разделяха ги едва няколко сантиметра. Трябваше само да протегне ръка, за да го докосне.

Младата жена припряно заобиколи бара. Взе мръсните чаши, които беше донесла, и започна да ги подрежда в миялната машина, като умишлено вдигаше шум.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с мен... или може би някой друг не желае да идваш с мен? — попита Харис сред звъна на чашите.

Шарлот се усмихна язвително. Не разбираше какво цели мъжът, но бе сигурна, че Джанис няма да бъде възхитена от среднощните им срещи.

— Какво има, Шарлот? Да не би този, с когото живееш, да е започнал да се чуди защо се прибираш толкова късно? Подозира ли нещо?

Тя дори не се беше сетила за Джими. Той вече не помнеше почти нищо и дори не разбираше по кое време се прибира Шарлот. Не беше сигурна дали изобщо съзнава, че тя не е вкъщи. Но Харис не знаеше за проблемите на Джими и младата жена се вкопчи в подхвърленото извинение.

— Нещо подобно.

— Шарлот — започна той, като я накара да го погледне, преди да продължи, — не смяташ ли, че трябва да се замислиш за тази връзка? Не можеш ли да скъсаш с него? Едва ли си щастлива с този Джими. Ако беше щастлива, въобще нямаше да излизаш с мен. Двамата с теб... — Той рязко замълча.

Тя усещаше как сърцето ѝ бие бясно, почти до задушаване, и затаи дъх в очакване мъжът да продължи. Линда може да не е разбрала правилно какво се е случило в ресторанта. Не за първи път се случваше истината да е точно обратната на слуха. Богатият арабски петролен магнат се оказваше продавач на прахосмукачки от Омаха, а филмовата звезда — домакиня от Топека.

— Положението ти не изглежда много приятно — вяло продължи той. — Трябва да се измъкнеш и да го напуснеш.

Надеждите ѝ рухнаха. Настъпи неловко мълчание и тя усети как в нея се надига гняв.

— Защо трябва да го напусна? За да мога да излизам с теб след работа? — язвително попита Шарлот.

— Много добре знаеш, че нямам това предвид. Мисля, че този Джими не ти подхожда.

— Така ли мислиш? Но аз го обичам! — Тя задуши чувствата си към Харис и се насили да се държи твърдо. Предполагаше, че мъжът иска тя да остане с него. Целувката снощи го потвърждаваше. Но защо му бе нужна — за краткотрайна авантюра, която няма да навреди на годежа му? — Отказът ми да изляза с теб няма нищо общо с Джими. Джими е старец... На осемдесет и пет години е. Между мен и него няма нищо. Както няма да има нищо между мен и теб.

Харис я погледна изумено.

— Искаш да кажеш, че мъжът, с когото живееш, е... е... — заекна той и Шарлот го погледна насмешливо.

— Той е пенсионер — допълни тя. — Е, какво мислиш за това?

— Защо, ти малка... Ти се подигра с мен, нали? — гневно я обвини той, а подигравателната ѝ усмивка потвърди съмненията му.

Той лъжеше, естествено. Ако го е наранила, оставяйки го в заблуждение, то себе си бе наранила много повече. Така става, когато нараниш някого, когото обичаш, но понякога гордостта изисква жертви.

— Ти ме накара да си помисля, че ти е любовник — гневно продължи Харис.

— Досещах се какво си мислиш — заяви тя. — Не ме интересува... Не ме интересува и сега.

— Шарлот, ние можехме...

— Какво можехме да направим? Оргия? Групов секс? — рязко го прекъсна тя. — Каж ми истината... Сгоден ли си още за Джанис?

Стиснал устни, той се колебаеше. Накрая отговори тихо:

— Да.

Въпреки че знаеше отговора, сякаш нож прониза сърцето ѝ.

— Вярно ли е, че тя е искала да развали годежа днес следобед и ти не си се съгласил?

— Откъде знаеш?

— Всички в проклетия хотел знаят! — избухна тя. — Значи е вярно?

— Шарлот, мога да ти обясня — умоляващо рече той.

— Но е вярно!

— Да, вярно е, но не е това, което си мислиш...

— Не ме принуждавай да ти кажа какво мисля! — гневно предупреди тя. — Махай се отгук! Остави ме... Не искам да те виждам повече!

Лицето му почервения от гняв.

— Имам право да дам обяснение!

— Да, представям си. Нека отгатна... Джанис не те разбира? — предположи тя с леден тон. — Вече не съм наивното седемнадесетгодишно момиче. Твърде глупаво от моя страна да си помисля, че човек като теб ще се интересува от мен. Единственото,

което търсеше, беше момиче за леглото. Това търсиш и сега. Какво има? Да не би твоята скъпоценна годеница да е фригидна?

— Не намесвай Джанис — нареди той. — Изглежда забравяш някои факти. Аз ти направих предложение за женитба, а ти развали годежа!

— А ти не беше ли доволен? Сигурно е било голямо успокоение за теб да свалят пистолета от гърба ти?

— Не е имало никакъв пистолет — отвърна той. — Аз исках да се ожена за теб, независимо дали си бременна, или не.

— Стига лъжи, Харис! — Тя саркастично сви устни. — Още малко и ще кажеш, че си бил влюбен в мен.

Той не отговори веднага, но не откъсна поглед от нея. Думите ѝ увиснаха във въздуха и времето сякаш спря. Шарлот усети как гневът ѝ се изпарява.

— Очевидно няма да ми повярваш, ако ти кажа, че наистина бях влюбен в теб — промълви той накрая.

Устата ѝ пресъхна и младата жена преглътна с мъка. Той лъже, сигурно лъже. Не я е обичал тогава. Тогава беше донжуан и търсеше само мимолетен флирт. Техният годеж... Тя и баща ѝ го бяха принудили. Така беше.

— Не ти вярвам — едва успя да прошепне Шарлот.

— Не мислех, че ще ми повярваш. — В гласа му се прокрадна горчивина. Шарлот не можеше да откъсне очи от мъжа. Стомахът ѝ болезнено се сви, когато в нея се прокрадна съмнение. — Ти молеше за любов тогава, нали? — тихо каза Харис. Шарлот трепна от забележката му за нейната наивност. Беше се унизила, като молеше и той да я обича. — Но ти направи аборт! Ти върна пръстена. Иначе никога нямаше да те пусна да си отидеш. — Той се обърна и тръгна към изхода.

Шарлот го гледаше слисана и се чувстваше така, сякаш я беше ударил през лицето. Абортът беше спонтанен, а Харис я гледаше обвинително, като че ли беше убила детето им. Когато мъжът стигна до изхода, Шарлот извика след него, но той нито спря, нито се обърна. Блъсна вратата и излезе.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Животът е така устроен, че винаги продължава, дори когато човек е много нещастен. Течеше сухото и горещо лято на Колорадо. Юни отстъпи мястото си на юли и вече приближаваха августовските горещини. Фермерите се безпокояха, че водата за напояване свършва. Говореше се, че в източните щати може да се повтори сушата от тридесетте години. Имаше постоянен поток от коли, който се виеше по пътя от равнините към свежия и хладен въздух на Скалистите планини, и изсипваше пътниците си, онемели пред живописните остри върхове и покритите с лед долини. Туристическият сезон беше един от най-добрите от много години насам и във „Футхилс“ почти нямаше свободни места.

Към края на юли Шарлот извади учебниците си и започна да се подготвя за предстоящата учебна година. Положила беше много усилия, за да стане учителка — подготвяше се за изпити, пишеше доклади и през цялото време работеше.

Но докато се ровеше в купчината учебници и записки, разпилени из спалнята, усещаше особена неудовлетвореност. От дете мечтаеше да стане учителка и сега, когато мечтата ѝ се беше осъществила, това не я радваше.

Само заради един мъж, мислеше си тя ядосано. Не беше виждала Харис от онази вечер, преди няколко седмици, когато се скараха. Без него животът ѝ беше пуст и тъжен. Той все още живееше в хотела, но както беше казал в началото, „Футхилс“ беше голям и можеха да стоят настрана един от друг.

И Харис със сигурност я отбягваше, помисли си тя огорчена. През последните няколко седмици стоеше часове наред, потънала в мисли за тази последна среща. Той каза, че може да даде обяснение за годежа си с Джанис. Представяше си какво правдоподобно обяснение ще измисли! Но не трябваше ли поне да му даде възможност да се опита да ѝ обясни?

Шарлот сподави прозявката си и продължи да подрежда нещата си. От друга страна, стана по-добре, че не го изслуша и не се остави да я подведе с лъжи и празни обещания. Доста от нейните приятелки бяха мамени от женени мъже, които обещаваха, че ще напуснат съпругите си и ще се разведат. Но моментът все не е подходящ и накрая момичето разбираше, че разводът никога няма да се осъществи. Харис все още не беше женен, но положението беше подобно.

Тъкмо беше прегледала купчина стари тестове, когато чу шум в кухнята. За миг остана неподвижна, след това скочи и листовете от скута ѝ се разпиляха по пода.

Намери Джими паднал на пода сред куп разпилени вещи. Бързо коленичи до него. Беше в съзнание, но лицето му бе изкривено от болка.

— Какво стана?

— Търсех цигари — промърмори той. Опита да се изправи, но отново бързо се отпусна назад. По челото му изби пот.

Шарлот стисна окуражително ръката му и погледна преобърнатата пред печката табуретка. Преди да започне да слага цигарите му в шкафа до мивката, откъдето лесно можеше да ги взема, ги прибираше в един от горните. Но защо Джими все забравяше, че ги е преместила? Една от причините да пренареди шкафовете беше, за да може той да взема каквото иска, без да се качва на стола.

Тя отново го погледна. Сбръчканото му лице беше бяло като платно. Сините му очи се бяха разширили от болка. Чуваше го как диша бързо и учестено.

— Ще повикам линейка.

Тя опита да измъкне ръката си от неговата, за да стане, но старецът я стискаше изненадващо силно.

— Недей, ще струва цяло състояние. Само малко да си почина и ще се оправя — прошепна той. Усмихна се вяло. — Не понасям болниците.

Шарлот раздражено стисна устни. Джими би се пазарил и с гробарите на собственото си погребение! Внезапно се почувства виновна при тази мисъл. Той беше осемдесет и пет годишен и най-безобидното падане можеше да се окаже фатално за него.

— Трябва да те прегледа лекар. Може би си се отървал само с няколко синини, но искам да се уверя, че няма нищо сериозно. —

Чудно беше колко убедителен може да бъде човек, когато е отчаян. Костите на Джими вече бяха много крехки и можеше да има нещо счупено. Успя да откопчи ръката си. Отиде до телефона. Изведнъж я обхвана ужас — защо Джими беше паднал?

Шарлот излезе от кабинета на лекаря на Джими в горещия юлски ден. Слънцето приличаше и асфалтът беше толкова горещ, че на него можеше да се изпече яйце, както казват хората. Но Шарлот сякаш беше измръзнала.

Колата ѝ беше на съседната пресечка, но като стигна до нея, се разколеба. Беше планирала да отиде при Джими след срещата си с лекаря. За първи път беше доволна, че старецът не помни. Вчера Джими дори не разбра, че е при него. Ако не отиде днес, сигурно няма да забележи. Не беше в състояние да разговаря с него.

Тръгна бавно по улицата. Кварталът беше тих. Имаше предимно офиси и стари жилищни сгради, затова не се виждаха минувачи. Млад мъж — гол до кръста — косеше тревата пред една къща. Проследи с поглед Шарлот и когато тя приближи, младежът стегна мускули, за да покаже бронзовия си загар. Шарлот дори не го погледна.

Не виждаше нищо. Не съзнаваше нито къде отива, нито какво прави. Механично поставяше крак пред крак и се опитваше да не мисли за нищо. Не забеляза, че е излязла от квартала и че офисите и жилищните сгради бяха заменени от магазини и кафенета, а тротоарът беше изпълнен с хора.

Излезе от трансa си едва когато се сблъска с възпълна намръщена жена. Промърмори извинение и се отдръпна към вътрешната част на тротоара. Загледа се в една витрина. Не можеше да прекара остатъка от живота си като обикаля подобно на зомби. Трябваше да реши какво ще предприеме, независимо дали ѝ харесва, или не.

На витрината бяха изложени много стоки, но погледът ѝ бе привлечен от розова бебешка рокличка в ъгъла. Можеше да я купи за Бранди, дъщеричката на Тони. Шарлот видя бебето само веднъж, в болницата. А би трябвало да се отбие при Ан вкъщи.

Докато гледаше витрината, младата жена усети как буца заседна на гърлото ѝ. Не беше купувала нищо за собственото си бебе! Изгуби

го, преди дори да помисли за бебешки дрешки, завивки и шишета. А толкова силно желаше бебето — нейното и на Харис.

Думите му все още я измъчваха. Явно той мислеше, че е направила аборт. Но това не беше вярно. Една сутрин се събуди с болки и разбра, че кърви. Лекарят ѝ обясни, че такива неща се случват. Спонтанен аборт.

Стана толкова бързо и неочаквано, че на Харис му бе простено да мисли, че тя е организирала всичко. Почти не разговаряха след аборта. Изпрати му само бележка заедно с пръстена. Вече дори не си спомняше какво бе написала.

Може би не беше обяснила достатъчно добре какво се е случило. Беше много разстроена и за нея не бе важно какво ще обясни на Харис. Достатъчно беше той да знае, че е изгубила детето и че годежът се разваля. Сега съжаляваше, че не е била по-внимателна.

Не съзнаваше, че плаче, докато риданията не я задушиха. Опита да потисне ужасната мъка, която я връхлетя. Но сякаш се бе отприщил бент на река. Тъгата след скарването с Харис, притесненията, откакто Джими влезе в болница, ѝ дойдоха прекалено много и нервите ѝ не издържах.

Стоеше наведена с гръб към тротоара и сълзите ѝ капеха по нажежените плочи. Тялото ѝ се разтърси от ридания. Знаеше, че се унижава, като плаче на улицата, че после ще съжалява, но не можеше да се овладее.

Все още плачеше, когато силна мъжка ръка обгърна раменете ѝ и младата жена се озова притисната към нечи топли обятия. Долови познат аромат... Но дори прегръдката на Харис не можа да спре потока от сълзи.

— Успокой се... — нежно рече той. Но тя отново избухна в ридания и накрая той я поведе към празния вход на един магазин. Прегърна я и я скри от погледите на минувачите.

— Чувствам се като глупачка... Да плача на улицата — каза тя, изхлипа и отново притисна лице към гърдите му.

— Няма нищо, не се притеснявай — успокои я той. Притисна я в обятията си и извади носна кърпичка от джоба си. Повдигна брадичката на младата жена и изтри мокрите ѝ страни. Тя знаеше, че очите ѝ са подути и зачервени и се опита отново да скрие лицето си, но той ѝ попречи.

Накрая Шарлот събра сили и се овладя. Разстроена и засрамена, избягваше погледа му. Той плъзна ръка под гъстата ѝ руса коса и нежно погали шията ѝ.

— Какво се е случило, Шарлот? — тихо попита мъжът.

Тя сви рамене, без да знае какво да отговори. Наистина нямаше представа какво я разстрои толкова. Много трудности ѝ се стовариха наведнъж, но през годините се беше научила да не се поддава на емоциите си. Не беше ревла. Посрещаше смело проблемите в живота.

— Трябва да ти призная нещо, Шарлот. Следях те. Минавах с колата, когато те видях да излизаш от кабинета на лекаря.

Тя вдигна поглед. Очите ѝ още бяха влажни, лицето ѝ бе бледо и тъжно.

— Изглеждаше разстроена... Оставих колата и тръгнах след теб. — Стисна силно ръцете ѝ. — Знам, че не си на работа от няколко седмици... Помислих, че се подготвяш за учебната година и си решила да напуснеш работа по-рано. Но не е заради това, нали? Не можеш ли да ми кажеш какво има? Не си... Да не си болна?

Тя поклати глава. Забеляза облекчението, изписало се на лицето му. Изглеждаше толкова загрижен за нея.

— Не аз съм болна — отвърна Шарлот. — Джими е в болница. — Щом спомена името на стария си приятел, сълзите отново бликнаха и тя прехапа устни, за да ги спре.

Харис стисна сърдито устни, като чу името на нейния приятел, но я прегърна, щом видя, че тя отново ще се разплаче.

— Хайде да изпием по едно кафе и да ми разкажеш — предложи той.

— Не мога да отида никъде в този вид — възрази Шарлот.

— Тогава да отидем вкъщи?

Шарлот се скова. Достатъчно беше, че непознати я гледаха как плаче на улицата. Не можеше да отиде с Харис в хотела, където я познаваха! Ами ако Джанис е там?

— Ще се повозим с колата — отстъпи Харис, сякаш прочел мислите ѝ.

Върнаха се обратно по пътя, откъдето беше дошла. Струваше ѝ се нереално, че той върви до нея. Чувстваше се спокойна, сякаш бе прехвърлила всичките си проблеми на неговите силни рамене. Нямаше

повод да мисли, че той ще я подкрепи, но неговото присъствие ѝ вдъхваше сили и оптимизъм.

Стигнаха до сградата, където се намираше кабинетът на лекаря, и Харис я поведе към колата си. Шарлот забави крачка.

— Колата ми е отсреща — посочи тя. — Не мога да я оставя паркирана на улицата. — Виждаше листчето под едната от чистачките. Сигурно беше глоба.

Харис намръщено погледна към колата ѝ, когато Шарлот се отпрати към нея. Младата жена не искаше да си тръгва, но така беше най-добре. Той беше годеник на Джанис, а не неин, и не можеше да разчита на него, че ще ѝ помогне. Сама ще се справи с проблемите си.

— Дай ми ключовете — каза той. — Ще отидем до хотела и ще изпратя някой да я прибере.

Имаше хиляди основания да не му даде ключовете. Ключките, които щяха да плъзнат из хотела, годицината му. И не на последно място, чувството ѝ за независимост. Но тя бръкна в чантата си и му ги подаде.

— Лекарят казва, че нямам избор. Ако беше само счупеният крак, можеше да остане у дома, но има нещо по-сериозно. Вкъщи е получил удар и затова е паднал. Трябва да бъде под денонощно лекарско наблюдение.

Шарлот замълча, за да спре напирещите в очите ѝ сълзи. Харис беше много търпелив с нея през целия ден. Отбиха се в хотела, за да изпратят някого за колата ѝ и отидоха на дълга разходка с автомобила на Харис. Разговаряха за незначителни неща, защото тя все още беше разстроена и не можеше да говори за проблемите си. Заедно приготвиха вечерята и се нахраниха в апартамента на Шарлот. Едва след това Харис я накара да сподели какво я безпокои.

— Чувствам се виновна. Няма да му хареса в някой от тези домове — продължи тя и посочи рекламните брошури, които лекарят ѝ бе дал.

— Лекарят е прав. Не можеш сама да се грижиш за него. А и тези домове, не изглеждат толкова лоши. — Харис отвори една брошура и ѝ показа група невероятно добре изглеждащи възрастни хора, които се

разхождаха по алея сред идеално поддържана морава. — Изглежда се чувстват добре.

— На теб ще ти хареса ли да те натикат на такова място? — ядосано възкликна тя. И лекарят ѝ беше казал същото, но и той я раздражни. Нямаше представа какво очаква от двамата мъже — може би да размахат вълшебната пръчица и всичко да се уреди.

— Няма да ми хареса, но аз не съм на годините на твоя приятел и все още се справям без чужда помощ. Някой ден може и това да се случи, кой знае! Шарлот, погледни реално на нещата. От това, което ми каза, разбирам, че Джими не може да живее повече вкъщи. Освен всичко останало и склерозата му е в напреднал стадий. Може дори да не разбере, че е в старчески дом. Не каза ли, че вчера не те е познал, когато си била при него?

— Объркан е, защото е в болница! Не може да се ориентира. — Харис беше прав. Джими сигурно няма да разбере, че го е изпратила в дом за възрастни хора. Откакто падна, беше неориентиран. Може би от ударите, които е получил, или може би от напредналия стадий на Алцхаймерова болест. Но тя се чувстваше виновна заради плановете, които правеше за Джими.

— Знам, че е много трудно да се решиш, но трябва да го направиш.

— Знам — дрезгаво отвърна тя.

— Аз ще ти помогна. Утре ще отидем да огледаме някои от домовете. Ще бъда с теб през цялото време, докато намерим подходящо място.

— Мислиш ли, че можем да намерим такова място?

— Обещавам да намерим. Иди седни във всекидневната, а аз ще направя кафе.

Шарлот седеше на канапето с облегната назад глава и затворени очи, заслушана в старата грамофонна плоча. Беше албум на Глен Милър. Харис влезе във всекидневната и щом чу музиката, разбра, че плочата е на Джими. Мъжът остави таблата с кафето на масата и приближи до Шарлот.

— Ела да танцуваме — протегна ръце той и я подкани да се изправи. Танцуваха под звуците на „Огърлица от перли“. Шарлот

прегърна мъжа и склони глава на рамото му. Постепенно тъгата ѝ изчезна и тя изцяло се отдаде на удоволствието от танца.

Албумът свърши и Харис пусна друга плоча. И след това друга, и друга. Навън вече беше тъмно, когато спряха да танцуват и оставиха тишината да изпълни стаята.

— Време е да тръгвам — неохотно рече Харис и целуна младата жена по челото.

— Не си изпихме кафето — напомни Шарлот. Не искаше той да си тръгва. С него се чувстваше спокойна и сигурна, дори щастлива. Ако той си отидеше, щеше да остане сама в пустия апартамент, а тъгата и самотата отново щяха да я връхлетят.

Знаеше, че няма право да иска той да остане. Харис принадлежеше на друга жена. Но Шарлот го обичаше с цялото си сърце и отчаяно се нуждаеше от него. Утре можеше да съжалява и да се чувства виновна, но тази вечер...

— Сигурна ли си, че искаш кафе? Няма да можеш да заспиш. Денят беше доста тежък за теб и трябва да поспиш.

За миг тя се вгледа в него и рязко се отдръпна. Отново беше на път да сгреша. Преди време също тъй отчаяно се нуждаеше от него и претъпи принципите си за една нощ в обятията му.

Сега не знаеше дали иска да се любят, или просто търси неговата компания. Ако годеницата му разбере, че е прекарал тук нощта, това щеше да се отрази на отношенията им. Какво ѝ каза, когато се срещнаха в началото на лятото — че преди години е объркала живота му. Толкова ли малко го обичаше, та рискуваше да го стори отново?

Освен това, ако го убедеше да остане, като му предложеше кафе или го накараше да танцуват, щеше да изглежда подозрително. Не трябваше да пренебрегва и сексуалното привличане, което припламваше помежду им като светкавиците на лятна буря.

— Да, прав си, трябва да поспя.

— Ще се справиш ли сама? Мога да остана, ако искаш. Искам да кажа на канапето — довърши той насмешливо.

— Аз... — започна тя несигурно.

— Слушай — прекъсна я той, — защо не отидеш да се приготиш за лягане? Аз ще спя на канапето.

Преди Шарлот да разбере какво става, той я избута до спалнята и затвори вратата. Младата жена се облегна на нея за миг, учудена от

настойчивото предложение на Харис. Накрая с въздишка отиде и взе нощницата си. Може би той не виждаше изкушението? Или за него то не съществуваше? Каквото и да се случеше по-нататък, не зависеше от нея.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Често най-трудни са тъмните часове преди разсъмване. Шарлот си легна и бързо заспа дълбоко, но към един и половина се събуди. Дълго лежа неподвижно, загледана в тавана. Мислите ѝ — като мишка в капан — се въртяха объркано и накрая тя не издържа и стана.

Тихо се измъкна от леглото и облече халата върху тънката си лятна нощница. Отвори внимателно вратата на всекидневната, откъдето трябваше да мине, за да отидело кухнята. Видя тъмния силует на Харис върху канапето и чу равномерно му дишане. Отиде на пръсти до кухнята и светна едва когато затвори вратата след себе си.

В шкафа имаше шоколад на прах и тя отиде да го вземе, въпреки че не ѝ се нравеше идеята за топла напитка в тази гореща нощ. Но зад бурканчето с шоколада намери бутилка ром. Беше останала от Коледа, когато направи плодов сладкиш. Шарлот рядко пиеше. В бара се беше нагледала на злоупотреби с алкохол и много внимаваше с опасната течност. Но сега ромът можеше да ѝ помогне да заспи.

Седеше и отпиваше от рома с кока-кола, когато няколко минути по-късно Харис влезе в кухнята. Младата жена вдигна глава, като чу шума. Сърцето ѝ се преобърна, щом съзря мъжа. Беше обул панталоните си, но беше без риза. Косата му беше разрошена. Изглеждаше сънен, много близък и привлекателен.

— Не можеш ли да спиш? — попита той.

— Не — отговори Шарлот и отпи от кока-колата. Мъжът стоеше точно зад нея и тя ясно усещаше близостта му. — Извинявай, ако съм се те събудила.

— Няма нищо — отвърна той. — Ром ли пиеш? — Тя знаеше, че е видял бутилката, оставена на плота. Почувства се неудобно, въпреки че нямаше навика да пие сама в малките часове на нощта.

— Помислих, че може да ми помогне да заспя.

— Да, ще ти помогне. — Той взе чашата, отпи и се намръщи. — Прилича на чиста кока-кола, трябвало е да сложиш повече ром, ако искаш да ти помогне да заспиш.

Шарлот гледаше чашата, без да отговори. Глупаво беше да иска да докосне с устни мястото, откъдето той беше отпил! Сякаш са се целунали.

Харис приближи и обгърна талията ѝ. Подпря брадичка на рамото ѝ.

— Какво те събуди? — попита той. — Още ли се притесняваш за Джими?

Безпокоеше се и за Джими, но мислите ѝ се въртяха главно около Харис. Така прегърнати, в интимната атмосфера на ранните часове преди разсъмване, тя почувства, че може да сподели с него някои от тези мисли.

— Харис — започна тя и внезапно млъкна. Трябваше ѝ повече кураж, отколкото си мислеше. — Харис, нашето бебе... — Усети как мъжът се напрегна и припряно продължи: — Аз... Аз не направих аборт.

Той я пусна и отстъпи няколко крачки. Шарлот се извърна към него. Мъжът сведе глава и прокара пръсти през косата си. Усети, че тя го наблюдава и вдигна поглед. Изражението му беше непроницаемо.

— След толкова години вече наистина няма значение. Мисля, че те разбирам, Шарлот. Тогава беше много млада, наистина прекалено млада, за да се справиш с трудното положение, в което се намираше. Не те укорявам. Признавам, тогава те обвинявах. Но нямаш причина да се срамуваш от себе си. Мислела си, че това е единственият начин да се справиш.

Шарлот го гледаше поразена! Не ѝ вярваше! Като видя огорчението ѝ, Харис отново пристъпи напред и направи опит да я прегърне, но тя се отдръпна.

— Но аз не съм направила аборт нарочно. Беше спонтанен. Аз исках бебето. Никога нямаше... Не разбирам как може да помислиш, че съм го направила нарочно!

— Бащата ти ми каза, че си решила да направиш аборт.

— Баща ми? — Тя се втренчи в мъжа. Лицето му бе мрачно, очите му — потъмнели от спомена за някогашната болка. — Но баща ми... Как ще... Защо...

— Нали знаеш за проекта, който той искаше да финансираме? — Шарлот кимна. — Е, когато му отказах, той ме заплаши. Каза, че няма да ти разреши да се омъжиш за мен... че ще те накара да направиш

аборт. — Харис замълча, като видя смаяния ѝ поглед и отново посегна да я прегърне. — Помислих, че това са празни заплахи... и тогава получих твоята бележка.

Шарлот облегна глава на рамото му за миг. Усещаше топлината на тялото му. Запремига, за да прогони сълзите, замъглили очите ѝ.

— Защо го е казал? — попита тя. — Той знаеше, че никога не може да ме накара да направя подобно нещо. Освен това е било безсмислена заплаха. Ти и без това не искаше да се ожениш за мен!

— Така ли мислиш? — рязко попита той.

— А искаше ли да се ожениш за мен? — прошепна тя.

Той кимна.

— Бях безумно влюбен в теб.

— Не е вярно! — обвини го тя, обидена от лъжата. Намръщи се и понечи да се отдръпне, но ръцете му я притиснаха силно. — Не приличаше на влюбен! Държеше се така, сякаш ме мразиш!

— Знам — въздъхна той тежко. — Не забравяй, че аз също бях много млад. Не ми харесваше това, че те обичам толкова много. Не бях готов да се обвържа само с една жена за остатъка от живота си. Първата седмица на изложението ти ми завъртя главата. Най-напред си помислих, че просто ще прекараме приятно времето... Че си поредното момиче и щом те заведе в леглото, ще те забравя. — Той отметна падналия на челото ѝ златист кичур.

— А не стана ли така? — с горчивина попита тя, спомнила си кошмарните седмици, последвали края на изложението.

— Не. Влюбих се в теб. — Харис я притисна още по-силно. — Не разбираш ли? Борех се, опитвах се да те забравя. Спомняш ли си как ми се обаждаше? Живеех с мисълта за тези телефонни разговори, но те бяха и мъчение за мен. Отчаяно исках да дойда при теб, да те видя, да се любим отново. Но обичах и свободата си, а ти сериозно я заплашваше. Обичах те, но и те мразех. Затова бях толкова студен и не те търсех. Измъчвах те, но себе си наранявах много повече.

Шарлот мълчеше и се опитваше да проумее думите му. През всички тези години мислеше, че той не я обича и я ненавижда за това, че едва ли не насила го е накарала да се сгоди за нея.

— Беше толкова ядосан, когато ти казах, че съм бременна и че трябва да се ожениш за мен.

— Мисля, че това засегна най-много гордостта ми. Бях готов да призная пред себе си и да се примиря с това, че те обичам и не мога да живея без теб, когато се оказа, че нямам избор. — Замисли се миг и продължи: — Бях много млад и това ме накара да те намразя. Притесняваше ме също мисълта, че и ти нямаш право на избор. Исках да ме обичаш заради мен самия, а не защото това е единственото разрешение на проблема.

— Но аз те обичах и ти го знаеше — възрази Шарлот.

— Ти беше само на седемнадесет — напомни ѝ Харис. — Каза, че ме обичаш, но би могла да се заблуждаваш. Трябва да признаеш, че и ти не искаше да се сгодим.

— Само защото имах чувството, че съм те принудила.

— Не беше трудно. Баща ти знаеше, че те обичам и опита да се възползва от това.

Шарлот сведе глава, засрамена от машинациите на баща си.

— Той те е излъгал. Нямах да позволя да ме принуди да направя подобно нещо... — Тя замълча. Беше ужасена от подлостта на собствения си баща.

Харис плъзна пръсти под разпиляната по раменете ѝ коса и погали нежната кожа на врата ѝ. После повдигна лицето ѝ към себе си.

— Ти не си отговорна за постъпките на баща си. Теб е използвал много повече, отколкото се опита да използва мен. Като си спомня какво ме накара да си помисля за теб... Иначе никога нямаше да те пусна така лесно да си отидеш. Можеш ли да ми простиш, че му повярвах?

— Разбира се, скъпи — увери го тя и се повдигна на пръсти, за да го целуне. Харис се наведе и посрещна топлите ѝ устни. Тя плъзна ръце по гърдите му. Под пръстите ѝ сърцето му биеше бързо и силно, в унисон с нейното. Усети как той потръпна и целувката му стана по-страстна.

Мъжът се отдръпна. Свали халата от раменете ѝ и впи устни в шията ѝ. Нощницата беше преграда за палецето му докосване и той свали деколтето.

— Желая те, Шарлот. Моля те... — прошепна, целувайки ухото ѝ.

— Да — отвърна тя. Както преди, помоли се наум.

Харис я взе на ръце и я отнесе в спалнята. Положи я върху завивките и се взря в нея, сивите му очи блестяха, изпълнени с желание. Разкопча и свали панталоните си.

Тя поглъщаше с очи съвършеното му тяло. Сърцето ѝ се преобърна, когато той се приближи.

— Имаш прекалено много дрехи — усмихна се мъжът. Подаде ѝ ръка да се изправи и започна да разкопчава халата ѝ. — По дяволите! — измърмори.

— Какво има? — попита Шарлот.

— Не мога да го разкопча. Предполагам, че няма да ми позволиш да го скъсам? — шеговито попита той.

— Не, няма да ти позволя — отблъсна ръцете му Шарлот. Иликът се беше разнищил и конците се бяха оплели около копчето.

Мъжът се отпусна на леглото.

— Побързай — засмя се той и потупа мястото до себе си. — Ела да се погрижиш за мъжа си.

Шарлот най-сетне се справи с копчето. Обърна се и се втренчи в Харис. Желанието все още гореше в нея, но забавянето с копчето го бе поуталожило. Вече не беше толкова замаяна от страстта и мислеше трезво.

— Не трябва! — промълви.

Усмивката изчезна от лицето му.

— Защо? — попита той.

— Ти всъщност не си мой мъж, нали? Сгоден си за Джанис.

— Това ли те притеснява?

— Разбира се, че ме притеснява. Би трябвало и ти да се замислиш, Харис! — укори го тя. Бе я разочаровал. Обичаше го, желаше го, но искаше и да го уважава. А не уважаваше изневярата.

Шарлот се обърна и тръгна към кухнята. Независимо от всичко, желанието да бъде с него все още беше много силно и не искаше да рискува да остане при Харис... Преди да излезе, той я повика.

— А ако ти кажа, че няма да се ожения за Джанис?

— Не ме ли лъжеш?

Харис стана и приближи. Нежно сложи ръце върху раменете ѝ и я обърна към себе си.

— Няма да се ожения за нея — каза той.

Шарлот се поколеба. Не знаеше какво да мисли. Той изглежда говореше искрено. Но защо не ѝ каза по-рано, че вече не е сгоден? Ала всъщност тя не го беше виждала от няколко седмици. Не беше и на работа през последните дни и не знаеше новите клюки.

— Наистина ли няма да се ожениш за нея? — дрезгаво попита Шарлот.

Той поклати глава и се наведе да целуне младата жена. И последната бариера между тях изчезна. Щастлива и изпълнена с желание, Шарлот тръгна с него обратно към спалнята.

— Е, какво мислиш за това? — попита Харис. Бяха застанали пред внушителна сграда от дърво и стъкло, обградена от зелена морава. Остави младата жена да помисли и сложи ръце върху волана, без да запали.

— Приятно място — отвърна Шарлот.

— Не ме увличай с ентузиазма си — подхвърли той и се обърна към нея. Потисна раздражението си и продължи спокойно: — Надявах се да си се примирила с мисълта, че това е единственият изход. Знаеш, че не можеш да вземеш Джими вкъщи, а това място е най-доброто от всички, които разгледахме досега.

Шарлот въздъхна и погледна през прозореца, за да скрие изражението си. Харис беше прав. Центърът за медицински грижи за възрастни хора „Колъмбайн“ беше най-доброто, което видяха, а през последните три дни доста обикаляха. Някои от другите домове бяха потискащи. Едни бяха мрачни съборетини, претъпкани с апатични стари хора, чакащи смъртта. Други — стерилно чисти и светли, уютни като тренировъчен лагер на запасняци.

„Колъмбайн“ беше различен. Модерно обзаведен и чист, без да напомня болница. В стаите, макар да бяха с болнични легла, имаше домашен уют, а хората от персонала изглеждаха грижовни и внимателни. Имаше само един недостатък.

Шарлот усети, че Харис става нетърпелив и се поколеба. Беше толкова мил и добър с нея. Заедно обикаляха страната да търсят подходящо място за Джими. Харис дори беше изоставил работата си в хотела, за да придружи Шарлот.

Живееха заедно, въпреки че всъщност не се беше пренесъл при нея. Отиваше до хотела само да се преоблече.

Прекарваха дните и нощите заедно, като се опознаваха и привързваха все повече един към друг.

Независимо от това, Шарлот не искаше да говори с него за пари. Проблемът се състоеше в това, че дори да бе най-подходящият за Джими, „Колъмбайн“ беше твърде луксозен. Социалната помощ, която Джими получаваше, нямаше да бъде достатъчна, ас учителската си заплата Шарлот едва ли би могла да плаща престоя му тук.

Разрешението бе да продължи да работи в хотела и едновременно да преподава в училището. Първо трябваше да разбере дали това е възможно, преди да даде съгласието си.

— Извинявай, това място много ми харесва. Мисля, че и на Джими ще му хареса, но... — Тя замълча да поеме дъх. — Мога ли да запазя работата си?

— Работата си? Но какво общо имам с работата ти като учителка? — учудено се намръщи той. — Аз...

— Имам предвид работата ми във „Футхилс“ — прекъсна го тя. — Тук е скъпо и ще ми бъде необходим допълнителен доход. Ще си помагам с тази работа, дори да работя само събота и неделя.

— Не можеш да работиш на две места едновременно.

— През последните пет години, малко или много, това правих — защити се Шарлот. — Не е толкова трудно, а и трябва да осигурия отнякъде парите.

— Едва ли ти е хрумнало, че можеш да ме помолиш за помощ. Не знам колко пари ти трябва, но не мисля, че ще ме разориш — усмихна се той.

Точно от това се страхуваше и затова не искаше да говори с него за пари. Не можеше да приеме пари от него. Наистина бяха любовници, но нищо повече от това. Ако ги приемеше, независимо че бяха за Джими, щеше да бъде все едно, че ѝ плаща. Не можеше да се съгласи на подобно нещо.

— Не, благодаря — решително отказа Шарлот. — Не мога да приема помощта ти.

— И защо? — Тя не отговори и той избухна ядосано: — Защо искаш да продължиш да се занимаваш с тази противна работа? Или може би ти харесва да се показваш полугола пред пияниците?

— За предпочитане е пред онова, което ти имаш предвид за мен — измърмори тя тихо, обидена от думите му. Знаеше, че той не одобрява работата ѝ, че я презира заради нея.

— И какво означава това? — Той все пак беше чул.

— Харис, слушай... много добре знаеш. Ние... не сме в такива отношения.

— В какви отношения сме тогава? — продължи да настоява мъжът, като я гледаше обиден и тя се принуди да му отговори.

— Не е ли очевидно? В последно време не спиш в леглото си. Не ми беше лесно през последните пет години, но не съм била ничия любовница и нямам намерение да стана!

— Значи това искам — да те издържам като моя любовница?

— Именно.

Харис рязко се обърна, запали и потегли към града.

Докато двамата говореха, облаци бяха покрили небето и сега дъждът яростно шибаше по предното стъкло. Харис пусна чистачките. Ритмичното им скърцане и шумът от гумите нарушиха настъпилата тишина.

От време на време Шарлот скришом поглеждаше към мъжа. Беше приковал поглед в пътя, стиснал ядосано устни. Бурята се усили, сякаш следваше промяната в техните отношения. Не трябваше да му казва всичко това, но той я предизвика. Знаеше, че предлага парите, защото иска да ѝ помогне, но ако ги вземеше, тя щеше да омърси и себе си, и отношенията им.

— Това, което казах... Съжалявам. Знам, че искаш само да ми помогнеш.

Той не се обърна да я погледне, а само сви рамене и изсумтя недоволено.

— Трябва да отидем до хотела. Колата ти все още е там и е време да си я прибереш.

Колата ѝ стоеше там от три дни и това не го притесняваше досега. Очевидно още ѝ бе сърдит, но по-добре беше да го остави на мира. Трябваше да го пита и за работата, но нека първо да охлади гнева си.

Стигнаха до хотела и той спря зад колата ѝ. Гледаше право пред себе си, докато тя се мъчеше да разкопчае предпазния колан. Обърна се да му каже довиждане и да му благодари за помощта през последните

дни, но замълча, съзряла леденото му изражение. Ако се поохладеше още малко, можеше да стигне до хипотермия.

Добре, нека се сърди. Тя се извини. Какво повече можеше да стори? Блъсна вратата и излезе на проливния дъжд.

Веднага щом Шарлот слезе от колата, Харис запали и тръгна. Но като мина покрай младата жена, задните гуми на колата разплискаха една локва и я изпръскаха.

Харис спря. Слезе от колата и се върна.

— Съжалявам, Шарлот. Не го направих нарочно. — Извади носната си кърпа и се наведе да почисти калта от панталона ѝ.

— Нима? — заядливо попита тя.

Той се изправи. Дъждът се стичаше по лицето му и косата му бе прилепнала. Така изглеждаше по-млад и уязвим.

— Наистина не го направих нарочно. Държах се много отвратително и не ти се сърдя, задето мислиш, че мога да направя нещо толкова глупаво. Единственото ми извинение е, че се обидих от отказа ти.

— Съжалявам за това, което казах. Всъщност не мисля така.

— Знам — успокои я той. — Колкото до парите... ще говорим по-късно. Първо помисли.

Колкото и да мисли, няма да промени решението си, но беше толкова хубаво, че отново се сдобриха, та не искаше да спори.

Мъжът я целуна. Светкавица продра небето.

— Може да ни удари мълния — прошепна той.

Шарлот с усмивка посочи небето и светкавицата.

— Това се случва винаги когато ме целунеш.

— Наистина ли? — доволно попита Харис и отново потърси устните ѝ. Отдръпна се, когато наблизко се чу нов тътен. — Харесва ми да те целувам, но по-добре да продължим вътре. — Хвана я за ръка и заедно се втурнаха към входа.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Влязоха в хотела, задъхани и засмени. Кавгата им премина като разпръскващи се буреносни облаци. Слънцето, което сякаш следваше промяната в техните отношения, отново изгря, независимо че приближаваше буря. Харис хвана младата жена през кръста и двамата тръгнаха по коридора към служебния асансьор, когато ги настигна Тони.

— Господин Джордан, чух, че сте се върнали и дойдох да поговорим — каза той нетърпеливо.

Шарлот онемя от учудване. Не бяха изминали повече от петнадесет минути откакто пристигнаха на паркинга и вече всички знаеха!

Тони също я погледна учудено и тя усети как руменина заля лицето ѝ. Който беше видял Харис да пристига, бе видял и целувките им под дъжда. Сигурно вече целият хотел знаеше!

— Целите сме мокри. Не може ли по-късно? — попита Харис.

— Не е спешно, но много искам да ви покажа нещо — разочаровано рече Тони и добави: — И на теб, Чарли.

Шарлот отметна мокрите кичури от челото си и погледна Харис. Може би не трябваше да се качва с него в апартамента му. Искаше личният ѝ живот да остане личен, а не обществено достояние. Ако мълвата, че са ги видели заедно, вече е тръгнала и сега Шарлот се качи с него, наистина ще има за какво да се говори!

— Нека видим какво ще ни покаже Тони — помоли тя.

— Наистина ли искаш? Дрехите ти са мокри, трябва да се преоблечеш.

— Не ми е студено.

— Е, добре, да видим какво ще ни покаже Тони.

Барманът се ухили доволно и ги поведе към „Блек Стелиън“. Влязоха и той им посочи стената зад бара. На празното място, където преди бе окачена Анабел, имаше нова картина.

Шарлот не можа да повярва на очите си. Първата ѝ мисъл беше „Поне не ме е нарисувал гола“. Продължи да разглежда масленото платно и се запита дали с оскъдните дрехи, с които Тони я беше изобразил, не изглежда по-съблазнителна, отколкото ако я беше нарисувал съвсем гола.

На портрета тя беше с яркочервен костюм на сервитьорка. Шарлот не можеше да се съгласи, че в действителност униформата е толкова изрязана отпред на деколтето и роклята е толкова къса. Не беше и толкова прилепнала по тялото. Тези дрехи бяха съвсем тесни и ясно очертаваха ханша, бедрата и линията на гърдите ѝ. Бе застанала пред бара, отметнала назад глава и се усмихваше. От всяка извивка на тялото ѝ лъхаше чувственост. Повече не искаше да гледа. Така и не забеляза, че всъщност погледът ѝ е плах и свенлив, а усмивката — съвсем невинна.

— Е, какво мислите за тази картина? Нали казахте, че искате нещо по-интересно от пейзаж? — попита Тони втрещената си публика.

Шарлот откъсна поглед от картината и се обърна към Харис. И той мълчеше като нея. Мрачното му изражение я накара да погледне Тони. Той изглеждаше толкова доволен, че сърце не ѝ даваше да му каже истинското си мнение за картината.

— Много е... хубава — плахо се обади Шарлот.

— Хубава! — изръмжа Тони, обиден. — Това е най-добрата ми картина!

— Ти позира ли му? — изръмжа Харис.

— Не, разбира се! — гневно прошепна тя.

— Слава Богу! — Харис гледаше с истинско отвращение картината.

Шарлот се извърна към Тони, за да провери дали е чул разговора им. Но тонът на Харис ясно показваше, че картината го отвращава. Дано Тони не се обиди много. Той сякаш не ги слушаше, а самодоволно се наслаждаваше на шедьовъра си.

— Не е толкова лоша — прошепна Шарлот на Харис.

— Не стига, че настояваш да работиш тук, ами сега трябва и това нещо да виси на стената! — Той ядосано посочи нещото.

Шарлот знаеше, че Харис не одобрява работата ѝ в ресторанта, но не очакваше да е такъв сноб! Не се срамуваше, че работи тук.

Печелеше честно парите си и ако се налагаше да носи такава униформа, поне го бе сторила с достойнство!

Тони прекъсна съзерцанието на шедьовъра си и ги погледна.

— Какво има? — попита той, усетил напрежението помежду им.

— Свали това проклето нещо! — нападна го Харис. — Не съм ти дал разрешение да го окачиш на стената!

Тони отстъпи крачка назад, изплашен от гнева на шефа си. Лицето му пребледня. На Шарлот ѝ се искаше да го окуражи. Той е художник, работил е дълго и упорито върху картината. Не е трябвало да използва нея като модел, но от естетична гледна точка, портретът беше забележителен. Тя понечи да защити приятеля си, но не ѝ бе предоставена подобна възможност.

— О, Хари, ето къде си бил! — Тих женски глас обяви пристигането на Джанис. Тя се усмихна самодоволно, когато и тримата се обърнаха към нея. Взря се в картината, веждите ѝ се повдигнаха. — Много е хубава. — Тя погледна Шарлот. — Бих казала, че е уловил истинската ти същност. — Преди Шарлот да отвърне на тази явна обида, новодошлата се обърна към Харис. — Много е трудно да те открие човек през последните дни — рече тя и погледна многозначително Шарлот. — Чух за пристигането ти и реших, че е най-добре веднага да те намеря. — Тя свали пръстена си. — Мисля, че трябва да си вземеш това.

Джанис му подаде годежния си пръстен. Той беше истинска прелест — масивен с изящна изработка. Почти всяко момиче в хотела ѝ завивдаше за него.

Шарлот ужасена гледаше Харис. През цялото време той е бил сгоден за Джанис. Преди три дни и три нощи тя откровено го попита и той я бе излъгал!

Харис взе пръстена и отмести поглед към Шарлот. По изражението ѝ отгатна мислите ѝ. Отпусна ръка и пристъпи към нея.

— Почакай, Шарлот, ще ти обясня!

Но тя не искаше да слуша повече, най-малко пък нови лъжи. Изхвъркна от бара, но когато излезе в коридора, токът изгасна. Вероятно заради бурята. Тъмнината ѝ даваше известна преднина пред Харис, тъй като той явно беше тръгнал след нея. Зад себе си чу трясък и ругатни. Изходът беше в края на коридора и тя затича натам, преди да се включат аварийните генератори и Харис да я види.

Навън бурята вилнееше. Дъждът шибна младата жена в лицето, отново намокри дрехите ѝ. Тя се втурна към колата си. С треперещи пръсти пхна ключа и подскочи от ужас, когато една светкавица падна върху съседния автомобил. Дъждът падаше като непрогледна пелена, а дърветата се огъваха под поривите на вятъра.

Отключи и бързо влезе. Опита да запали, но колата ѝ беше стара, а и бе стояла на паркинга няколко дни, затова моторът не заработи. Младата жена погледна в огледалото и зърна Харис да излиза от хотела. Отчаяно поднови опитите си.

Запали в мига, когато той се втурна към нея. Бързо обърна и потегли по алеята към изхода.

Намали, за да излезе на улицата и моторът изгасна. Шарлот завъртя ключа, но двигателят само се задави. Потоци от дъжд и листа от брястовете по алеята се изляха върху колата. В небето блесна светкавица и веднага изтрещя гръм.

Младата жена отново зърна в огледалото Харис и с последен отчаян опит успя да запали, когато мълния удари дървото на края на алеята. То се разтресе и се сгромоляса върху колата, преди Шарлот да успее да върне назад. Стволът му падна върху покрива и клоните счупиха предното стъкло. Шарлот подскочи, падна настрани върху предната седалка и удари главата си във вратата. С ужас се втренчи в клоните пред себе си. Беше зашеметена и с изумление се взираше в раната на ръката си. Вероятно щеше да остане така с часове, ала изведнъж погледът ѝ се замъгли и тя изгуби съзнание.

Някой се опитваше да излее нещо с отвратителна миризма в устата ѝ. Шарлот опита да се отдръпне, но главата ѝ беше хваната като в менгеме. Ръцете ѝ бяха плътно прибрани отстрани до тялото като в усмирителна риза. Преглътна и усети парене по гърлото си, очите ѝ се отвориха.

— Какво беше това? — попита и се изненада от немощния си глас.

— Коняк — отговори Харис.

Шарлот лежеше на канапето в апартамента му, плътно увита в одеяло като пиленце в черупката си.

— Отвратително е! — каза тя и се размърда, за да се освободи. Харис се намръщи — конякът беше „Наполеон“, в края на краищата! Помогна ѝ да извади само ръцете си. — Какво се случи? — попита Шарлот.

— Не си ли спомняш? — Той нежно докосна слепоочието ѝ, където имаше синина.

Главата я болеше и тя с мъка опита да се съсредоточи.

— Дървото... — Изведнъж си спомни какво се беше случило. Ядосано погледна Харис. Да не беше това одеяло, обвито около нея като пипалата на октопод, да е изхвърчала от стаята.

Опита да се изправи, но Харис я хвана за раменете и отново я прикова към леглото.

— Успокой се, Шарлот... Не трябва да ставаш. Повиках лекар, но ще забави заради бурята. Лежи и си почивай, докато дойде.

— Не ми трябва лекар — извика тя, въпреки че дори от това леко движение се почувства отпаднала и без дъх. Ако не бе способна да се изправи, то поне можеше да говори. — Искам единствено да се отърва от теб! Подлец!

— Знам, че съм го заслужил, но ако ми позволиш да ти обясня...

— Да ми обясниш лъжите, с които ме вкара в леглото си? — прекъсна го тя. — Как си искал да се ожениш за Джанис, а мен да задържиш като любовница? Не си ли помисли, че мога да забременея? Това вече се е случвало!

Харис не се ядоса, както тя очакваше, а напротив — изглеждаше доволен.

— Мислиш ли, че може да си бременна?

— Не знам, рано е да се каже — измърмори тя.

— О! — разочаровано рече мъжът. — Не те излъгах, когато ти казах, че няма да се ожения за Джанис. — Харис осъзна, че тя не му вярва и, стиснал силно ръцете ѝ, я погледна право в очите. — Ако някога се ожения, то ще бъде за теб! Говоря сериозно, скъпа. Обичам те много и искам да станеш моя жена!

Ето пак! Най-голямата от всички лъжи! Шарлот опита да освободи ръцете си, но той не я пусна. Погледна го ядосано, а мъжът се усмихна умолително.

— Наистина съм лудо влюбен в теб и искам да се омъжиш за мен!

— Глупости! — изсъска тя. — Сгоден си за Джанис.

— Вече не съм.

— Пфу!

— Виж, знам, че не бях напълно откровен с теб и се извинявам за това. — Той пусна ръцете ѝ и се извърна.

Шарлот усети, че иска да го докосне, да го успокои. Той се бе втренчил в ръцете си така, сякаш никога не ги беше виждал, и изглеждаше много тъжен и безпомощен.

— Бях много объркан — продължи Харис накрая. Гласът му беше слаб и изпълнен с болка. — Току-що се бяхме сгодили с Джанис, когато ти се появи. Мислех, че съм успял да те забравя, че съм готов да се ожения и да създам семейство. Познавам Джанис отдавна и предполагах, че си подхождаме. Не я обичах, но това нямаше значение. — Харис я стрелна с поглед. — Когато бях влюбен, не се получи, така че сега не исках да рискувам.

Шарлот изобщо не искаше да слуша, но за своя изненада се чу да пита:

— И реши да се ожениш за Джанис?

— Точно така. За нея нямаше значение дали я обичам. Тя търсеше някой да я закриля, а аз я съжалявах. Мислех, че този път ще се получи.

— Защо си я съжалявал? — учуди се Шарлот. За нея Джанис беше самодоволен сноб и не можеше да си представи, че някой може да я съжалява.

— Животът ѝ е бил много труден. Баща ѝ починал, когато била съвсем малка. Майка ѝ беше болна от нещо. Смятам, че беше само хипохондрия, но държеше Джанис вързана за себе си, не я пускаше да излиза и да се забавлява. Миналата зима почина и Джанис беше доста разстроена. Може би ще прозвучи нагло, но мислех, че ѝ правя услуга, като я помолих да се омъжи за мен.

Шарлот си помисли, че може би за Джанис нещата не са били толкова прости, но не изказа мнението си.

— А не стана ли така?

— Всъщност не. Току-що се беше освободила от тиранията на майка си и се нуждаеше от възможност да се порадва на свободата си, а не да се обвързва отново. Положението се влоши, когато те срещнах и разбрах, че аз също не искам да се обвързвам.

— Но ние се срещнахме в началото на лятото — напомни му тя.
— Защо не развали годежа по-рано?

— Първо не исках да призная пред себе си, че още те обичам. Борех се да те забравя години наред и ми беше станало като навик. Накрая се примирих. Това стана вечерта, когато онзи мъж, Гари, се опита да те изнасили. Искаше ми се да го убия, дори само затова, че те е гледал. И сигурно щях да го сторя, ако не ме бяха спрели.

Шарлот потръпна. Можел е да отиде в затвора, и то заради нея.

— Аз... — Не знаеше какво да каже. Искал е да убие Гари заради нея!

Харесваше ѝ буйната му натура, но беше и малко изплашена. Вдигна колебливо ръка да го докосне, но я отпусна.

— Но не скъса тогава с Джанис. Чух, че сте се скарали. Тя е искала да развали годежа, но ти не си се съгласил.

— Заради Гари Сандърс.

— Гари? Какво общо има той?

— Джанис искаше да се омъжи за него.

— Защо не си се съгласил? Според мен не е честно от твоя страна. Не искаш да се ожениш за нея, но не ѝ позволяваш да се омъжи за друг.

— Почакай да довърша. Никога не съм я обичал, а в този момент не исках и да се оженя за нея. Опитай се да ме разбереш, Шарлот. Чувствах се отговорен за нея. Не е нужно да ти обяснявам каква отрепка е Гари. Джанис никога не е живяла свободно. Имаше нужда да се освободи от майка си, от мен, но не и да си губи времето с такъв боклук като Гари. Реших да ѝ дам малко време да разбере, че греша. Единственият начин, който ми хрумна, за да ги разделя, беше да не се съглася на развалянето на годежа.

Шарлот обмисляше думите, но избягваше погледа на мъжа.

— Сега разбирам, че не е трябвало да се бъркам. Тя трябва сама да реши как да постъпи. Ако Гари е една от грешките ѝ — така да бъде. — Харис приближи, обхвана лицето на младата жена и я принуди да го погледне. — Искях да ти обясня всичко това по-рано, но ти не ми позволяваше. Тогава реших да стоя настрана, докато нещата сами се подредят. Но не можех да чакам повече. Разбрах, че имаш нужда от мен, когато твоят приятел Джими се разболя. Не можех да остана безучастен.

— Ти ме излъга! — обвини го тя. — Попитах те за Джанис и ти каза, че си скъсал с нея.

— Не, казах, че няма да се ожения за нея, а това е вярно. Дадох си сметка как ще си помислиш, че съм развалил годежа, но това беше благородна лъжа в известен смисъл. Можеш ли да ми простиш? Ако си спомниш обстоятелствата, при които разговаряхме, може би ще разбереш, че точно тогава не можех да се впусна в дълги обяснения.

Той я притисна към себе си и потърси устните ѝ. Шарлот се потопи в сладката като мед целувка — страстна, но и леко резервирана.

Твърде скоро Харис я отблъсна.

— Не ми позволявай да забравя, че си ранена. — Той погледна часовника си. — Защо ли се забави лекарят?

— Добре съм, нямам нужда от лекар. — Единственото ѝ желание беше да се сгуши отново в прегръдките му, но той сякаш не разбираше!

Харис се отпусна на канапето с ръце върху раменете ѝ, но не я целуна отново. Хвана дланта ѝ и нежно я погали.

— Шарлот, как ще постъпиш, ако си бременна? — попита той след малко.

— Не знам, не съм мислила за това. — Тя онемя от неочаквания въпрос.

— Трябва да помислиш. Доста небрежна беше. Искам да се оженим веднага, но мисля, че трябва да изчакаме малко с децата.

— Ами... добре. — Шарлот се чудеше дали той иска първо да се увери как ще тръгнат нещата? Когато няма деца, разводът е по-лесен.

Харис следеше промяната на изражението ѝ и отново притисна младата жена към себе си.

— Не знам какво точно си помисли, но като че ли не ме разбра. Искам да имаме деца — още утре, ако е възможно, но ти си хвърлила толкова усилия, за да завършиш университета. Помислих, че ще искаш първо да си пробиеш път в професията, преди да родиш деца и да се грижиш за тях.

— Не съм мислила по този въпрос — призна Шарлот и се усмихна. — Но наистина бих искала първо да се отдам на професията си. — Сгуши се в обятията му и вдигна глава да го целуне, но той сложи ръка на устните ѝ. Младата жена нежно ухапа пръста му. Харис се престори на сърдит и отдръпна ръка.

— Е, ако искаш да станеш учителка, най-добре е да прекратим любовната игра. Не трябва да поемаме излишни рискове.

Шарлот искаше да спори, но знаеше, че трябва да се съгласи.

— Прав си. — Щеше да бъде по-лесно да се придържа към това решение, ако той не беше толкова близо до нея, но за щастие, в този момент някой звънна на вратата.

— Сигурно е лекарят — каза Харис и отиде да отвори.

Не беше лекарят, а Тони.

— Чух, че си пострадала и дойдох да видя как си — рече барманът.

— Добре съм — отвърна Шарлот. Наистина беше така. Главата не я болеше, откакто Харис ѝ обясни за годежа си. — Харис настоява да ме прегледа лекар.

— Няма да те заболи, ако те прегледа — заяви Тони. Беше притеснен като малко момченце, изпратено в бърлогата на великия шеф. — Искях да се извиня и на двама ви. За картината. Мислех, че щом Шарлот не е гола...

— Няма нищо — прекъсна го Харис. — Всъщност бих искал да я купя.

— Какво? — извикаха в един глас Тони и Шарлот.

Тя замълча, но барманът попита:

— Искате отново да сложите Анабел?

— Не, искам да нарисуваш друга картина! — поклати глава Харис и го погледна намръщено. — Също гола жена, но този път си вземи модел! Не използвай приятелките си.

— Да, разбира се. Както кажете — усмихна се щастливо Тони.

— А моят портрет? — попита Шарлот.

— Ще го окача тук, над леглото.

Преди Шарлот да реагира, Тони се обади:

— Трябва да тръгвам. Отбих се да видя как е Шарлот. — Подаде ръка на Харис. — Благодаря за новата поръчка.

— Ела утре да се договорим за заплащането — отвърна Харис и го изпрати до вратата.

— Но ти не можеше да гледаш картината! — възкликна Шарлот, когато той се върна.

Той поклати глава и грабна младата жена в прегръдките си.

— Явно не разбираш бъдещия си съпруг. Картината ми харесва. — Той нежно докосна устните ѝ. — Но обичам истинската Шарлот. Не искам никой друг да ѝ се любива. Много съм ревнив и почти се бях побъркал, като те гледах в бара в онези ужасни дрехи. Между другото, уволнена си. Не мога да понасям мисълта да те оглеждат всички онези мъже... — Целуна очите ѝ, носа, бузите. — И да се влюбят лудо в теб, така както съм влюбен аз.

— Мислех, че се срамуваш от мен. От моята работа.

— Но... — Той се отдръпна рязко и учуденият му поглед ѝ подсказа, че е сгрешила в преценката си.

Тя отново се сгуши в прегръдките му и поднесе устни за целувка.

— Аз също съм лудо влюбена в теб — прошепна Шарлот. Срамуваше се, че го е смятала за тесногръд. Колкото по-малко думи изричаха, толкова по-добре. — Не мислиш ли, че говорим прекалено много — нацупи се тя.

— Но...

— О, само ме целуни!

— Не мисли, че като не работиш вече за мен, нещата ще се променят и ти ще ми бъдеш шеф — усмихна се той, ала се подчини и я целуна страстно.

Издание:

Автор: Сандра К. Роудс

Заглавие: В бурята на страстта

Преводач: Наталия Иванова

Година на превод: 1995

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Арлекин България ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1995

Тип: Роман

Националност: Американска

ISBN: 954-11-0326-X

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6202>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.